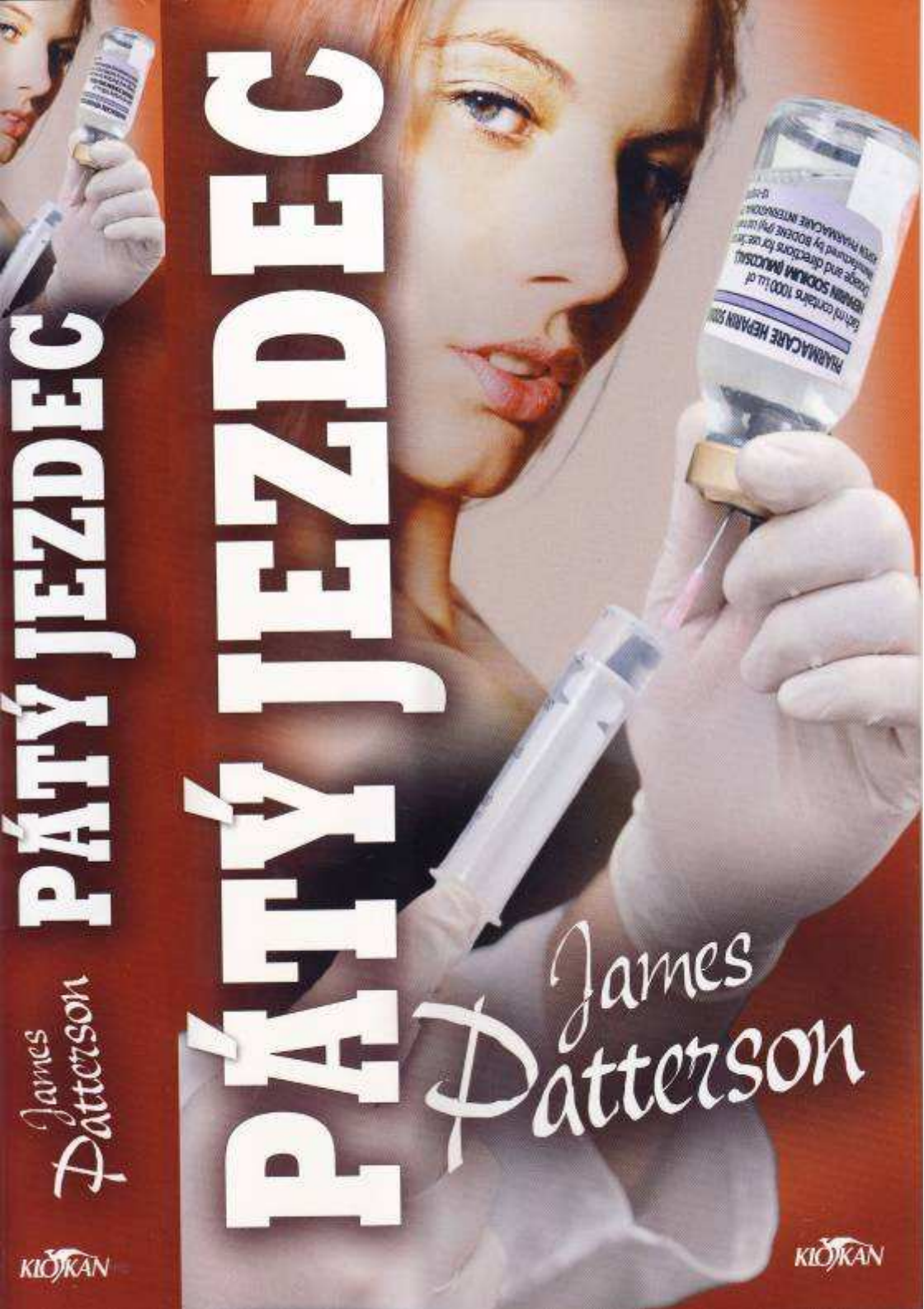

PÁTÝ JEZDEC

*James
Patterson*

PÁTÝ JEZDEC

*James
Patterson*

KIO/KAN

KIO/KAN

PÁTÝ JEZDEC

James
Patterson
&
Maxine Paetro

KLOUKAN

Copyright © 2006 by James Patterson
Translation © Ondřej Duha, 2007
Copyright ©ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoli
způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu držitele
práv, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů, které tvoří
součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu 5th Horseman
přeložil Ondřej Duha
Redakční úprava Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2007
shop@alpress.cz
Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r. o.,
Václavská 113, Brno
Vydání první

ISBN 978-80-7362-384-5

Naše vděčnost a díky patří doktoru Humphreymu Germaniukovi z okresu Trumbull v Ohiu, jenž mě seznámil s uměním a vědou forenzní patologie, špičkovému policistovi kapitánu Richardu Conklinovi z FBI, Stamford, Connecticut a našemu lékařskému specialistovi doktoru Allenu Rossovi z Montague v Massachussetts.

Chceme také poděkovat státnímu zástupci Phillipu R. Hoffmanovi, Kathy Emmettové a Marty Whiteové za to, že se s námi podělili o své právnícké znalosti.

A zvláštní díky patří našim skvělým pomocnicím Lynn Colomellové, Ellie Shurtleffové a Yukie Kitoové, které pro nás vyhledávaly potřebné informace, a také nenahraditelné Mary Jordánové.

Prolog

PŮLNOČNÍ HODINA

Kapitola 1

Když v Sanfranciské městské nemocnici začala směna od půlnoci do osmi, na okna hlasitě bušil déšť. Na pooperačním oddělení spala třicetiletá Jessie Falková a vznášela se na nadýchaném obláčku z percocetu.

Jessii se zdál nekrásnější sen za poslední léta.

Ona a světlo jejího života, tříletá Claudia, byly v babiččině zahradním bazénu. Claudia měla na sobě jen růžová nafukovací křídélka, plácala do vody a od blondatých kudrn se jí odráželo sluneční světlo.

„Ukaž, jak líbá motýlek, Claudie.“

„Takhle, mami?“

Maminka a dcerka na sebe pokřikovaly, smály se a cákaly vodu, když náhle projela Jessie hrudníkem ostrá bolest.

Probudila se s výkřikem, vztyčila se na posteli a popadla se oběma rukama za hrud’.

Co se to děje? Co má ta bolest znamenat?

Pak si Jessie uvědomila, že je v nemocnici - a že jí je zase špatně. Vzpomněla si, jak se tam dostala, na jízdu sanitkou a doktora, který ji uklidňoval, že bude v pořádku.

Takřka v bezvědomí dopadla Jessie zpátky na matraci a sáhla po telefonním sluchátku s tlačítkem na přivolání sestry, které leželo na nočním stolku. To jí však vyklouzlo z ruky a tlumeně ťuklo do bočnice postele.

Proboha, nemůžu dýchat. Co se to děje? Nemůžu se nadechnout. To je hrůza.

Jessie házela hlavou ze strany na stranu a přebíhala pohledem po temném nemocničním pokoji. Pak koutkem oka někoho zahlédla.

Ten obličej znala.

„Ach, díky bo-bohu,“ vydechla. „Pomozte mi, prosím. Moje srdce...“

Natáhla ruce před sebe, ale ten člověk stál na místě.

„Prosím," zašeptala Jessie.

Postava se však ani nepohnula, aby jí pomohla. Co se to děje? Tohle je nemocnice. Ten člověk ve stínu tady pracuje.

Jessii se před očima udělaly malé černé tečky a palčivá bolest jí vyrazila dech z hrudi, náhle se její vidění zúžilo na špendlíkovou hlavičku bílého světla.

„Prosím, pomozte mi. Myslím, že -"

„Ano," řekla osoba ve tmě. „Umíráš, Jessie. A je krásné sledovat, jak odcházíš na druhou stranu."

Kapitola 2

Jessiiny ruce sebou na prostěradle trhaly jako křídla malého ptáčka. Pak zůstaly klidně ležet. Jessie byla mrtvá.

Noční chodec přistoupil k její posteli a sklonil se nad ní. Pokožka mladé ženy byla skvrnitá a namodralá, lepkavá na dotek, zornice strnulé. Žádný pulz ani jiné známky života. Kde teď byla? V nebi, v pekle, vůbec nikde?

Nezřetelná postava vrátila na místo nemocniční telefon, srovnala deku, upravila mladé ženě světlé vlasy a límec pyžama a otřela jí papírovým kapesníkem ze rtů slinu.

Hbité prsty zvedly zarámovanou fotografii, která stála na nočním stolku vedle telefonu. Tolik jí to slušelo, té mladé mamince s děckem v náručí. Claudia. Tak se jmenuje její dcera, že?

Noční chodec postavil fotografii zpět, zavřel pacientce oči a položil Jessii Falkové na víčka malé měděné mince, menší než desetníky.

Na obou byla vyryta Aeskulapova hůl - dva hadi obtočení okolo berly s křídly, symbol lékařské profese.

„Dobrou noc, princezno.“

První část

ZLÝ ÚMYSL

Kapitola 3

Seděla jsem za stolem a probírala se hromadou spisů obsahujících přesně osmnáct nevyřešených vražd, když mi na soukromou linku zavolala Yuki Catellanová, obhájkyň ve věcech trestních.

„Moje máma nás chce vzít na oběd do Armandi Café," oznámila nová členka Ženského vyšetřovacího klubu. „Musíš se s ní seznámit, Lindsay. Dokázala by okouzlit hada, že by jí dal kůži, a to myslím v dobrém."

Co jsem si měla vybrat? Studené kafe a tuňákový salát v kanceláři? Nebo chutný středomořský oběd, řekněme carpaccio na roketě s tenkými plátky parmazánu a sklenkou merlotu ve společnosti Yuki a její okouzlující matky?

Srovnala jsem pořadače, řekla sekretářce našeho oddílu Brendě, že se za pár hodin vrátím, a odešla z Budovy spravedlnosti s tím, že tam nemusím být dřív než na schůzi v 15.00.

Jasný zářijový den přerušil období deštivého počasí a zdálo se, že to bude na dlouho poslední slunce, které San Francisco po nástupu sychravého podzimu uvidí.

Byla radost být venku.

Setkala jsem se s Yuki a její matkou Keiko před obchodem Saks v luxusním nákupním středisku Union Square kousek od Golden Gate Panhadle. Brzy jsme si povídaly ostošest cestou po Maiden Lané směrem ke Grant Avenue.

„Vy jste, děvčata, až moc moderní," řekla Keiko. Byla rozkošná jako ptáček, drobná, dokonale oblečená a uče sáná a na předloktí jí visely nákupní tašky. „Žádný muž nechce ženu, která je příliš nezávislá," poučila nás.

„Ale mami!" zabědovala Yuki. „Nech nás být, prosím. Tohle je jednadvacaté století. A jsme v Americe."

Keiko dceru ignorovala. „Podívejte se na sebe, Lindsay," řekla a dloubla mě v podpaží. „Máte pistoli!"

Yuki a já jsme se rozesmály a skoro přehlušily její protesty, že „žádný muž nechce ženu, co nosí zbraň“.

Zastavily jsme se před přechodem a já si otřela hřbetem ruky oči.

„Ale já *mám* přítele," namítla jsem.

„To tedy má," řekla Yuki a pustila se do opěvování mého miláčka. „Joe je Ital a fešák. Jako táta. A pracuje pro vládu. V Úřadu pro vnitřní bezpečnost.“

„Dokáže vás rozesmát?" zeptala se Keiko, jako by ji Joeovy zmíněné přednosti vůbec nezajímaly.

„Jasně. Někdy se smějeme jako blázni.“

„Je na vás hodný?"

„Moooc hodný," opáčila jsem s úsměvem.

Keiko souhlasně přikývla. „Ten úsměv znám," řekla. „Našla jste si muže se šikovnými rukama.“

Yuki a já jsme opět vybuchly smíchy a podle záblesku v Keikiných očích jsem poznala, že si užívá roli matky vyšetřovatelky.

„A kdy dostanete od toho Joea prsten?"

V té chvíli jsem se začervenala. Keiko píchla svým upraveným nehtem do živého. Joe žil ve Washingtonu. Já ne. Nemohla jsem. Nevěděla jsem, kam náš vztah míří.

„V tomhle stadiu ještě nejsme," řekla jsem jí.

„Milujete toho Joea?"

„Víc už to nejde," přiznala jsem.

„A on vás?"

Yukiina matka se na mě pobaveně dívala, když tu náhle její rysy ztuhly, jako by zkameněla. Živé oči jí pohasly, obrátily se v sloup a podlomila se jí kolena.

Pokusila jsem se ji zachytit, ale bylo příliš pozdě.

Keiko dopadla na chodník se zasténáním, při kterém mi poskočilo srdce. Nemohla jsem uvěřit tomu, co se stalo, a nedokázala jsem to pochopit. Ranila snad Keiko mrtvice?

Yuki vykřikla, padla na kolena vedle své matky, pleskala ji po tvářích a volala: „Mami, mami, prober se.“

„Yuki, pust' mě k ní. *Keiko*. Keiko, slyšíte mě?"

Srdce mi divoce bušilo, když jsem položila Keiko prsty na krční tepnu a podle vteřinovky na hodinkách jí měřila pulz.

Dýchala, ale pulz měla tak slabý, že jsem ho sotva cítila.

Strhla jsem z opasku služební telefon a zavolala dispečink.

„Poručík Boxerová, odznak číslo dvacet sedm dvacet jedna," vyštěkla jsem do telefonu. „Pošlete záchranku na roh Maiden Lané a Grant Avenue. *Pospěšte si!*"

Kapitola 4

Sanfranciská městská nemocnice je obrovská - jako město samo. Dříve veřejná nemocnice byla před několika lety zprivatizována, ale stále přebírala svůj díl chudých a přebytečných pacientů z jiných nemocnic a léčila až sto tisíc lidí ročně.

Keiko Castellanová byla právě v jedné z kójí ohraničené závěsy, které se nacházely po obvodu rozlehlého sálu pohotovosti, v němž panoval horečný ruch.

Když jsem se posadila vedle Yuki v čekárně, plně mě zasáhla její hrůza a strach o matčin život.

Také se mi vybavilo, jak jsem byla na pohotovosti naposledy. Vzpomněla jsem si na ruce doktorů dotýkající se mého těla, hlasité bušení srdce a pochybnosti, zda z toho vyvážnu živá.

Měla jsem toho večera volno, ale přesto jsem se vydala na sledování s tím, že to bude rutinní záležitost a za chvíli budu zpátky. Totéž platilo i pro mého přítele a bývalého parťáka inspektora Warrena Jacobiho. V jedné špinavé vedlejší uličce jsme oba dostali dva zásahy. On byl v bezvědomí a já krvácela na dlažbu, když se mi nějak podařilo palbu opětovat.

Mířila jsem dobře, možná až moc.

Když je veřejnost nakloněna civilistům postřeleným policií před policisty postřelenými civilisty, nevypovídá to o naší době nic dobrého. Žalovala mě rodina takzvaných obětí a mohla jsem přijít o všechno.

Tenkrát jsem Yuki skoro neznala.

Ale Yuki Castellanová byla chytrá, odhodlaná a velmi talentovaná mladá advokátka, která mi přišla na pomoc, když jsem to opravdu potřebovala. Vždycky jí za to budu vděčná.

Obrátila jsem se k Yuki, když promluvila. Hlas se jí třásl a ve tváři se jí zračily obavy.

„To nedává smysl, Lindsay. Přece jsi ji viděla. Je jí teprve pětapadesát, proboha. Úplně srší energií. Co se to děje? Proč mi něco

neřeknou? Nebo mě k ní aspoň nepustí?"

Nedokázala jsem odpovědět, ale stejně jako Yuki i mně docházela trpělivost.

Kde je sakra ten doktor?

Tohle bylo skandální. Naprosto nepřijatelné.

Proč to trvá tak dlouho?

Chystala jsem se, že se na pohotovost vypravím sama a budu požadovat nějaké informace, když do čekárny konečně vstoupil lékař. Rozhlédl se a zavolal na Yuki.

Kapitola 5

Na jmenovce na kapsičce jeho bílého pláště stálo „MUDr. Dennis Garza, Pohotovost.“

Nemohla jsem si nevšimnout, že je Garza pohledný muž - okolo pětatřiceti, stopětaosmdesát centimetrů, asi osmdesát kilo, široká ramena, v dobré formě. Po svých španělských předcích zdědil černé oči a husté černé vlasy, které mu padaly do čela.

Co mě však upoutalo nejvíc, byla jeho strnulá póza a to, jak si netrpělivě pohrával s páskem svých rolexek, jako by říkal: *Jsem zaměstnaný muž. Důležitý, zaměstnaný muž. Nezdržujte mě.* Nevím proč, ale nelíbil se mi.

„Jsem doktor Garza," představil se Yuki. „Vaše matka pravděpodobně utrpěla mozkovou příhodu, a sice buď to, čemu říkáme přechodný ischemický záchvat, nebo mrtvičku. Jednoduše řečeno se jedná o poruchu okysličení mozku a také by mohla mít anginu pectoris, která se projevuje bolestí vyvolanou zúžením koronárních arterií.“

„Je to vážné? Má teď bolesti? Kdy ji budu moci vidět?“

Yuki chrčila jednu otázku za druhou, až musel doktor Garza zvednout ruku, aby ji zarazil.

„Ještě se úplně nevzpamatovala. Většina lidí se z toho dostane do půl hodiny. Jiným, jako vaší matce, to může trvat i čtyřicet hodin. Je stabilizovaná a pod kontrolou. A návštěvy teď nejsou možné. Uvidíme, jak jí bude večer, ano?“

„Ale bude v pořádku, že? Je to tak?“ zeptala se Yuki doktora.

„Slečno Castellanová, zkuste se uklidnit. Dám vám vědět, jakmile se dozvíme víc.“

Za nepříjemným doktorem se zavřely dveře na pohotovost a Yuki se zhroutila na plastovou židli, sklonila tvář do dlaní a rozplakala se. Ještě nikdy jsem neviděla Yuki plakat a ničilo mě, že jí nemohu nijak pomoci.

Udělala jsem, co jsem mohla.

Položila jsem Yuki paži kolem ramen a řekla: „Je to dobré, zlato. Je tady v dobrých rukách. Tvoje maminka se určitě brzy uzdraví.“

Pak jsem hladila Yuki po zádech, zatímco ona usedavě plakala. Zdála se být tak drobná a ustrašená, skoro jako malá holčička.

Kapitola 6

V čekárně nebyla žádná okna. Ručičky hodin nad automatem na kávu se pomalu posunovaly, jak odpoledne přecházelo ve večer a noc v ráno. Doktor Garza se už neobjevil ani nám neposlal vzkaz.

Během těch dlouhých osmnácti hodin jsme Yuki a já střídavě přecházely po místnosti, kupovaly kávu a chodily na toaletu. K večeri jsme snědly sendvič z automatu, listovaly jsme ohmatanými časopisy a ve strašidelném světle zářivek vzájemně naslouchaly svému dechu.

Okolo třetí hodiny ranní mi Yuki tvrdě usnula na rameni - aby se s trhnutím o dvacet minut později probudila.

„Stalo se něco?“

„Ne, zlato. Jen spi.“

Ale ona už nedokázala usnout.

Seděly jsme opřené rameny o sebe v té nehostinné, jasně osvětlené místnosti a tváře kolem se měnily: pár držící se za ruce a hledící do prázdna, rodiny s malými dětmi v náručí, postarší osamělý muž.

Pokaždé když se otevřely dveře na pohotovost, upřely jsme na ně oči.

Někdy z nich vyšel lékař.

Někdy se ozvaly křik a sténání.

Bylo skoro šest ráno, když z pohotovosti vyšla mladá doktorka s unavenýma očima a pláštěm potřísněným krví a vyslovila Yukiino jméno.

„Jak jí je?“ vyhrkla Yuki a vyskočila.

„Už je při vědomí a vede si dobře,“ řekla lékařka. „Pár dní si ji tady necháme a provedeme nějaké testy, ale můžete ji navštívit, jakmile ji převezeme na pokoj.“

Yuki jí poděkovala a obrátila se ke mně s úsměvem o trochu zářivějším, než bylo rozumné vzhledem k tomu, co jí doktorka právě řekla.

„Proboha, Linds, moje maminka bude v pořádku! Ani nedokážu vyjádřit, jak moc to pro mě znamená, žeš tady byla celou noc se mnou," řekla Yuki.

Popadla mě za obě ruce a oči se jí zalily slzami. „Nevím, jak bych to zvládla, kdybych tě neměla u sebe. Zachránila jsi mě, Lindsay."

Objala jsem ji.

„Yuki, jsme kamarádky. Kdykoliv budeš něco potřebovat, nemusíš se ani ptát. Pamatuj si to. A nezapomeň mi zavolat, jak se daří mamince," řekla jsem.

„To nejhorší už je za námi," řekla Yuki. „Nemusíš si o nás dělat starosti, Lindsay. Děkuju ti. Moc ti děkuju."

Když se přede mnou samy otevřely posuvné dveře, ještě jsem se na ni ohlédla.

Yuki tam stála, s úsměvem se za mnou dívala a mávala mi na rozloučenou.

Kapitola 7

Měla jsem štěstí. Před nemocnicí stál taxík. Zhroutila jsem se na zadní sedadlo s pocitem, že každou chvíli umřu. Táhnout to přes noc je pro děti na střední, ne pro velké holky jako já.

Řidič našťestí celou cestu přes probouzející se město na Portero Hill mlčel.

O pár minut později jsem už zasouvala klíč do zámku modrého viktoriánského domu se třemi podlažími, kde jsem měla pronajatý byt, a stoupala jsem po dvou schodech rozvrzaného schodiště.

Sladká Marta, moje border kolie, mě přivítala ve dveřích, jako bych byla pryč celý rok. Věděla jsem, že ji její opatrovnice nakrmila a vyvenčila - Karen mi nechala vzkaz na kuchyňském stole - ale Martě se po mně stýskalo a mně po ní také.

„Yukiina maminka je v nemocnici," řekla jsem své psici. Dřepla jsem si k ní, objala ji a ona mě olízala. Pak šla za mnou do ložnice.

Nejraději bych se na sedm nebo osm hodin zahrabala do postele, ale místo toho jsem se převlékla do pomačkané mikiny s emblémem univerzity Santa Clara a vzala Martu proběhnout do ranní mlhy, která visela nad zátokou.

Přesně v osm už jsem seděla za svým stolem a dívala se přes skleněnou stěnu do místnosti jednotky, kam se trousila ranní směna.

Hromada spisů na mém stole o něco vyrostla do chvíle, co jsem ji viděla naposledy, a na záznamníku podrážděně blikalo červené světlo. Právě jsem se chtěla pustit do práce, když na můj stůl a kelímek s kávou dopadl stín.

Ve dveřích stál velký, plešatějící muž. Jeho ošklivý mopslí obličej jsem znala skoro stejně dobře jako svůj.

Můj bývalý parták měl ve tváři výraz policisty, který se v celoživotní službě dožil padesátky. Inspektorovi Warrenu Jacobimu už bělely vlasy a pohled jeho přivřených očí byl o něco tvrdší než předtím, co byl postřelen v Larkin Street.

„Vypadáš, jako kdyby ses vyspala v parku na lavičce, Boxerová.

„Díky za kompliment.“

„Doufám, že ses dobře bavila.“

„Skvěle. O co jde, Jacobi?“

„Před dvaceti minutami nám nahlásili mrtvolu,“ řekl. „Je to žena, prý původně velmi atraktivní. Našli ji mrtvou v cadillaku v garážích na Opera Plaze.“

Kapitola 8

Garáže na Opera Plaze jsou jeskyni podobný prostor nacházející se poblíž komerčních budov uprostřed hustě zalidněné obchodní čtvrti, kde sídlí kina, obchody a nespočet firem.

Jacobi zaparkoval u chodníku vedle řady policejních aut postavených tak, aby blokovala vjezd do garáží z Golden Gate Avenue.

Garáže byly zavřené a před vjezdem se už shromáždil dav čumilů. Jacobi se rozhlédl kolem a zamumlal: „Supi už jsou tady. Cejtí pořádnou mrtvolu na kilometry daleko.“

S omluvami jsem se prodírala davem, když na mě náhle zavolal pronikavý hlas: „Hej, vy tomu tady velíte? Musím dostat svoje auto! Za pět minut mám poradu.“

Podlezla jsem žlutou policejní pásku a zaujala pozici na příjezdové rampě. Představila jsem se a omluvila se všem za způsobené nepříjemnosti.

„Mějte prosím trpělivost. Je mi líto, ale garáže jsou teď místo činu. Doufám stejně jako vy, že to zvládneme rychle. Budeme se snažit.“

Odbyla jsem několik nezodpověditelných otázek a pak se otočila, když jsem za sebou uslyšela své jméno a zvuk kroků. Na rampu nám přišel naproti Jacobiho nový parťák inspektor Rich Conklin.

Conklin mi byl sympatický od okamžiku, kdy jsem se s ním před několika lety seznámila jako s chytrým a tvrdošíjným uniformovaným policistou. Statečnost ve službě a pozoruhodný seznam zatčení ho dovedly k povýšení na oddělení vražd ve věku pouhých devětatdvaceti let.

Conklin také přitahoval pozornost mnoha žen v Baráku, jakmile vyměnil uniformu za zlatý odznak. Byl sto osmdesát pět centimetrů vysoký, měl statná ramena a byl pohledný jako kříženec vysokoškolského hráče baseballu s námořním důstojníkem.

Ne že bych si něčeho takového všímala.

„Tak co to tady máme?" zeptala jsem se Conklina.

Upřel na mě vážný, uctivý pohled svých jasně hnědých očí. „Oběť je běloška, poručíku, okolo jednadvaceti nebo dvaadvaceti. Zdá se mi, že má na krku stopy po škrtidle."

„Nějací svědci?"

„Ne, takové štěstí nemáme. Tamhleten chlápek," řekl Conklin a ukázal palcem na neupraveného, zarostlého výběřčího parkovacích listků, který seděl ve své kukani, „se jmenuje Angel Cortez a měl službu celou noc. Samozřejmě neviděl nic neobvyklého. Telefonoval se svou přítelkyní, když uslyšel, jak dole křičí nějaká zákaznice.

Ta žena se jmenuje," - Conklin zalistroval v bloku - „Angela Spinogattiová. Měla tady auto přes noc a ráno uviděla tělo v tom cadillaku. Nic víc pro nás nemá."

„Zjistili jste majitele toho auta?" zeptal se Jacobi.

Conklin přikývl a obrátil list v bloku. „Auto patří doktoru Lawrenci P. Guttmanovi, je to zubař. Žádný záznam, žádné zatčení. Právě ho sháníme."

Zamířila jsem s Jacobim dovnitř.

Byla jsem strašně nevyspalá, ale cítila jsem, jak mi do krve vtéká tenký, pravidelný proud adrenalinu. Představovala jsem si místo činu ještě předtím, než jsem ho uviděla, a přemýšlela o tom, jak mohla být mladá běloška uškrcena v autě v garážích.

Nad hlavou se ozývaly kroky mnoha nohou. Mých lidí.

Na betonové parkovací ploše se hemžil nejméně deset příslušníků sanfranciské policie. Prehřabovali se v odpadcích, zapisovali značky všech aut, hledali cokoli, co by nám mohlo pomoci, dřív než se místo činu opět změní ve veřejné prostory.

Jacobi a já jsme prošli po rampě do čtvrtého patra a uviděli zmíněný cadillak, černý nejnovější model Seville, nablýskaný, nepoškozený. Parkoval předkem k zábradlí, odkud bylo vidět na další garáže v MacAllister Street.

„Z nuly na sto pod pět vteřin," zamumlal Warren a celkem zdařile napodobil znělku z televizní reklamy na cadillaky.

„Tak do práce," řekla jsem.

Charlie Clapper, šéf policejních techniků, měl ve tváři svůj obvyklý vážný výraz a na sobě šedé sako, které mu dokonale ladilo s prokvetlými vlasy.

Položil kameru na kapotu blízkého Subaru Outback a řekl: „Dobré ráno, Lindsay a Jacobi. Seznamte se s Jane Doeovou.“

Natáhla jsem si latexové rukavice a následovala ho k autu. Kufr byl zavřený, tam oběť nebyla.

Seděla na sedadle spolujezdce, ruce v klíně, a bledé, široce otevřené oči upírala ven přes čelní sklo.

Jako by na někoho čekala.

„Ale kruci," řekl Jacobi znechuceně. „Tak krásná holka. Celá nastrojená, ale už si nikam nevyrazí. Nikdy.“

Kapitola 9

„Nikde nevidím kabelku," řekl mi Clapper. „Šaty jsem nechal nedotčené pro patologa. Pěkný ohoz," dodal. „Vypadá zazobaně, co říkáš?"

Při pohledu do zasněžené tváře oběti jsem pocítila smutek a vztek.

Měla bledou pleť s lehkým popraškem pudru na tvářích. Blond vlasy měla zastřižené ve stylu rozčuchané kštice Mag Ryanové a nehty pečlivě udržované.

Všechno na té ženě mluvilo o vysokém postavení a penězích. Jako by se právě chystala vstoupit do života plného skvělých příležitostí, který se před ní otevíral, když ji napadl nějaký psychopat a zabouchl jí dveře před nosem.

Hřbetem ruky jsem zatlačila na tvář oběti. Pokožka byla na dotek vlhá, takže musela být ještě v noci naživu.

„Tuhle mladou dámu nemá na svědomí žádný řezník," poznamenal Jacobi.

Přikývla jsem.

Když jsem nastoupila do oddělení vražd, naučila jsem se, že se místa činu dělí zhruba do dvou kategorií. Těch, kde jsou důkazní materiály rozptýlené všude kolem: krvavé cákance, rozbité předměty, poházené nábojnice, těla ležící tak, jak dopadla.

A pak místa vražd jako tato.

Upravená. Naplánovaná.

Zabití provedené s rozmyslem.

Oblečení oběti bylo urovnané, všechny knoflíky zapnuté. Byla dokonce připoutaná pásem.

Že by na ní vrahovi záleželo?

Nebo to měl být nějaký vzkaz pro toho, kdo ji najde?

„Dveře u spolujezdce někdo otevřel tenkým kovovým páskem," řekl nám Clapper. „Všechny plochy jsou pečlivě otřené. Nenašli jsme žádné otisky. A podívejte se sem."

Clapper ukázal na kameru připevněnou na betonovém sloupu.

Mířila dolů po příjezdové rampě, *mimo* cadillak.

Ukázal bradou na další kameru namířenou nahoru po rampě do pátého patra.

„Myslím, že se nám nepodaří prohlédnout si pachatele při činu," poznamenal Clapper. „To auto stojí na dokonalém slepém místě."

Tohle se mi na Charliem líbí. Ví, co dělá, ukáže vám, co vidí, ale nesnaží se převzít velení na místě činu. Neplete se vám do práce.

Posvítila jsem si baterkou do auta a v duchu si odškrtávala všechny důležité podrobnosti.

Oběť vypadala zdravě, váha okolo padesáti kilogramů, výška něco přes metr padesát.

Žádný snubní nebo zasnubní prsten.

Na krku měla náhrdelník z křišťálových korálů, který jí visel kousek pod rýhou po škrtidle.

Rýha samotná byla mělká a nepravidelná, jako by ji způsobilo něco měkkého.

Neviděla jsem žádné škrábance nebo modřiny na pažích, které by naznačovaly, že se bránila; až na stopu po skrčení žádné známky násilí.

Nevěděla jsem, jak nebo proč byla ta dívka zabita, ale mé oči a tušení mi říkaly, že nezemřela v tom autě.

Pachatel ji tam musel odnést a naaranžovat do pózy, kterou měl někdo obdivovat.

Pochybovala jsem, že si s tím někdo dal tu práci kvůli mně.

Doufala jsem, že ne.

Kapitola 10

„Už jste si to nafotili?" zeptala jsem se Clappera.

Nebylo tam moc místa na práci a já se chtěla dostat blíž, abych si oběť prohlédla.

„Fotek mám víc než dost," odpověděl. „Tohle děvče je pro fotoaparát jako dělané."

Uložil digitální Olympus do kufříku a zaklapl víko.

Natáhla jsem se do auta a opatrně vylovila visačky u límce bledě růžového kabátu oběti a na černých splývavých šatech.

„Kabát má značku Narciso Rodriguez," zavolala jsem na Jacobiho. „A šaty Carolina Herrera. Díváme se tady na dobrých šest tisícovek v oblečení. A to nepočítám boty."

Od *Sexu ve městě* kdykoliv přišla řeč na boty, zaznělo dříve nebo později jméno Manolo Blahnik. Na nohou mrtvé jsem poznala pár jeho značkových lodiček s páskem přes patu.

„Z té jsou peníze přímo cítit," poznamenal Jacobi.

„Máš dobrý nos, hochu."

Parfém zabité dívky měl pižmový nádech přinášející obrazy plesových sálů a orchidejí a možná i schůzek ve světle měsíce pod stromy porostlými mechem. Byla jsem si ale celkem jistá, že jsem se s tou vůní ještě nikdy předtím nesetkala. Možná nějaká drahá soukromá značka.

Nakláněla jsem se dovnitř, abych si ještě jednou čichla, když Conklin přivedl nahoru po rampě menšího bělocha kolem čtyřicítky. Měl pleš lemovanou kudrnatými vlasy a malé těkající oči jako černé tečky.

„Jsem doktor Lawrence Guttman," obořil se muž na Jacobiho. „A ano, díky za optání. Tohle je moje auto. Co to s ním děláte?"

Jacobi ukázal Guttmanovi odznak a řekl: „Projdeme se k *mému* autu, doktore, a svezeme se na stanici. Inspektor Conklin a já bychom vám rádi položili několik otázek, ale jsem si jistý, že se všechno rychle vyjasní."

V tom okamžiku Guttman zahlédl mrtvou ženu na předním sedadle svého sevilla. Ohlédl se po Jacobim.

„Proboha! Kdo je ta ženská? Je mrtvá! C-co si myslíte?“ zakoktal. „Že jsem ji zabil a nechal ve svém autě? Nemůžete si přece myslet... Zbláznili jste se? Chci svého právníka.“

Guttmanův hlas přehlušil zvuk silného motoru, který se hlasitě rozléhal garážemi. Zakvílely pneumatiky a ze spirály příjezdové rampy se vynořila černá dodávka chevrolet.

Zastavila deset metrů od místa, kde jsme stáli, a posuvné dveře se otevřely.

Z místa řidiče vystoupila žena.

Černoška, něco přes čtyřicet, robustní. Claire Washburnová se nesla s důstojností hodnou svého úřadu a sebedůvěrou milované ženy.

Dorazila patoložka.

Kapitola 11

Claire je hlavní sanfranciská policejní lékařka, skvělá patoložka, mistryně v intuici, docela dobrá cellistka, skoro dvacet let šťastně vdaná matka dvou synů a hlavně moje nejlepší kamarádka na celém světě.

Seznámily jsme se před čtrnácti lety nad mrtvolou a od té doby jsme spolu trávily skoro stejně času jako některé manželské páry.

Jen s tím rozdílem, že jsme spolu lépe vycházely.

Na pozdrav jsme se objaly přímo tam v garáži. Když jsme se pustily, položila si Claire ruce na své plné boky a rozhlédla se kolem.

„Tak co, Lindsay," řekla, „kdopak nám umřel dneska?"

„Zatím neznáme identitu, takže je to Jane Doeová. Vypadá to, že ji zabil nějaký šílený perfekcionista, Claire. I ten nejmenší vlásek je na svém místě. Ostatní nám povíš ty."

„No, uvidíme, co se dá dělat."

Claire došla k autu se svým nádobíčkem a okamžitě začala pořizovat vlastní fotografie, kterými zdokumentovala tělo ze všech úhlů, a pak navlékla ženě na ruce a nohy papírové sáčky.

„Lindsay," zavolala na mě konečně, „pojď se na něco podívat."

Vklínila jsem se mezi Claire a dveře auta a dívala se, jak Claire zvedá dívce horní a dolní ret a ve světle malé baterky mi ukazuje pohmožděnin v ústech.

„Vidíš to, zlato? Intuboval to děvče někdo?" zeptala se mě Claire.

„Ne. Nikdo ze záchranky se jí ani nedotkl. Čekali jsme na tebe."

„Takže k tomu přišla ještě zaživa. Podívej se jí na jazyk. Vypadá to jako řezná rána."

Claire si posvítla na dívčin krk.

„Neobvyklá strangulační rýha," řekla.

„Taky mě to napadlo. A nevidím jí v očích žádné petechiální krvácení," poznamenala jsem, aby řeč nestála. „Divné, ne? Jestli byla uškrcena."

„Všechno je to divné, holka," odvětila Claire. „Šaty má bez poskvrnky. To se na mrtvolách tak často nevidí."

„Příčina a čas smrti?"

„Odhadla bych to plus minus na půlnoc. Právě začíná tuhnout. Jinak vím jenom to, že je to děvče mrtvé. Víc ti povím, až ji prohlédnu na slušném světle u sebe na stole."

Claire se napřímila a oslovila svého asistenta.

„Tak jo, Bobby. Naložíme tu chudinku do auta. Jemně, prosím."

Došla jsem na kraj čtvrtého poschodí a rozhlédla se přes střechy budov a hustý provoz dole v Golden Gate Avenue. Když jsem se trochu sebrala, zavolala jsem z mobilu Jacobimu.

„Musel jsem Guttmana pustit," řekl mi. „Právě se vrátil z New Yorku. Auto nechal v garáži na dobu, co byl mimo město."

„Alibi?"

„Sedí. Do jeho cadillaku tu holčinu posadil někdo jiný. Jak to jde u tebe?"

Otočila jsem se a uviděla, jak Claire s Bobbym zahalují oběť do druhé ze dvou pokrývek, než ji zasunou do plastového pytle. Zvuk metr osmdesát dlouhého zipu, který uzavřel mrtvou ve vzduchotěsném vaku, mě zasáhl jako úder pěstí do žaludku i přesto, že jsem ho slyšela už po tolikáté.

Můj hlas zněl smutně i mně samotné, když jsem odpovídala Jacobimu: „Už to tady balíme."

Kapitola 12

Bylo skoro šest večer, deset hodin poté, co jsme našli to děvče v cadillaku.

Ten stoh papírů uprostřed mého stolu byl seznam 762 aut, které minulou noc projely garážemi na Opera Plaza.

Od rána porovnávali jejich poznávací značky a jména majitelů s databází a neobjevil se žádný výstražný praporek, nic ani vzdáleně nadějného.

Nepodařilo se nám ani určit otisky oběti.

Nikdy nebyla zatčena, neučila ve škole, nesloužila v armádě ani nepracovala pro žádnou vládní agenturu.

Před půl hodinou jsme předali tisku její digitální portrét a dalo se předpokládat, že vzhledem k tomu, co jiného se děje ve světě, budou jí zítra plné noviny.

Sundala jsem si z vlasů gumičku, rozpustila je a zhluboka si povzdechla, až se papíry na stole rozlétly.

Pak jsem zavolala Claire, která byla ještě v pitevně.

Zeptala jsem se jí, jestli nemá hlad.

„Sejdeme se dole v deset,“ odpověděla.

Setkala jsem se s Claire na jejím soukromém parkovacím místě na McAllister Street. Odemkla svůj pathfinder a já si otevřela dveře pro spolujezdce. Na sedadle leželo Claiřino nádobíčko, vysoké rybářské holínky, ochranná přílba a její starobylá minolta 35 mm.

Přemístila jsem to všechno dozadu a unaveně se posadila. Claire si mě zkoumavě prohlédla a pak vyprskla smíchy.

„Čemu se směješ, Motýlku?“

„Máš ve tváři svůj speciální vyslýchací výraz,“ řekla mi. „Ale na mně ho zkoušet nemusíš, holka. Všechno, co chceš, mám přímo tady.“

Claire na mě zamávala nějakými papíry a pak je zastrčila do kožené kabelky.

Někteří lidé si myslí, že se Claire přezdívá Motýlek proto, že se

stejně jako Muhammad Ali „vznáší jako motýlek a bodá jako včela“.

Ale tak to není.

Claire Washburnová má na levém boku vytetovaného jasně zlatého motýla monarchu. Probodla jsem ji očima.

„Jsem připravená vyslechnout rozsudek,“ řekla jsem.

Claire to konečně vzdala.

„Je to rozhodně vražda,“ oznámila. „Bledost těla neodpovídala poloze vsedě, takže ji rozhodně někdo přemístil. A na nadloktích, prsou a hrudníku jsem našla slabé modřiny.“

„Takže jaký byl způsob a příčina smrti?“

„Řekla bych, že ji někdo burkoval,“ odpověděla Claire.

Ten termín mi byl známý.

Ve dvacátých letech devatenáctého století si dva šikulové Burke a Hare vydělávali obstaráváním mrtvých těl. Nějaký čas vykopávali mrtvoly a prodávali je Edinburské lékařské fakultě - dokud si neuvědomili, že snadnější bude, když někoho chytí, sednou si mu na hrudník a počkají, až zemře.

Burkování je dodnes v oblibě. Matky to dělají novorozencům mnohem častěji, než bychom si přáli vědět. Strčí dítě pod matraci a sednou si na postel.

Když nemůžete roztáhnout hrudník, nemůžete dýchat.

A těla obětí projevují jen malé nebo skoro žádné známky traumatu.

Zapnula jsem si pás, Claire vycouvala s autem do silnice a rozjela se k Susii.

„To děvče muselo prožít skutečnou hrůzu, Lindsay,“ řekla Claire. „Myslím si, že zatímco jí jeden pachatel seděl na hrudníku, druhý jí navlékl na hlavu igelitový pytlík a udusil. Okraj pytlíku jí pevně utáhl kolem krku. Od toho ta rýha. Možná jí přitom taky přitiskl ruku na nos a ústa.“

„Takže vrazi byli dva?“

„Jak já to vidím, Lindsay, jeden člověk by tohle nedokázal.“

Kapitola 13

Za okny ubíhala sanfranciská obchodní čtvrť, zatímco Claire pilotovala pathfinder večerní dopravní špičkou. Několik minut jsme mlčely, hrůza ze smrti té mladé ženy naplňovala prostor kolem nás.

Hlavou se mi honily různé obrazy, jak jsem se snažila složit k sobě jeden strašidelný kousek po druhém.

„Dva vrazi,“ řekla jsem nakonec Claire. „Pracuji jako tým a po vraždě obětí naaranžují v autě. Jaký to má smysl? Je to nějaký vzkaz?“

„Je to chladnokrevný, to zaprvé,“ řekla Claire.

„A úchylný, to zadruhé. Co znásilnění?“

„Vzorky jsou v laborce,“ odpověděla Claire. „Spolu s tím drahým ohozem, co mělo Děvče z cadillaku na sobě. Mimochodem, laboratoř objevila na lemu její sukně skvrnu od semene.“

„Byla znásilněná?“

„Nenašla jsem ve vagíně žádné pohmožděniny, které by se po znásilnění daly čekat,“ odvětila zamyšleně Claire. „Budeme muset počkat na výsledky.“

Claire zastavila před přejezdem městské dráhy a společně jsme se dívaly, jak vlak rachotí kolem. Na San Francisco padal večer a lidé se vraceli domů z práce.

V hlavě mi stále vířily otázky. Spousta otázek. Kdo je Děvče z cadillaku? Kdo ho zabil? Jak si ona a její vrazi mohli zkřížit cesty?

Bylo v tom zabítí něco osobního?

Nebo byla jen náhodnou obětí?

Pokud by bylo pravdou to druhé, hledali jsme možná rituálního vraha, někoho, kdo rád zabíjí a vzrušuje ho, když se přitom drží jedné šablony.

Někoho, kdo to možná bude chtít udělat znovu.

Claire využila mezery v proudu aut a odbočila doleva. Pak opatrně zaparkovala u chodníku mezi dvěma auty v Bryant Street, přímo před restaurací U Susie.

Vypnula motor a obrátila se ke mně. „Je tu ještě něco," řekla.
„Nenuť mě škemrat, Motýlku."

Claire se rozesmála, takže jí chvíli trvalo, než se dala dohromady a konečně mi prozradila, co jsem tolik toužila vědět.

„Ty boty," řekla. „Mají velikost osm."

„To není možné. U tak malé dívky?"

„Je to tak. Ale máš pravdu, je to divný, Lindsay. Děvčeti z cadillaku by padly tak pětky. Ty boty nebyly její. A jejich podrážky se nikdy nedotkly dlažby."

„No jo," řekla jsem, „když to nejsou její lodičky, tak to možná nebudou ani její šaty."

„Přesně to si myslím, Lindsay. Nevím, co to má znamenat, ale to oblečení je zbrusu nové. Někdo tu dívku pečlivě, přímo *umělecky* oblékl, když už byla mrtvá."

Kapitola 14

Bylo ještě pozdní odpoledne, když jsme s Claire překročily práh restaurace U Susie, podniku v karibském stylu, kde to opravdu žije a kam chodíme s kamarádkami tak jednou týdně na večeři.

Skupina hrající reggae ještě nedorazila, což bylo dobře, protože když na nás Cindy zamávala z „našeho“ boxu, poznala jsem z jejího výrazu, že má na srdci něco důležitého.

A slova byla její parketa.

Cindy je teď prvotřídní reportérkou soudní rubriky *San Francisco Chronicle*. Seznámily jsme se před čtyřmi lety, když jsem pracovala na zvlášť ošklivém případu vražd novomanželů a ona se vloudila až na místo činu. Její drzost a neodbytnost mě hrozně rozčílily, ale pak jsem si jí za tytéž vlastnosti začala vážit, když mi pomohla dopadnout brutálního vraha a dostat ho do cely smrti.

V průběhu vyšetřování se z nás staly výborné kamarádky. Udělala bych pro ni cokoliv. Tedy, skoro cokoliv. Přece jen je novinářka.

Claire a já jsme se usadily v boxu naproti Cindy, která vypadala chlapecky i žensky zároveň se svými načechranými blond vlasy, v černém saku mužského střihu přes modrý svetr a v džínsech.

Mávla jsem na Lorettu, objednala džbán margarity, vypnula mobil a pak řekla Cindy: „Vypadáš, jako kdyby ses chtěla něčím pochlubit.“

„Jsi *dobrá*. A máš *pravdu*“ řekla s úsměvem. Olízla si sůl z horního rtu a postavila sklenici.

„Mám námět na reportáž, a bude to bomba,“ oznámila Cindy. „Myslím, že ji mám jenom pro sebe - aspoň prozatím.“

„Ven s tím,“ pobídla ji Claire. „Jsme zvědavostí bez sebe.“

Cindy se zasmála a spustila.

„Zaslechla jsem tuhle, co si ve výtahu povídali dva právníci,“ řekla Cindy a spokojeně zamručela jako lvice, „zaujalo mě to a šla jsem za tím.“

„Ty prostě zbožňuješ žvanily," podotkla jsem, nalila sobě a Claire margaritu a doplnila Cindinu sklenici.

„Nad ty není," opáčila Cindy a opřela se lokty o stůl.

„Takže tady je ten sólokapr. Proti jedné velké nemocnici tady ve městě se chystá rozsáhlá žaloba," řekla nám. „Za posledních několik let se mnoho pacientů přijatých na pohotovost za pár dní zotavilo. Pak, podle toho, co jsem zaslechla mezi přízemím a čtvrtým patrem, někteří z nich náhle zemřeli. *Protože dostali špatné léky.*"

Vyvalila jsem na Cindy oči přes obroučky brýlí. Sevřel se mi žaludek a já jen doufala, že ten pocit zmizí, až se dozvím víc.

„Po nemocnici jde známá advokátka Maureen O'Marová, zastupuje mnoho rodin pacientů," pokračovala Cindy.

„Která je to nemocnice?" zeptala jsem se. „Můžeš mi to prozradit?"

„Jasně, Lindsay. Sanfranciská městská."

Zaslechla jsem, jak Claire vydechla „ach ne", a tlak v mém žaludku zesílil.

„Minulou noc jsem proseděla v městské nemocnici a držela za ruku Yuki," řekla jsem. „Včera odpoledne tam odvezli na pohotovost její matku."

„Hlavně klid," pronesla Cindy potichu. „Je to obrovský špitál. Na mušce je hlavě jeden doktor, nějaký Garza. Vy padá to, že mnoho z těch, co zemřeli, přišlo do nemocnice, když on měl službu."

„Proboha," zasténala jsem a krevní tlak mi stoupl tak, že mě začala pálit hlava. „To je *on*. *Potkala jsem se s ním*. To je ten doktor, co přijímal Yukiinu maminku."

V tom okamžiku se mi naježily chloupky na krku, jak se ke mně někdo sklonil a políbil mě na tvář.

„Copak, je tady řeč o mně?" zeptala se Yuki. Vklouzla na volné místo vedle Cindy. „Propásla jsem něco?"

„Cindy pracuje na reportáži."

„Myslím, že je to něco, o čem bys měla vědět," dodala Claire.

Kapitola 15

Yukiiny oči byly plné otazníků, ale Cindy náhle nebylo do řeči.

„Můžeš mi důvěřovat," ujistila ji Yuki. „Vím, co to znamená ‚mimo záznam'."

„O to nejde," řekla Cindy.

Přišla Loretta, pozdravila Yuki a položila na stůl podnos s grilovanými kuřecími křídly a žebírky, z nichž kapala omáčka. Po chvilce váhání a několika locích margarity Cindy zopakovala Yuki, co nám právě řekla o žalobě Maureen O'Marové proti městské nemocnici.

„O tom toho vlastně vím docela dost," prohlásila Yuki, když Cindy skončila. „O'Marová dává ten případ dohromady už skoro rok."

„Nepovídej, fakt?" podivila se Cindy. „Jak ses o tom dozvěděla?"

„Kamarádím se s jednou advokátkou ve firmě Friedman, Bannion a O'Marová," řekla Yuki. „Vypravovala mi, že je na tom případu hromada práce. Musí se nechat udělat spousta odborných lékařských posudků. Bude to velká věc," pokračovala Yuki. „O'Marová nikdy neprohrává. Ale tentokrát míří vysoko."

„Každý někdy prohraje," podotkla Claire.

„Jasně, ale Maureen O'Marová si pečlivě vybírá takové případy, o kterých ví, že je může vyhrát," řekla Yuki.

Zdalo se mi, že Yuki uniká, o co nám jde, tak jsem se musela vložit do hovoru. „Yuki, nedělá ti starosti, že tvoje maminka leží v městské?"

„Ne. To, že ten případ vzala Maureen O'Marová, ještě neznamená, že ta nemocnice je *vinná*."

Potřásla jsem nespokojeně hlavou.

„Jen klid, holky," pokračovala Yuki a slova se z ní jako obvykle valila nejméně stovkou. „Nechala jsem si tam před pár lety vyndat slepé střevo. Měla jsem skvělého doktora. A prvotřídní péči."

„A jak se daří mamince?" zeptala se Claire.

„Je zase ve formě," odpověděla Yuki. Pak se zasmála. „Víte, jak jsem to poznala? Pokusila se dát mě dohromady se svým kardiologem. Čtyřicetiletým plešounem s malýma rukama, který funí jako pes."

Všechny jsme se rozesmály, když Yuki napodobila svou matku. Uměla to tak dobře, že jsem měla pocit, jako by Keiko seděla s námi u stolu.

„Povídám jí: ‚Mami, ten není pro mě.‘ A ona na to: ‚Yuki, na vzhledu *nezáleží*. Doktor Pierce je slušný člověk. Je to *dobrý* mužský. Vzhled je leda pro časopisy.‘ Odsekla jsem: ‚Mami, táta vypadal jako Frank Sinatra. Tak o čem se to tady bavíme?‘"

„A kdy s ním jdeš na rande?" zeptala se Cindy a znovu nás všechny rozesmála.

Yuki potrásla hlavou. „Myslíš, jestli mě pozval? Jestli máma popadla jeho mobil a vytočila za něj moje číslo?"

Tak dobře jsme se bavily, že kapela musela přidat na hlasitosti, aby ji vůbec bylo slyšet. O dvacet minut později se Yuki zvedla od stolu ještě před kávou a čokoládovým dortem s tím, že chce před koncem návštěvní doby ještě vidět Keiko.

Přes všechny žerty a smích měla Yuki, když se s námi loučila, mezi svýma krásnýma hnědýma očima znepokojené vrásky.

Kapitola 16

Maureen O'Marová cítila, jak jí v žíлах na spáncích tepe krev. Bylo to vůbec možné? Rozhodně byla pořádně napumpovaná. Otevřela těžké dveře z oceli a skla budovy civilního soudu a vstoupila do chladné šedé haly.

Sakra.

Ten den konečně přišel. Tohle místo jí teď patřilo.

Podala kufřík členu ochranky, který ho projel pod rentgenem, zatímco ona procházela detektorem kovů. Pokývl jí na pozdrav a s úsměvem jí vrátil zavazadlo od Lousie Vuittona za sedm set dolarů.

„Hodně štěstí, slečno O'Marová.“

„Díky, Kevine.“

O'Marová ukázala dozorcí zkřížené prsty. Pak se vnořila do davu v hale a zamířila k výtahům.

Cestou myslela na to, jak jí její otravní, vševědoucí partneři tvrdili, že je *šílená*, když se pouští do boje s velkou, dobře chráněnou nemocnicí, a snaží se spojit dvacet individuálních žalob do jednoho obrovského obvinění ze špatné lékařské péče.

Ale něco takového nemohla odmítnout.

První pozůstalí si ji našli sami. Pak odhalila podobnost mezi jednotlivými případy. Události získávaly spád, nabalovaly se na sebe jako sněhová koule a z ní se brzy stala poslední naděje lidí s vážnými stížnostmi na městskou nemocnici.

Dávat ty případy dohromady bylo jako zahánět divoké koně do ohrady, stát při tom na sedadle motorky a žonglovat kulečnickovými koulemi. Ale ona to dokázala.

V posledních čtrnácti měsících prošla procesem sbírání důkazů, nekonečných písemných svědectví a přípravy sedmdesáti šesti svědků - lékařských odborníků, minulých a současných zaměstnanců nemocnice a svých klientů, rodin dvaceti zesnulých.

Měla osobní důvod pro své naprosté, neochvějné odhodlání, ale nikdo nemusel vědět, proč je pro ni tenhle případ tak důležitý.

Rozhodně cítila bolest svých klientů - a ten důvod byl dostatečný.

Ted' musela přesvědčit porotu.

Pokud se jí to podaří, ucítí tu bolest i nemocnice. A toho se dá dosáhnout jediným způsobem - přinutit ji vyplatit gigantické odškodné, mnoho, *mnoho* milionů, které si její klienti bezvýhradně zaslouží.

Kapitola 17

Maureen O'Marová chvatně nastoupila do jednoho z výťahů, stiskla tlačítko, a když už se dveře zavíraly, proklouzl dovnitř muž v šedém obleku.

Lawrence Kramer jí věnoval oslnující úsměv, natáhl ruku a stiskl čtýřku.

„Dobré ráno, advokátko," řekl. „Jak se dneska máte?"

„Lepší to ani být nemůže," zašvitořila. „A vy?"

„Mně je skvěle. Ráno jsem si dal k vajíčkům asi kilo syrového masa," řekl Kramer. „Snídaně šampiónů."

„To vašemu srdci moc neprospěje," řekla Maureen a úkosem pohlédla na hlavního právníka nemocnice. „A vy *máte* srdce, že ano, Larry?"

Statný muž zaklonil hlavu a rozesmál se právě v okamžiku, kdy se dal výťah do pohybu nahoru k soudní síni.

Bože, ten má ale zubů, a všechny vybělené.

„Jistě že mám. A teď si srdeční sval pořádně procvičím v soudní síni. Díky vám."

Dvačtyřicetiletý Lawrence Kramer byl talentovaný obhájce - chytrý, pohledný, v nejlepších letech. To všechno přitahovalo k jeho osobě pozornost celonárodních médií.

O'Marová s ním viděla rozhovor v pořadu Chrise Matthewse *Tvrdá hra*, kde se ho reportér vyptával na jednoho jeho klienta, fotbalovou hvězdu obviněnou ze znásilnění. Kramer dokázal Matthewsovým verbálními útokům bez problémů vzdorovat. Maureen to však nepřekvapilo. Tvrdá hra Kramerovi vždycky seděla.

A teď měl Lawrence Kramer obhajovat Sanfranciskou městskou nemocnici v případě, který mohl ústav dovést ke konkurzní správě nebo i úplnému zavření. Ale ještě důležitější bylo, že Kramer hájil nemocnici proti ní.

Výťah zastavil ve druhém poschodí soudní budovy, a když do malé, mahagonem vykládané kabiny přistoupili tři další cestující,

nezbylo Maureen než postavit se těsně vedle Kramera. Byl to trochu příliš těsný kontakt s mužem, který se chystal zadupat ji i její klienty do prachu.

O'Marovou na okamžik přepadly pochybnosti, po zádech jí přeběhl mráz. Zvládne to? Ještě nikdy nepracovala na tak složitém případu - ani neznala nikoho, kdo by měl s něčím takovým zkušenosti. Byla to rozhodně velká věc - i na Larryho Kramera.

Výtah dorazil do čtyřky a ona vystoupila hned před Kramerem. Za sebou cítila protivníkovu přítomnost, jako by z jeho těla vycházelo vysoké napětí.

S očima upřenýma přímo před sebe kráčeli oba právníci širokou chodbou a jejich podrážky hlasitě klapaly na mramorové podlaze.

Maureen se ponořila do sebe.

Přestože byl Kramer o deset let starší, tolik se od něho nelišila. I ona vystudovala práva na Harvardu. I jí svědčil tvrdý a krvavý souboj. A měla něco, co Kramer neměl. Právo bylo na její straně.

Právo je moc. Právo je moc.

Toto ujištění bylo jako studená voda, uklidnilo ji a duševně připravilo na největší proces její dosavadní kariéry, který možná dostane ji do Tvrdé hry.

Stanula v otevřených dveřích do soudní síně o několik vteřin dříve než její soupeř a uviděla, jak se dubem obložený sál začíná plnit diváky.

Na konci uličky, u stolu žalující strany po pravé ruce, si její kolega Bobby Perlstein procházel své poznámky. Maureenina asistentka Karen Palmerová připravovala důkazní materiály a dokumenty. Oba se na ni obrátili a věnovali jí dychtivé úsměvy.

Maureen je opětovala. Jak se blížila ke spolupracovníkům, mījela své klienty, kývala jim na pozdrav, rozdávala úsměvy, potřásala rukama.

Právo je moc.

Maureen se nemohla dočkat, až proces začne.

Byla připravená. A tohle byl její den.

Kapitola 18

Yuki toho pondělního rána podávala v přízemí budovy civilního soudu na adrese McAllister Street 400 návrh právního zástupce, když si vzpomněla, že má právě začít případ Maureen O'Marové proti Sanfranciské městské nemocnici.

To si jako právník nemohla nechat ujít.

Podívala se na hodinky, prošla kolem davu u výtahů a pustila se nahoru po schodech. Trochu udýchaná vklouzla do dřevem obložené soudní síně na konci chodby ve čtvrtém patře.

Yuki uviděla na soudcovské stoličce soudce Bevinse.

Bevinsovi bylo přes sedmdesát, bílé vlasy měl svázané do ohonu, a byl považován za spravedlivého, i když poněkud svérázného muže, který nikdy nemění svůj názor.

Když se Yuki usadila na lavici poblíž dveří, všimla si na druhé straně uličky tmavovlasého muže v khaki kalhotách a saku oblečeném na růžové košili s kravatou. Nervózně tahal za řemínek svých hodinek.

Yuki okamžik trvalo, než se jí podařilo přiřadit k té pohledné tváři jméno; pak sebou trhla, když jí došlo, že ho zná. Byl to Dennis Garza, doktor, který přijímal její matku na pohotovosti.

Samozřejmě. Svědčí při svém procesu, pomyslela si Yuki.

Její pozornost od Garzy odpoutal šum v přeplněné síni, když Maureen O'Marová vstala, aby se ujala slova.

Byla vysoká a na sobě měla na míru šitý kalhotový kostým od Armaniho a černé boty na nízkém podpatku. Měla ostře řezané rysy a skutečně pozoruhodné vlasy, temně rudou hřívu, která jí visela na ramena a vlála, když otáčela hlavou, jak dělala právě teď.

Atraktivní právní zástupkyně se obrátila k porotcům, pozdravila je, představila se a zahájila svou úvodní řeč tím, že zvedla ze stolu snímek na stole před sebou velkou lepenkou podlepenou fotografií.

„Prosím, dobře si tento portrét prohlédněte. Ta pohledná mladá žena je Amanda Clemmonsová," řekla O'Marová a ukázala soudu

fotografii pihovaté blondýny, která vypadala tak na pětatřicet.

„V květnu hrála Amanda Clemmonsová se svými třemi syny basketbal na příjezdové cestě," pokračovala O'Marová. „Simon Clemmons, její manžel a otec chlapců, zemřel při automobilové nehodě jen půl roku před tím.

Amanda to s míčem moc neuměla," mluvila dál O'Marová, „ale tato mladá vdova věděla, že musí být Adamovi, Johnovi a Chrisovi matkou i otcem zároveň. A byla odhodlaná tento úkol splnit.

Zkuste si tu odvážnou mladou ženu představit. Uložte si její podobu do paměti," vyzvala Maureen porotu.

„Měla na sobě bílé šortky a modrozlaté tričko týmu Warriors, driblovala okolo chlapců na příjezdové cestě a připravovala se vystřelit na koš pověšený nade dveřmi garáže.

John Clemmons mi vyprávěl, že se jejich maminka smála a popichovala je těsně před tím, než se jí bota zachytila v prasklině asfaltu a ona upadla.

O půl hodiny později přijela sanitka a odvezla Amandu do nemocnice, kde ji na pohotovosti zrentgenovali a zjistili, že má zlomenou levou nohu.

Toto zranění by Amandu Clemmonsovou jen dočasně upoutalo na lůžko," pokračovala O'Marová. „Byla mladá, silná a houževnatá. Ta žena byla opravdová bojovnice. Skutečná americká hrdinka. Ale léčila se v Sanfranciské městské nemocnici.

A to byl začátek konce jejího života. Prosím, dobře si prohlédněte tuto fotografii Amandy Clemmonsové. Právě tu její rodina použila na jejím pohřbu."

Kapitola 19

Maureen cítila, jak se v ní při vyprávění Amandina příběhu zvedá vztek. Přestože se s Amandou Clemmonsovou nikdy nesetkala, byla pro ni ta mladá matka tak skutečná, jako by to byla jedna z jejích nejlepších přítelkyň, kterých při své náročné práci mnoho neměla.

Maureen cítila totéž u každého ze svých zesnulých klientů, pro každou z *obětí*. Zнала jejich minulost a rodiny, jména dětí a partnerů.

A přesně věděla, jak zemřeli v městské nemocnici.

Podala snímek Amandy Clemmonsové své asistentce, obrátila se zpátky k porotcům, v jejichž očích spatřila zájem. Nemohli se dočkat, až bude pokračovat.

„Když si toho odpoledne Amanda Clemmonsová zlomila nohu,“ řekla Maureen, „odvezli ji na pohotovost do městské nemocnice, kde jí nohu zrentgenovali a dali do sádry. Byl to jednoduchý zákrok. Pak ji převezli na pokoj, kde měla strávit noc.

Někdy mezi půlnocí a rozbřeskem dostala Amanda smrtící dávku cytoxanu, léku používaného při chemoterapii, místo vicodinu, přípravku proti bolesti, po kterém se měla klidně vyspat.

Té hrozné noci zemřela Amanda mučivou a nesmyslnou smrtí, dámy a pánové, a my se musíme ptát, *proč* se to stalo. Proč skončil život té mladé ženy tak hrozně a předčasně.

V průběhu tohoto procesu vám budu vyprávět o Amandě a devatenácti dalších lidech, kteří také skonali při podání smrtícího léku. Ale *proč*, to vám povím hned teď.

Bylo to kvůli bezuzdné, odporné chamtivosti Sanfranciské městské nemocnice.

Lidé opakovaně umírali proto, že nemocnice snižovala náklady na péči o pacienty.

Povím vám toho o ní hodně, co byste raději ani nevěděli,“ řekla Maureen a přeběhla pohledem po lavici poroty.

„Dozvíte se, že byla opakovaně porušována nařízení a byl

najímán špatně vyškolený personál, jenž byl nucen pracovat za nízké mzdy dlouhé, únavné směny. To vše v zájmu snížení nákladů a udržení nejvyšších zisků mezi všemi sanfranciskými nemocnicemi.

A mohu vás ujistit, že tato dvacítko zesnulých pacientů je jen počátek hrozného skandálu -"

Kramer vyskočil na nohy.

„Námitka, Vaše Ctihodnosti! Byl jsem trpělivý, ale poznámky obžaloby jsou pobuřující a nactiutřačné -"

„Přijímá se. Nezkoušejte mě, paní žalobkyně," řekl soudce Maureen O'Marové. Potřásl hlavou. „Až příště překročíte hranici, udělím vám pokutu. A pak to bude ještě vážnější."

„Omlouvám se, Vaše Ctihodnosti," řekla O'Marová. „Budu opatrnější."

Ale Maureen byla spokojená. Řekla, co potřebovala, a Kramer ji nedokázal umlčet. Porota to určitě pochopila správně.

Městská nemocnice je nebezpečné místo, mimořádně nebezpečné.

„Jsem tu pro své klienty," řekla O'Marová, stojící jako skála před lavicí poroty, ruce sepjaté před sebou, „zesnulé a jejich rodiny; ti všichni jsou obětmi pochybení, k nimž došlo kvůli chamtivosti a nedbalosti nemocnice." Pak se obrátila do soudní síně. „Prosím," řekla, „prosím, zvedněte ruku vy, kteří jste v městské nemocnici ztratili někoho blízkého."

Po celém sále se zvedly desítky rukou. Ostatní diváci zalapali po dechu.

„Potřebujeme vaši pomoc, abychom dosáhli toho, že k těmto takzvaným nehodám už nikdy nebude docházet."

Kapitola 20

Když soudce Bevins nastolil pořádek, Yuki pomalu odtrhla oči od Maureen O'Marové. Podívala se přes uličku do tváře doktora Garzy. Doufala, že v ní spatří vztek, pobouření nad falešným obviněním jeho nemocnice. Nic takového však nenašla. Místo toho mu zkrivil rty slabý úsměšek a jeho výraz zůstal chladný jako zimní krajina.

Yuki se stáhla hrud' strachem a na okamžik se nemohla ani pohnout.

Udělal hroznou chybu!

Prosím, prosím, ať není moc pozdě.

Vstala, proklouzla létacími dveřmi soudní síně, a jakmile byla na chodbě, zapnula mobilní telefon. Vyťukala číslo a ozvala se nahraná nabídka nemocniční ústředny.

Naslouchala možnostem a její úzkost sílila, jak mačkala tlačítka klávesnice.

Byla Keiko v pokoji 421, nebo 431? Nemohla si vzpomenout!

Yuki stiskla nulu a do ucha jí začala proudit nepovedená verze „Děvčete z Iapanemy“, zatímco čekala na operátora.

Musela mluvit se svou matkou.

Okamžitě potřebovala slyšet její hlas.

"Spojte mě s Keiko Castellanovou," požádala konečně spojovatelku. „Je to pacientka. Prosím, přepojte mě do jejího pokoje. Je to 421, nebo 431.“

Vyzváněcí tón náhle přerušil Keikin veselý hlas, slabě rušený praskáním bezdrátového spojení.

Yuki si zakryla jednou dlaní ucho a ke druhému přitiskla mobil. Chodba se po odročení jednání začala plnit lidmi. Yuki a Keiko mluvily dál, vlastně se hádaly. Pak se usmířily, jako pokaždé.

„Je mi fajn, Yuki. Přestaň si už o mě konečně dělat starosti," řekla nakonec Keiko.

„Dobře, mami, dobře. Zavolám ti později.“

Když ukončila hovor, zaslechla, jak na ni někdo volá.

Rozhlédla se a spatřila vzrušenou tvář Cindy, která si k ní klestila cestu davem.

„Yuki," vypravila ze sebe Cindy udýchaně. „Byla jsi tam? Slyšela jsi úvodní řeč O'Marové? Jaký je tvůj profesionální názor?"

„No, právníci často říkají, že úvodní řeči se dá případ vyhrát i prohrát," odpověděla Yuki, které ještě v uších pulzovala krev.

„Moment," řekla Cindy a naškrábala si něco do bloku. „To se mi líbí. Bude to první věta v mé reportáži. Pokračuj..."

„Úvodní řeč Maureen O'Marové byla rána na solar," řekla Yuki. „Shodila na nemocnici bombu a porota na to nezapomene. Já také ne.

Městská najímá laciné síly a kvůli tomu umírají pacienti. Nemocniční personál je nedbalý. Podává špatné léky. Proboha, O'Marová vyděsila i mě. Zrovna jsem volala mámě a řekla jí, že ji chci nechat převézt ke svatému Františkovi."

„A uděláš to?"

„Chtěla jsem, ale ona to odmítla. Naštvala se na mě," řekla Yuki nevěřícně. „Yuki, děvče. Chceš, aby mě z tebe kleplo? Líbí se mi tady. Líbí se mi můj doktor. Líbí se mi můj pokoj. Přines mi sem natáčky. A ten růžový župan s drakem."

Yuki se zasmála a potřásla hlavou. „Přisahám bohu, chová se, jako by byla v lázních. Chtěla jsem říct: ‚Mami, nemám ti přinést opalovací lehátko? A co kakaové máslo?‘ Víš, nechtěla jsem ji děsit jenom proto, že mě tak vystrašila úvodní řeč Maureen O'Marové. Musím přiznat, že když všichni ti lidé zvedli ruce, přeběhl mi mráz po zádech."

„Co kdyby ses tam vypravila a odvezla ji z té nemocnice bez ohledu na to, co chce?" zeptala se Cindy.

„Jasně, o tom jsem uvažovala, ale co kdybych to udělala a ono ji pak opravdu ‚kleplo‘?"

Cindy chápavě pokývala hlavou. „Kdy ji chtějí propustit?"

„Ve čtvrtek ráno, podle doktora Pierce. Po magnetické rezonanci. Skvělý lékař doktor Pierce! Počestný muž doktor Pierce!"

„Tvůj nastávající doktor Pierce," utrousila Cindy.

„Přesně ten."

„Je ti dobře?"

„Jo. Večer se budu muset podívat za maminkou. Dělat jí chvíli společnost."

„Takže se tady můžeš ještě zdržet?"

„Měla bych se vrátit do kanceláře," řekla Yuki, ale už cítila, jak její odhodlání slábne. „Ale sakra, musím si poslechnout zahajovací řeč Larryho Kramera. To si nemůžu nechat ujít."

„Posad' se vedle mě," řekla Cindy.

Kapitola 21

Cindy fascinovaně sledovala, jak urostlá postava Larryho Kramera v šedém obleku zaujímá místo před soudcem a porotou. Husté hnědé vlasy měl sčesané dozadu, což zdůrazňovalo jeho ostrou bradu a dodávalo mu vzhled námovníka, který nastavuje tvář větru.

Muž, který jde za svým cílem, pomyslela si Cindy.

Kramer pozdravil soud, pak věnoval porotcům vlídný úsměv a poděkoval jim za to, že se uvolili obětovat svůj čas tomuto případu.

„Slečna O'Marová má v jedné věci pravdu," řekl a položil velké ruce na zábradlí před lavicí pro porotu. „Má pravdu v tom, že v tomhle případě jde o chamtivost. Chamtivost *jejích klientů*."

„Nepopírám, že je tragické, že ti lidé zemřeli," pokračoval Kramer. „Ale jejich příbuzní přišli k soudu s jediným cílem. Urvat co se dá. Chtějí těžít ze smrti svých milovaných. Přišli si sem pro peníze."

Kramer se naklonil blíž k porotě a postupně pohlédl do očí všem jejím členům.

„Většině lidí by to mohlo znít cynicky nebo pomstychtivě. To však není vina žalované strany."

Kramer pustil zábradlí a zamyšleně přešel do středu místnosti. Pak se znovu obrátil k porotě.

„Žal chápu. Můj otec a syn zemřeli oba v nemocnici. Můj malý chlapeček skonal tři dny po narození. Byl to dar, požehnání, který mně a mé ženě osud vyrval z náručí.

Otec byl můj nejlepší přítel, učitel a vzor. Nikdy se mi po obou nepřestane stýskat."

Kramerův zamračený výraz změkkl a právník začal pomalu, hypnoticky přecházet před porotou.

„Jsem si celkem jistý, že každý z vás už ztratil někoho milovaného a že určitě víte, jak je přirozené svalovat za to na někoho vinu," řekl Kramer.

„Trpíte, trápíte se a nakonec obrátíte svou zlobu v dobro tím, že

si vzpomenete na krásné časy prožité s milovanou osobou, kterou jste ztratili.

Smíříte se s faktem, že láska nepřekoná všechno, že život může být nespravedlivý, případně že cesty boží jsou nevyzpytatelné. A nějak se vám podaří *jít dál*.

Chcete vědět, proč žalobci toto neudělali?" zeptal se Kramer. Znovu položil dlaně na zábradlí a upřel pohled na porotu.

„Protože je moje oponentka svedla na cestu, která je pro ně nedůstojná. Kvůli právnické firmě zvané Friedman, Bannion a O'Marová. Kvůli této neúprosné ženě Maureen O'Marové." Ukázal prstem na advokátku. „Kvůli ní začali ti nebozí lidé spatřovat ve své osobní tragédii finanční příležitost. Znáte samozřejmě ono rčení ‚za vším hledej peníze‘. Skrývají se i za tímto výsměchem spravedlnosti. Kvůli nim ti lidé zvedli ruce."

Kapitola 22

Cindy si přitiskla dlaně na ústa, tak ji šokoval Kramerův osobní útok na O'Marovou a její firmu. A to byl teprve první den procesu.

O'Marová vyskočila ze židle.

„Námitka," vykřikla. „Vaše Ctihodnosti, prohlášení obhajoby je pobuřující a urážlivé. Požaduji, aby bylo vyškrtnuto ze záznamu."

„Přijímá se. Slečno Campellová," oslovil soudce zapi-sovatelku, „prosím, vyškrtněte poslední poznámku pana Kramera. Pane Kramere, nehrajete ve filmu..."

„Vaše Ctihodnosti?"

„*Kroťte své řečnické schopnosti* a pokračujte, pane Kramere. Mohl byste dostat pokutu nebo něco horšího."

„Ano, Vaše Ctihodnosti." Kramer přikývl a obrátil se s napjatým úsměvem zpět k porotě.

„Dámy a pánové, během tohoto procesu uslyšíte množství důkazů, že Safranciská městská nemocnice je vysoce uznávaná a zodpovědná instituce," pokračoval Kramer. „Má *nadstandardní* bezpečnostní předpisy pro zacházení s léky a přísně je dodržuje.

To neznamená, že nemocnice je dokonalá. Lidské bytosti se občas dopouštějí lidských chyb. Ale chyby jsou jedna věc. Zanedbání zdravotnické péče je něco zcela *jiného*."

Kramer se odmlčel, aby jeho slova udělala patřičný dojem, a využil pauzy, aby každému porotci znovu pohlédl do očí. Mluvil ke každému z nich, snažil se o osobní přístup.

„Obávám se, že toto bude velmi emocionální proces, protože zemřeli lidé. Ale soudce vám vysvětlí, že nesmíte dovolit žalující straně, aby zakryla fakta tím, že bude hrát na city.

Zvažte všechna předložená fakta - to je podstata úkolu, kterého jste se ujali, to je vaše povinnost. Fakta, dámy a pánové. Fakta vás přesvědčí o tom, že můj klient není nedbalý, ale naopak poskytuje velmi cenné služby našemu městu."

Zatímco Kramer děkoval porotě a vracel se na své místo,

zabloudila Cindy v duchu do budoucnosti.

Představila si titulek na první straně - SANFRANCISKÁ
MĚSTSKÁ OBŽALOVÁNA ZE ZANEDBÁNÍ LÉKAŘSKÉ PÉČE
- fotografie dvaceti obětí a zbytek článku na straně tři.

Tenhle proces bude téma na knihu a film.

Zemřelo dvacet lidí.

A ať už je nemocnice vinna nebo ne, důkazy budou veřejnost
šokovat.

Lidé to budou brát osobně. A pacienti přijatí do městské
nemocnice se budou bát o své životy.

Sama byla vyděšená, jen když to poslouchala.

Kapitola 23

Bylo dopoledne, čtyři dlouhé dny od chvíle, kdy jsme našli v garážích na Opera Plaza mrtvou dívku v cadillaku. Právě jsem se vrátila ze schůze s velitelem Tracchiem, který mi sdělil, že převádí některé mé lidi z oddělení vražd do jiných oddělení, aby vyřešil nedostatek personálu. Tracchio se mě neptal na můj názor, jen mě informoval.

Pověsila jsem bundu na věšák a stále jsem měla před očima velitele, jak odpočítává důvody na svých silných prstech: *Škrty v rozpočtu. Zalepení děr tam a onde. Je to jen dočasně, Boxerová.*

Byla to nesnesitelná, ochromující byrokratická buzerace.

A navíc mi za pravým okem začala tepat prudká bolest.

„Chci slyšet dobrou zprávu," oznámila jsem Jacobimu, když vstoupil do mé kanceláře a zaparkoval svůj tlustý zadek na skřínce vedle dveří. Za ním se objevil Conklin, pohybující se s elegancí rysa, zavřel za sebou dveře a se zkříženými pažemi se o ně opřel.

„Moc se netěš," zavrčel Jacobi.

„Tak jo, Warrene. Ven s tím."

„Poslali jsme přes systém NCIC všem regionálním policejním orgánům zprávu obsahující všechny informace o Dívce v cadillaku." Jacobiho přerušil záchvat kašle, pozůstatek ještě ne zcela zhojeného průstřelu pravé plíce.

„Výška, váha, přibližný věk, styl oblékání, barva očí, vlasů a tak podobně," pokračoval konečně.

„Prověřili jsme všechny možnosti, které z toho vyšly," ozval se Conklin a z očí mu vyzařoval optimismus.

„A?" zeptala jsem se.

„Dostali jsme pár pravděpodobných tipů, ale nakonec se žádný z nich nepotvrdil. Jedna zpráva je ale dobrá. Laboratoř našla otisk na jedné její botě."

Ožila jsem.

„Není celý," řekl Jacobi, „ale je to aspoň něco. Tedy bylo by,

kdybychom to měli s čím porovnat. To je zatím celý náš problém. Žádné souvislosti."

„A co máte v plánu dál?"

„Vzpomněl jsem si na ten její módní účes, Lindsay," řekl Conklin. „Musel ji i s barvením přijít na takových tři sta dolarů."

Přikývla jsem a řekla: „To zní pravděpodobně." Co mohl Conklin vědět o účesech za tři sta dolarů?

„Chystáme se prověřit módní salony krásy. Někdo by ji mohl poznat. Souhlasíš?"

„Ukažte mi tu fotku," řekla jsem a natáhla ruku.

Conklin mi podal snímek mrtvé ženy. Zadívala jsem se do její andělské tváře, na rozčuchané světlé vlasy měkce splývající na nerezovou desku stolu. Od klíčních kostí dolů ji zakrývalo prostěradlo.

Proboha. Co byla zač? Proč nikdo nenahlásil její zmizení? A proč jsme čtyři dny po její smrti neměli ještě jedinou stopu?

Když oba inspektoři odešli z mé kanceláře s prosklenými stěnami, zavolala jsem Brendu, která se posadila na židli vedle stolu a otevřela si na klíně poznámkový blok.

Začala jsem jí diktovat oběžník pro zaměstnance o schůzi s Tracchiem, ale nedokázala jsem se soustředit.

Chtěla jsem něco *dělat*, něco, na čem by opravdu *záleželo*. Nejraději bych chodila po ulicích s Conklinem a Jacobim, ukazovala fotografii Dívky z cadillaku po „módních salonech krásy" a slídila v drahých čtvrtích po stopách.

Toužila jsem na tomhle případu prošlapat boty.

Přála jsem si pracovat tak, abych měla pocit, že dělám svou práci, místo abych psala zbytečné, bezcenné oběžníky.

Kapitola 24

Okolo půl osmé večer mi zavolala Claire: „Lindsay, zastav se u mě dole. Chci ti něco ukázat.“

Zahodila jsem do koše *Chronicle* se Cindiným článkem o městské nemocnici na titulní straně. Pak jsem to pro ten den zabalila a rozběhla se dolů do pitevný v naději, že dojde ke zvratu ve vyšetřování.

Když jsem vstoupila, jedna z Clairiných asistentek, chytrá dívka jménem Everlina Fergusonová, právě zasouvala do chladicího boxu tělo zastřeleného. *Ohavné.*

Claire se umývala. „Dej mi půl minuty,“ řekla.

„Klidně celou,“ opáčila jsem.

Rozhlížela jsem se kolem, dokud jsem nespatriła fotografie Dívky z cadillaku připíchnuté na nástěnce. Bože, tenhle případ se mi začal pořádně dostávat pod kůži.

„Co jsi zjistila o tom parfému, který používala?“

„Zvláštní věc. Měla ho vlastně jenom na genitáliích,“ zavolala Claire. Zavřela vodu, utřela si ruce a vytáhla z malé ledničky pod svým stolem dvě lahve perrieru.

Otevřela je a jednu mi podala.

„Spousta děvčat si dneska ráda voní své zahrádky,“ pokračovala. „Normálně bych se o tom ani nezmiňovala ve zprávě. Ale tahle mladá dáma se nikde jinde nenavoněla. Ani mezi řadry, ani na zápěstí, ani za ušima.“

Přitlukly jsme si lahvemi a napily se.

„Přišlo mi to neobvyklé, tak jsem poslala stěr parfému do laboroky. Vrátili mi ho,“ řekla Claire po chvíli. „Nemohli ho identifikovat. Nemají na to ani vybavení, ani čas.“

„Nemají čas vyšetřovat zločiny,“ zavrčela jsem.

Claire pokrčila rameny. „Ale dostala jsem výsledky testů na sexuální napadení. Tady jsou.“

S lesknoucíma očima zvedla velkou hnědou obálku, vytáhla z ní

list papíru a připíchla ho prstem ke stolu. „Ta skvrna na sukni bylo opravdu sperma a shodovalo se s jedním ze dvou vzorků spermatu odebraných v její vagíně.”

Sledovala jsem Claiřin prst putující po výsledcích toxikologického vyšetření. Její ukazováček se zastavil u zkratky ETAL. „Chtěla jsem ti ukázat tohle. V krvi jí našli alkohol. Jedna celá tři promile.”

„Takže byla opilá,” řekla jsem.

„Jo, ale to není všechno. Podívej se sem. Měla v sobě také benzodiazepin. Není obvyklé najít v krvi současně alkohol a valium, tak jsem nechala krev otestovat ještě jednou, tentokrát s důrazem na medikamenty. A objevil se rohypnol.”

„Ach ne. Znásilňovací droga.”

„Jo, nevěděla, kde je, kdo je a co se s ní děje.”

Měla jsem před sebou všechny ohavné podrobnosti, ale pořád jsem si nedokázala složit celý obrázek. Dívku z cadillaku někdo nadopoval, znásilnil a zavraždil se šokující pečlivostí.

Claire se obrátila k fotografiím na stěně. „Žádný div, že jsem ve vagíně nenašla pohmožděniny, Lindsay. Dívka z cadillaku se nemohla bránit, ani kdyby chtěla. Ta chudinka neměla nejmenší šanci.”

Kapitola 25

Řídila jsem svůj explorer tmou a snažila se cítit to, co cítí žena, ne policistka. Musela jsem se dívat na svět očima Dívky z cadillaku, pokud jsem chtěla pochopit, co se jí přihodilo. Ale bylo hrozné cítit se tak bezbranná a vystavená kvůli dvou násilníků.

Rychle jsem sundala z opasku služební telefon a zavolala Jacobimu, než uteče ještě víc času. Zvedl to po prvním zazvonění a já mu vysypala, co jsem se dozvěděla od Claire.

„Takže odhaduji, že se ocitla v jedné místnosti se dvěma chlapy, kterým šlo o sex," řekla jsem a zastavila na semaforech na křižovatce. „Naléhali a ona je odmítla. Tak jí jeden z nich přidal do vína rohypnol."

„Jo," souhlasil Jacobi. „Byla tak mimo, že se nemohla ani hnout. Možná dokonce omdlela. Svlékli jí šaty, nastříkali parfémem a vystřídali se na ní."

„Možná se báli, že by si mohla znásilnění pamatovat," poznamenala jsem. Došlo mi, že jsem se svým bývalým parťákem stále naladěná na stejnou strunu. „Nejsou hloupí, snad jsou dokonce až moc chytrí. Zabijou ji tak, aby nenechali moc stop. Jeden si jí sedne na hrudník a druhý ji udusí igelitovým sáčkem. Pěkná, čistá vražda."

„Jo, to zní pravděpodobně, Boxerova. A když byla mrtvá, sjeli to třeba ještě jednou," řekl Jacobi. „S tím, že trocha nekrofilie nikoho nezabije. A co pak? Oblékli jí ohoz za pět táců a vzali na projížďku? A nechali ji sedět v Guttmanově sevillu?"

„Tahle část zní opravdu šíleně," připustila jsem. „Nechápu to s těmi šaty. Na téhle části celá naše teorie padá."

„Claire neměla výsledky testů DNA?"

„Ještě ne. Víš, kdyby Dívka z cadillacu byla starostova dcera, už bychom něco věděli, ale protože zatím nikdo nehlásil její zmizení."

„Byla to tak hezká holka," řekl Jacobi.

Zaslechla jsem v jeho hlase náznak smutku a možná i

osamělosti.

„Ta by někomu měla chybět.“

Kapitola 26

Otevřela jsem dveře bytu a vyměnila si pozdravy s Martou.

„Ahoj, zlatíčko. Jakpak se má moje holčička?“

Objímala jsem ji a ona vrtěla ocasem a nadšeně ňafala, aby mě přivítala zpátky z bojiště.

Přestože jsem byla vyčerpaná, jít se proběhnout se svou holčičkou byl ten nejlepší způsob jak se udržet ve formě.

Vzala jsem ji na vodítko a brzy už jsme běžely po temné Missouri Street, do kopce a z kopce, a já cítila, jak mi endorfiny zvedají náladu a dodávají mi trochu optimističtější pohled na vyšetřování vraždy Dívky z cadillaku.

DNA pachatelů je právě teď v laboratoři.

Policisté chodí po městě s její fotografií v ruce.

Stále máme naději.

Někdo ji přece už musí pohřešovat a určitě brzy zavolá. Nebo se objeví svědek, který ji pozná podle portréту v *Chronicle* nebo na naší webové stránce.

Jakmile budeme znát jméno, získáme šanci objasnit její smrt. A už o ní nebudeme muset mluvit jako o Dívce z cadillaku.

Za půl hodiny jsem byla zase doma. Otevřela jsem si studené pivo a vzala si ho s pizzou před televizi, abych se podívala na zprávy na CNN, CNBC a FOXu. Pak jsem se svlékla, pustila sprchu a strčila pod ni ruku, abych zkontrolovala teplotu vody.

V tom okamžiku zazvonil telefon.

Copak, další vražda ? Nebo ta lepší varianta, průlom ve vyšetřování?

Identifikace volajícího odhalila jeho jméno.

„Ahoj,“ řekla jsem s předstíranou lhostejností, zatímco mi srdce bušilo až v krku.

„Bože, jsi nádherná.“

„Já nemám videotelefon, Joe.“

„Vím, jak vypadáš, Lindsay.“

Zasmála jsem se.

„Tohle je nahý smích," řekl můj přítel. Nebyl jasnovidec. Slyšel téct sprchu. Zastavila jsem vodu a navlékla si župan.

„Jsi úžasně vnímavý," pochválila jsem ho. Tou dobou už jsem si ho také představovala nahého.

„Poslouchejte, nahá dámo, jdou fámy, že budu tenhle víkend u vás ve městě. Celý víkend."

„To je dobře, stýskalo se mi," řekla jsem a trochu se mi zadrhl hlas. „Máme toho hodně co dohánět."

Flirtovali jsme, dokud mi nezačal docházet dech. Když jsem o pár minut později zavěsila, měli jsme už hotový plán na nadcházející blažené dny.

Shodila jsem župan, stoupla si pod sprchu, a když mi začaly na kůži dopadat proudy horké vody, spustila jsem docela dobrou verzi písničky „Můj chlap" a vychutnávala si, jak se vibrato v mém hlasu odráží od kachlíčkových sten mého malého studia.

Páni! Poslechněte si Lindsay Boxerovou, popovou hvězdu.

Poprvé za spoustu dní jsem pustila práci úplně z hlavy.

Cítila jsem se skvěle, aspoň na chvíli.

Cítila jsem se báječně.

Brzy jsem měla být se svým milým.

Kapitola 27

Velitel Tracchio byl zjevně překvapený, že mě vidí, když jsem zaklepala na pootevřené dveře jeho kanceláře. Byla v ní spousta obkladů z tmavého dřeva a velká fotografie mostu Golden Gate, která zabírala celou stěnu naproti jeho stolu.

„Boxerova," řekl velitel. Pak se dokonce usmál. „Pojďte dál."

Celou noc jsem si svou řeč promýšlela a ráno si ji zopakovala, takže jsem měla první repliku dobře připravenou.

„Veliteli, mám problém."

„Přitáhněte si židli, Boxerova. A ven s ním."

Udělala jsem, jak řekl, ale když jsem se mu podívala do obličeje, zapomněla jsem na všechny kličky a obezličky a vysypala to všechno najednou."

„Nebaví mě být šéf, šéfe. Chci se vrátit k vyšetřování na plný úvazek."

Po jeho úsměvu nezbylo ani stopy. „Co to povídáte, poručíku? Nerozumím vám."

„Ráno jsem se probudila s nepříjemným pocitem, veliteli. Nebaví mě velet spoustě dalších lidí," vysvětlovala jsem. „Chci se vrátit do terénu a vy dobře víte, že právě tam se mohou uplatnit mé kvality, Tony. Víte, že mám pravdu."

Pár vteřin jsem si nebyla jistá, jestli mě Tracchio vůbec slyšel - jeho tvář byla strnulá jako kámen. Myslel na všechny ty vrahy, které jsem pomohla dostat za mříže?

Doufala jsem, že ano. Pak udeřil pěstí do stolu takovou silou, že jsem instinktivně o pár centimetrů couvla i se židlí.

Vybuchl, že mě přitom skoro poprskal.

„Nevím, co kouříte, Boxerová, ale tohle je vaše práce. Vy - *ne! Neříkejte nic!* Víte vy, kolik mužů zůstalo nevěřičně zírat, když jsem vás povýšil? Víte, kolik chlapů v jednotce vás pořád ještě nesnáší? Povýšil jsem vás, protože jste vůdce, Boxerová. Jste velitelka svého mužstva. Dělejte svoji práci. Konec debaty."

„Veliteli -“

„Co je? Stručně, mám práci.“

„Jsem lepší v terénu. Dokážu uzavírat případy, z mých záznamů je to jasně vidět. V kanceláři plýtvám schopnostmi. Měl byste povýšit jednoho z těch chlapů, co se chtějí stát poručíky. Potřebujete na mém místě někoho, kdo tu práci chce dělat.“

„Dobře, když už jste to nakousla, taky mám pár věcí, které bych vám chtěl povědět,“ řekl Tracchio.

Otevřel zásuvku stolu, vytáhl z ní doutník, usekl špičku kapesní gilotinou, připálil si a vyfoukl oblak modrého kouře.

Čekala jsem se zadrženým dechem.

„V téhle práci máte možnost růst, Boxerová. Co se týká množství vyřešených případů, je sanfranciská policie na nejnižší příčce žebříčku. *V celé zemi!* Musíte se naučit vést své lidi lépe. Pomáhat svými zkušenostmi ostatním. Musíte napomáhat k vytváření pozitivního obrazu SFPD. Být majákem dobra. Získávat a školit nové lidi. Co se tohohle týče, jste na samém začátku, Boxerová a - *ještě jsem neskončil!*

Není to tak dlouho, co jste se nechala postřelit a skoro jste umřela. Málem jsme vás ztratili nadobro. Ten večer jste nebyla ve službě a projevila jste naprostý nedostatek sebeovládání. Jacobi vás pozval na sledovačku a vy jste řekla: Jasně, proč ne?“

Tracchio se postavil za svou židli a položil ruce na opěradlo. Z jeho brunátného obličeje vyzařoval vztek. „Vlastně ani nevím, co to tady plácáte. Vy to máte snadné. Jak by se vám líbila *moje* práce?“

Tupě jsem na něj zírala, když odpočítával na tlustých prstech jednotlivá oddělení: „Mám pod sebou oddělení vražd, loupeží, narkotik, organizovaného zločinu a zvláštních obětí. Nad sebou mám starostu a guvernéra a jestli si myslíte, že je to procházka růžovým sadem -“

„Myslím, že teď vlastně podporujete moje stanovisko.“

„*Poslechněte*, co kdybyste prokázala sobě i všem ostatním velkou službu a zkusila se s tím vyrovnat, poručíku. Žádost se zamítá. Skončili jsme.“

Když jsem vstávala ze židle a odcházela z Tracchiovy kanceláře,

připadala jsem si trochu jako malé dítě. Byla jsem tak ponížená a naštvaná, že bych nejradši dala výpověď - ale také moc rozumná na to, abych to udělala. Musela jsem uznat, že ten muž má pravdu. Ale já ji měla taky.

Nábor a výcvik?

Lepší vedení?

Nic z toho nijak nesouviselo s tím, proč jsem se dala k policii.

Chtěla jsem se vrátit do ulic San Franciska.

Kapitola 28

Cindy Thomasová seděla v zadní řadě soudní síně 4A budovy civilního soudu mezi reportéry z *Modesto Bee* a *LA Times*. Byla napjatá, soustředěná a měla velmi majetnické pocity. Tohle bylo její město, její reportáž.

Notebook ji hrál v klíně a ona tūkala na klávesnici poznámky, zatímco skládal přísahu první svědek Maureen O'Marové.

„Dobrý den, pane Friedlandere," řekla O'Marová. Advokátčiny dlouhé kaštanové vlasy zářily na modré vlně jejího kostýmu. Měla na sobě bílou blůzu s jednoduchým límečkem a zlaté hodinky na zápěstí levé ruky bez prstenu.

„Doufám, že vám nebude vadit, když se zeptám, kolik je vám let?"

„Je mi čtyřicet čtyři."

Cindy to překvapilo. Podle vrásčitého obličeje a prošedivělých vlasů by Stephena Friedlandera tipovala skoro na šedesát.

„Můžete povědět soudu o noci pětadvacátého července?" zeptala se O'Marová.

„Ano," řekl Friedlander. Odkášlal si. „Můj syn Josh dostal silný epileptický záchvat."

„Kolik bylo Joshovi?"

„Sedmnáct. Tenhle měsíc by oslavil osmnácté narozeniny."

„A když jste přijel do nemocnice, viděl jste svého syna?"

Ano. Byl ještě na pohotovosti. Přivedl mě za ním doktor Garza."

„Byl Josh při vědomí?" Friedlander zavrtěl hlavou. „Ne." O'Marová ho vybídla, aby mluvil nahlas kvůli zapisovateli.

„Ne," zopakoval, tentokrát mnohem hlasitěji. „Ale doktor Garza ho už prohlédl. Řekl mi, že se Josh za den za dva bude moci vrátit do školy a že bude jako rybička."

„Viděl jste se s Joshem po té návštěvě na pohotovosti?" zeptala se O'Marová.

„Ano, zašel jsem za ním hned druhý den," odpověděl

Friedlander a po tváři mu přelétl letmý úsměv. „On a jeho přítelkyně žertovali s pacientem na vedlejším lůžku a mě to zarazilo, protože v pokoji vládla atmosféra jako na večírku. Ten druhý chlapec se jmenoval David Lewis.”

O'Marová se také usmála, ale než opět promluvila, zase zvázněla.

„A jak bylo Joshovi, když jste ho navštívil příští den dopoledne?”

„Toho dne mi ukázali *tělo* mého syna,” vypravil ze sebe Friedlander. Naklonil se dopředu, oběma rukama se chytil zábradlí před svědeckou lavicí a nohy židle zavrzaly o podlahu.

Věnoval neuvěřitelně smutný a tázavý pohled porotě a pak soudci. Po vrásčitých tvářích mu stékaly slzy.

„Bylo po něm. Jeho tělo bylo studené. Můj synek byl mrtvý.”

O'Marová položila svědkovi ruku na rameno, aby ho uklidnila. Bylo to dojemné gesto a zdálo se být zcela upřímné.

„Nechcete si na chvílku odpočinout?” zeptala se Friedlandera a podala mu krabici s papírovými kapesníky.

„Jsem v pořádku,” řekl. Znovu si odkašlal a utřel si oči. Pak se napil vody ze sklenice.

„Můžete pokračovat.”

O'Marová přikývla a zeptala se ho: „Vysvětlili vám nějak Joshův náhlý skon?”

„Řekli mi, že mu hluboko klesla hladina cukru v krvi, a já chtěl vědět proč. Doktor Garza prohlásil, že je to pro něj *záhada*,” řekl svědek a vši silou se snažil, aby se mu netřásl hlas.

„Pro mě to byla také záhada,” pokračoval Friedlander. „Josh byl předchozího dne stabilizovaný. S chutí se najedl. Bez pomoci si došel na toaletu. A pak přes noc, přímo v nemocnici, upadl do komatu a zemřel! Nedávalo to smysl.”

„Provedla nemocnice Joshovu pitvu?” zeptala se O'Marová.

„*Trval* jsem na ní,” odpověděl Friedlander. „Celá ta věc byla podivná -”

„Námítka, Vaše Ctihodnosti,” zavolal Kramer ze svého místa. „Máme se svědkem soucit, ale poučte ho prosím, aby pouze

odpovídal na otázky."

Soudce přikývl a oslovil svědka: „Pane Friedlandere, vypovídejte jen o tom, co se stalo, prosím."

„Omlouvám se, Vaše Ctihodnosti."

O'Marová se na svého svědka povzbudivě usmála. „Pane Friedlandere, dostal jste výsledky pitvy?"

„Nakonec ano."

„A co jste se dozvěděl?" zeptala se Maureen.

Friedlander vybuchl a zrudl v obličeji. „Stálo tam, že Joshova krev byla plná *inzulínu*. Prý mu ho někdo vstříkl v noci do jeho vaku s infuzí. Že Josh dostal omylem inzulin a ten ho zabil. *Omylem*, zaviněným nemocnicí."

O'Marová letmo pohlédla do šokovaných tváří porotců a zeptala se. „Nezlobte se, že se vás na to ptám, pane Friedlandere, ale jak jste se cítil, když jste se o tom omylu dozvěděl?"

„Jak jsem se *cítil*?" zeptal se Friedlander. „Jako kdyby mi někdo vyřezával lžící srdce z těla..."

Chápu. Děkuji vám, pane Friedlandere." „Josh byl naše jediné dítě... Nikdy nás nenapadlo, že nás opustí... Ta bolest nikdy nepoleví.

„Děkuji, pane Friedlandere. Je mi líto, že jste tohle musel podstoupit. Vedl jste si velmi dobře. Svědek je váš," řekla O'Marová a pokynula Kramerovi.

Svědka vytáhl z krabice před sebou několik kapesníků. Přitiskl si je k obličeji a jeho tělo roztřásly chraptivé vzlyky.

Kapitola 29

Lawrence Kramer vstal a pomalu si zapnul sako, aby dal svědkovi čas trochu se sebrat. Myslel na to, že syn toho muže je teď v zemi. Jeho úkolem bylo neutralizovat tu strašnou výpověď - aniž by si znepřátelil porotu - a pokud to bude možné, změnit Stephena Friedlandera ve svědka obhajoby.

Kramer přistoupil ke svědecké lavici a vlídně pana Friedlandera přivítal, skoro jako by toho člověka znal, jako by to byl rodinný přítel.

„Pane Friedlandere," řekl Kramer, „dovolte, abych vám vyjádřil svou soustrast s vaší tragickou ztrátou syna."

„Děkuji."

„Chtěl bych pár věcí vyjasnit, ale budu se snažit být tak stručný, jak jen to bude možné. Takže, zmínil jste se o mladíkovi jménem David Lewis, který byl s vaším synem na pokoji, když jste Joshe navštívil dvacátého šestého července."

„Ano. Jednou jsem se s ním setkal. Byl to milý chlapec."

„Věděl jste, že David má cukrovku?"

„Myslím, že jsem to věděl. Ano."

„Pane Friedlandere, pamatujete si číslo postele, na které váš syn v nemocničním pokoji ležel?"

Friedlander se předkláněl na židli, ale teď se napřímil.

„Číslo? Nevím, co tím myslíte."

„No, nemocnice označuje postel nejbližší k oknu jako lůžko jedna" a postel u dveří jako „lůžko dvě". Pamatujete si, ve které posteli Josh ležel?"

„Ano. Musel být na jedničce. Byl u okna."

„Víte, proč jsou nemocniční lůžka očíslovaná?" zeptal se Kramer.

„Nemám tušení," odpověděl svědek podrážděně.

„Jsou očíslována proto, aby sestry mohly podávat léky podle čísla pokoje a postele," vysvětlil Kramer. Pak pokračoval:

„Mimochodem, dokážete si vybavit, zda jste Joshovi objednal na pokoj televizi?"

„Ne, měl tam být jen na den. O co jde?"

„Jde o to," řekl Kramer a omluvně pokrčil rameny, „že David Lewis odešel z nemocnice toho dne, kdy jste se tam s ním setkal.

Váš syn Josh skončil té noci na lůžku číslo dvě. Josh byl v Davidově posteli, když zemřel, pane Friedlandere."

„Co to tady vykládáte?" zvolal Friedlander. Obočí mu vylétlo nahoru a ústa se mu zkroutila vzteky. „Co se mi to sakra snažíte namluvit?"

„Povím vám to jinak," řekl Kramer, který naznačoval porotě řečí těla a intonací: *Dělám jen svoji práci. Nechci tomu muži ublížit.*

„Víte, proč vašeho syna našli na lůžku číslo dvě?"

„Nemám tušení."

„Bylo to kvůli té televizi. Josh vstal ze své postele u okna a převezl si stojan s infuzí k posteli dvě, aby mohl sledovat film na kanálu - okamžik..." Kramer nahlédl do svých poznámek.

„Objednal si film na Showtimu."

„To jsem nevěděl."

„Toho jsem si vědom," konstatoval Kramer soucitným, skoro otcovským hlasem, zatímco mu bylo jasné, že to svědek stále nechápe. Otec neměl tušení, co se jeho synovi stalo a proč zemřel.

„Pane Friedlandere, musíte to pochopit. Josh *opravdu* dostal Davidův inzulin omylem. Papíry o propuštění Davida Lewise se ještě nedostaly k sestře, která měla službu. To se v tak velké nemocnici může stát. Ale zeptám se vás na tohle: Nepochopil by každý spravedlivě uvažující člověk, že sestra té chybě nemohla zabránit?

David a Josh byli zhruba stejně staří. Sestra přinesla inzulin pacientovi na lůžku číslo dvě a vstříkla ho do vaku s infuzí vedle té postele. Kdyby Josh zůstal ve své posteli..."

Z obecenstva zazněl bolestný výkřik a Kramer se ohlédl. Stála tam žena ve středních letech, oblečená v tmavých šatech. Dlaně tiskla k obličeji a sténala: „*Neee.*"

Friedlander k ní natáhl ruku z lavice pro svědky: „Eleanor! Eleanor, neposlouchej to. On lže! Nebyla to Joshova vina..."

Lawrence ignoroval hluk v sále a opakované údery kladívka. Uctivě sklonil hlavu.

„Je nám to líto, pane Friedlandere," řekl. „Litujeme vaší ztráty."

Kapitola 30

Bylo něco po osmé večer, když jsem se po každovečerním běhu s funěním doplazila zpátky na Portero Hill.

Když jsem běžela, míhaly se mi v hlavě obrazy z práce - policisté přicházející každý den do mé kanceláře, řízení jejich případů, dávání rad a příkazů, vyplňování lejster, žádání o vystavení zatykačů, urovnávání sporů a stres, který ta otupující dřina přinášela.

Většinou mě rytmické údery mých gumových podrážek o dlažbu uklidňovaly, ale ten večer to nezabralo.

A já za to vinila velitele Tracchia.

Jeho kázání, nebo co to bylo, se mi dostalo pod kůži.

Jak jsem se prala se studeným protivětrem, znovu jsem zvažovala každé své rozhodnutí, které jsem až dosud učinila v případě Dívky z cadillaku, a dělala si starosti, že všechny zklamou včetně sebe.

Marta si mých problémů nevšímalá. Klusala bezstarostně vedle mě a občas se zdržela vzadu a štěkala mi na nohy, jak to tak border kolie dělají.

„Nech toho, Marto,“ okřikla jsem ji, ale nedokázala jsem svého psa donutit, aby mě přestal popohánět. Byla jsem jehně, které zaostává za stádem, a ona můj ovčák.

O dvacet minut později už jsem byla doma, osprchovaná a voňavá po heřmánkovém šamponu.

Navlékla jsem si své oblíbené modré flanelové pyžamo, dala do přehrávače cédéčko Reverenda AIGreena a otevřela si pivo. Zhluboka jsem se napila z jantarové, orosené lahve. Nam.

Na plotně bublala moje oblíbená omáčka na špagety a já se zrovna začala po celém dni cítit skoro normálně, když zazvonil zvonek.

Sakra.

„Kdo je?“ křikla jsem do domovního telefonu a odpověděl mi známý hlas.

„Lindsey, to jsem já! Můžu prosím nahoru?"

Stiskla jsem bzučák, pustila Yuki dovnitř a zatímco stoupala do schodů, prostřela jsem pro dvě a dala na stůl sklenice na pivo.

Za minutku už Yuki vtrhla do mého bytu jako malá vichřice.

„Páni, to vypadá dobře," řekla jsem a prohlížela si její kadeře s platinovým melírem. Ještě před pár dny byly do ruda.

„To je už druhý kladný posudek," řekla a dosedla na židli. „Moje máma řekla: ‚S těmi vlasy vypadáš jako *letuška*.!‘" Yuki se zasmála. „Další sen, který se jí nesplnil. Co to tady tak voní, Lindsay?"

„To je pot-au-feu podle Boxerové," řekla jsem. „Neodporuj. Uvařila jsem toho dost pro dvě."

„Odporovat? Evidentně netušíš, jak pečlivě jsem si tohle přepadení načasovala."

Zasmála jsem se, přitukly jsme si sklenicemi a jednohlasně řekly: „Na zdraví." Pak jsem dala jídlo na talíře. Skoro jsem Yuki vysypala, co mě trápí, ale nedokázala jsem to.

Nad božskou čokoládovou zmrzlinou Edy's a překapávanou kávou bez kofeinu mě Yuki informovala, jak to vypadá s její maminkou.

„Doktoři si dělali starosti, protože na mrtvici je ještě mladá," řekla mi Yuki. „Ale teď prošla spoustou vyšetření a přeložili ji z intenzivní péče na jednolůžkový pokoj!"

„A kdy ji odvezeš domů?"

Zítřka ráno. Hned jak ji její osobní záchránce doktor Pierce propustí. Pak ji vezmu na týdenní plavbu na té obrovské lodi, *Princezně Pacifiku*.

Jasně, zní to staromódně," řekla Yuki za neustálé gestikulace. „Ale plovoucí hotel s kasinem a lázněmi je přesně to, co jí doktor doporučil. A upřímně řečeno, já si taky potřebuju trochu orazit."

„To ti tedy závidím," řekla jsem, odložila lžici a usmála se na Yuki.

Myslela jsem to vážně.

Představovala jsem si, jak jsem na lodi plující po moři. Spousta knih, pohodlné lehátko na palubě a mírné kolébání, které mě uspává.

A k tomu samozřejmě Joe.

Žádné schůze. Žádné nevyřešené vraždy. Žádný stres.

„Máš štěstí," řekla jsem. „A tvoje maminka taky."

Kapitola 31

Yuki se vracela domů od Lindsay a právě odbočovala z Osmnácté ulice na dálnici 1-280, když se z útrob její kabelky položené na podlaze před sedadlem spolujezdce ozvala zpěvná melodie. Mobil.

„Kruci. To se dalo čekat.“

Nasměrovala auto do pravého pruhu dálnice a zatímco držela levou rukou volant, sklonila se pod palubní desku a hmatala po kabelce.

Velké bronzové SUV na ni zatroubilo, když vyhazovala ze své nadité kabelky na podlahu časopisy, make-up a peněženku.

„Pardon, pardon,“ mumlala; pak se jí podařilo vylovit telefon při třetím zazvonění.

„Mami?“ řekla.

„Slečna Castellanová?“

Yuki ten mužský hlas nepoznala. Vypnula rádio, aby slyšela o něco lépe.

„Ano, tady je Yuki.“

„Jsem Andrew Pierce.“

Yuki chvilku trvalo, než si dala ta dvě jména dohromady. Byl to *doktor* Pierce. Sevřel se jí žaludek. Doktor Pierce jí ještě nikdy nevolal. Proč teď?

„Co se děje, doktore Pierci?“

Jeho hlas bylo v mobilu špatně slyšet, přehlušoval ho provoz okolo. Yuki si přitiskla telefon ještě silněji k uchu.

Zdravotní stav vaší matky se zhoršil, Yuki. Právě jedu do nemocnice.“

Jak to myslíte? Co se jí stalo? Říkal jste, že je v pořádku!“

Yuki upírala pohled na silnici před sebou, ale nic neviděla.

„Utrpěla mozkovou příhodu,“ řekl jí doktor Pierce.

Mozkovou příhodu? Nerozumím vám, doktore.“

„Drží se,“ pokračoval doktor. „Můžeme se sejít v nemocnici?“

„Jistě, samozřejmě. Jsem ani ne deset minut odtamtud.“

„Dobře. Vaše matka je na oddělení intenzivní péče číslo tři. Ještě že je bojovnice.“

Yuki odhodila telefon na sedadlo vedle sebe. V hlavě jí vířila slova a obrazy.

Mrtvice?

Matka ještě před čtyřmi hodinami jedla zmrzlinu. Byla upovídaná, zábavná. Naprosto v pořádku!

Yuki se přinutila soustředit se na řízení a uvědomila si, že přejela správnou odbočku. „Sakra!“

Zoufale se řítila po 1-280 na Berry Street, projela křižovátku na žlutou a odbočila do Třetí ulice.

S bušícím srdcem hnala svou malou acuru k Market Street. Byla to pomalejší trasa, hodně aut a přecházejících chodců, ale neměla na vybranou.

Yuki si v hlavě přehrávala svůj krátký rozhovor s doktorem Piercem. Rozuměla mu správně? *Drží se*, řekl.

Yuki měla oči plné slz. Její matka byla vždycky silná. I kdyby ochrnula... Keiko nemohlo nic zastavit.

Yuki si otřela oči hřbetem ruky.

Pak si představila všechny křižovatky a přechody mezi jejím autem a Sanfranciskou městskou nemocnicí a dupla na plyn.

Vydrž, mami. Už jedu.

Kapitola 32

Na pokraji paniky vystoupila Yuki z výtahu ve třetím patře nemocnice a sledovala šipky křižujícími se chodbami, dokud nenašla čekárnu oddělení intenzivní péče a šestému.

„Přišla jsem za doktorem Piercem," oznámila stručně sestře za přepážkou.

„Vaše jméno?"

Yuki se jí představila a zůstala tam stát, dokud do čekárny nepřišel doktor Pierce. Když vedl Yuki k dvojici křesílek s rovnými opěradly, tvářil se ustaraně.

„Zatím vám toho nemůžu moc povědět," řekl doktor konečně. „Nejpravděpodobnější je, že se odloupl povlak z arteriální stěny a vytvořil blok v mozku. Dáváme jí léky proti srážení krve -"

„Řekněte mi to na rovinu. Jaké má šance?"

„To se brzy dozvíme," odpověděl doktor Pierce. „Vím, že je to těžké -"

„Musím ji vidět, doktore Pierci. Prosím," řekla Yuki. Natáhla ruku a stiskla lékaři zápěstí. „*Prosím.*"

„Půl minuty. To je všechno, co pro vás mohu udělat."

Yuki následovala doktora dveřmi k lůžku oddělenému závěsem, za kterým ležela Keiko. Od jejího těla vedly dráty a hadičky k přístrojům, shromážděným u její postele jako starostliví přátelé.

„Je v bezvědomí," řekl doktor Pierce. „Ale nic ji nebolí."

Jak to můžeš vědět? chtělo se Yuki zařvat na doktora Pierce.

„Slyší mě?" zeptala se místo toho.

„Pochybuji, ale je to možné."

Yuki se sklonila k matčinu uchu a promluvila naléhavým hlasem.

„Mami, to jsem já. Jsem tady. Drž se, mami. Mám tě ráda."

Jako z velké dálky k ní dolehl doktorův hlas.

„Počkáte prosím venku? Yuki? Když vás tam nenajdu, zavolám vám na mobil -"

„Já nikam nepůjdu. Zůstanu v čekárně. V žádném případě neodejdu.“

Vyšla otupěle z oddělení a posadila se do křesla.

Seděla, zírala před sebe a všechny její vyděšené myšlenky se slily do jedné.

Byla jen jediná možnost, jak to mohlo dopadnout.

Maminka se z toho dostane.

Kapitola 33

Keiko Castellanová v životě nebyla víc vyděšená. Ucítila na hřbetu ruky bodnutí jehly.

Pak uslyšela rytmické pípání a na to hučení nějakých přístrojů.

Kolem ní mumlaly hlasy, ale nestarala se o ně.

Pak pochopila. Byla v nemocnici. Přihodilo se jí něco vážného - cítila tlak v hlavě, který jí bránil v přemýšlení.

Vybavilo se jí, jak byla jako dítě na slavnosti v Dontaku, ulice plné lidí v pestrobarevných kostýmech, kteří hráli na šamizeny a tloukli do bubnů.

Na vodní hladině se vznášely tisíce papírových lampiónů. Nad hlavou jí tančili draci s ocasy z červených stuh a k nebi vylétaly ohňostroje.

Keiko cítila, jak se tlak v její hlavě mění v bouři. Temnou, chladnou a děsivou. Hlasité dunění přehlušovalo ostatní zvuky.

Umírá?

Ještě nechce odejít!

Keiko byla uzavřená ve své temnotě, když ji náhle z otupělosti vytrhl Yukiin hlas, blízký a přesto vzdálený.

Yuki k ní promlouvala. Yuki byla u ní.

„Mami, to jsem já. Jsem tady. Drž se, mami. Mám tě ráda.“

Pokusila se zavolat *Icumademo ai šiteru, Yuki*. Miluju tě, dceruško.

V ústech však měla silnou trubici a nemohla promluvit.

A pak se Keiko ponořila ještě hlouběji do temnoty.

Ale vrátila se - bojovala s bouří.

Někdo vstoupil do jejího pokoje. Aby jí pomohl?

Uslyšela kroky u postele, ucítila zatahání za kanylu na hřbetu ruky.

Její tep se prudce zrychlil!

Tohle nebyl sen.

Dělo se něco zlého. Ten člověk jí nechtěl pomoci.

Keiko vybuchla v hlavě palčivá bolest.

Neviděla. Neslyšela. Keiko vykřikla strachy, ale z úst jí nevyšel žádný zvuk.

Pochopila, co se to děje - někdo se ji snažil zabít. Pak se její myšlenky rozplynuly v prázdnotě.

Keiko už necítila chladný kovový dotek mincí, nejprve na jednom víčku, pak na druhém.

Neslyšela slova šeptaná do jejího ucha.

„Ty mince ti zaplatí cestu na druhý břeh, Keiko. Dobrou noc, princezno.“

Druhá část

VRAŽDY VŠUDE KOLEM

Kapitola 34

Yuki se probudila do tmy a srdce jí divoce bušilo. Všechno se jí okamžitě vybavilo s neobyčejnou jasností. Jak jí doktor Pierce vyjadřuje soustrast v nemocniční čekárně. Jak ji Lindsay odváží domů, ukládají do postele a sedí vedle ní, dokud neusne.

Přesto to nedávalo smysl.

Ještě včera byla matka v pořádku! Dnes je mrtvá.

Yuki sáhla po hodinkách. Skoro čtvrt na sedm.

Vytočila číslo nemocnice a procvakala se nahranou nabídkou. Konečně se ozvala spojovatelka, která ji přepojila na oddělení intenzivní péče.

„Můžete přijít kdykoliv, slečno Castellanová," řekla jí sestra. „Ale vaše matka tady není. Je v suterénu."

Yukiin vztek vybuchl v oslepujícím záblesku. Posadila se zpříma na posteli.

„Jak to *myslíte*, že je v suterénu?"

„Omlouvám se. Chtěla jsem jen říct, že si nemůžeme nechávat zesnulé pacienty na oddělení -"

„Vy jste dali moji matku do nemocniční márnice? Vy bezcitní -"

Yuki praštila sluchátkem, znovu ho zvedla a zavolala si taxík. V tomhle stavu nechtěla řídit. Rychle si oblékla džíny, svetr, běžecké boty a koženou bundu a vyběhla před dům do Jones Street.

Celou cestu taxíkem se snažila zvyknout si na to, co bylo zcela neuvěřitelné.

Její matka byla mrtvá. Keiko odešla z jejího života.

V nemocniční hale se Yuki prodrala davu lidí a vyběhla po schodech na oddělení intenzivní péče. Přeskakovala pohledem z jedné zdravotní sestry v sesterňě na druhou. Povídal si a chovaly se, jako by tam nebyla. Zvedla psací podložku a praštila s ní o pult. Konečně si jí všimly.

„Jsem Yuki Castellanová," oznámila sestře, která měla na náprsnice uniformy drobkou od sušenek. „Včera v noci tady byla

moje matka. Musím se dozvědět, co se jí stalo."

„Můžete mi říct jméno vaší matky?"

„Keiko Castellanová. Jejím ošetřujícím lékařem byl doktor Pierce."

„Mohu vidět vaše pověření od prokurátora?" zeptala se pak sestra.

„Prosím?"

„Znáte práva pacientů? Informace o vaší matce vám můžeme sdělit jen v případě, že máte pověření od prokurátora."

V Yuki znovu vzplál vztek. „Co to povídáte? Zbláznila jste se?"

Co má její dotaz společného s právy pacientů? Její matka právě zemřela. A ona jako její dcera má právo dozvědět se, co se jí stalo.

Yuki se podařilo ovládnout svůj hlas. „Je tady doktor Garza, prosím?"

„Zavolám ho, ale doktor Garza vám také nemůže nic povědět, slečno Castellanová. Je vázán předpisy stejně jako my."

„Zkusím to," odsekla Yuki. „Chci mluvit s doktorem Garzou!"

„Jenom klid, ano?" řekla sestra a její upřený pohled Yuki prozradil, že ji má za hysterku. „Zjistím, jestli je ještě tady."

Kapitola 35

Doktor Garza seděl ve své strohé kanceláři bez oken, když Yuki zaklepala na otevřené dveře. Skoro zaváhala, když k ní zamračeně vzhlédl a dal jí najevo podráždění nad její dotěrností. *Pěkný parchant*, pomyslela si Yuki.

Vstoupila však do místnosti, postavila si židli před jeho stůl a šla přímo k věci.

„Nechápu, proč matka zemřela," řekla. „Co se jí vlastně stalo?"

Garza se zatahal za řemínek hodinek.

„Doktor Pierce vám to určitě řekl, slečno Castellanová. Vaše matka měla mrtvici," odpověděl. „Chápete? Trombus, krevní sraženina, pronikl do mozku a ucpal přívod krve. Nasadili jsme jí antikoagulanty, ale nepodařilo se nám ji zachránit."

Doktor položil dlaně na desku stolu v gestu, které říkalo: „To je všechno. Konec příběhu."

„Chápu, co je mrtvice, doktore Garzo. Co ale nechápu je, jak mohla být veselá u večeře a mrtvá kolem půlnoci. Byla přece v *nemocnici*! A vy jste ji nezachránili. Tady něco smrdí, doktore."

„Prosím, abyste trochu zmírnila svůj tón," řekl Garza. „Těla nejsou stroje, slečno Castellanová. A doktoři nedokážou zázraky. Věřte mi, udělali jsme, co se dalo."

Garza položil Yuki ruku na zápěstí. „Je to šok, já vím. Je mi to líto," řekl.

To podivně intimní gesto Yuki vylekalo. Instinktivně ucukla a doktor stáhl ruku.

„Mimochodem," řekl Garza opět chladně, „budete si muset promluvit se sestrou Nufiezovou, až odsud půjdete. Vaše matka musí být do čtyřiaadvaceti hodin převezena do pohřebního ústavu. Obávám se, že déle si ji tu nechat nemůžeme."

Yuki vyskočila na nohy tak rychle, až převrátila židli.

„Ještě to neskončilo, jsem právnička," řekla. „Budu se tím podrobně zabývat. Zjistím, co se skutečně stalo mé matce. Nikam ji

nepřevázejte, dokud k tomu nedám souhlas, *jasné?* A mimochodem, doktore Garzo, jste slizký jako úhoř."

Yuki se otočila ke dveřím a zakopla o převrácenou židli. Před pádem ji zachránila zeď vedle dveří. Rukou se opřela o vypínač, a když konečně získala ztracenou rovnováhu, cvakla jím a Garzova kancelář se ponořila do tmy.

Neřekla ani slovo, dokonce ani znovu nerozsvítila.

Nejistou chůzí zdolala chodbu, schodiště a vstupní halu. Odtamtud vyběhla na ulici.

Venkovní vzduch byl těžký a vlhký a jí se náhle udělalo na omdlení. Posadila se na obrubu chodníku pod velký platan a pozorovala lidi mířící do práce, jako by to byl úplně normální den.

Vzpomínala na chvíli, kdy viděla svou veselou, energickou matku naposledy. Keiko jedla v posteli zmrzlinu a udílela jí své staromódní rady s autoritou soudce.

Vybavilo se jí, jak moc se při tom nasmáli.

Ted' to bylo navždy pryč.

A tak to být nemělo.

„Mami," řekla Yuki, „vím, že to nebyl důstojný odchod, ale aspoň jsem nechala toho parchanta sedět ve tmě."

Zasmála se při pomýšlení, jak by se matce ta scéna líbila.

Yuki, proč se neumíš chovat jako dáma?

Zaplavila ji bolest.

Yuki pokrčila nohy a přitáhla je k hrudi. Opřená o pevný kmen stromu položila hlavu na kolena a rozplakala se. Vzlykala jako dítě, které už nikdy nebude jako dřív.

Kapitola 36

Na něco takového bylo ještě příliš brzy. V sedm ráno jsem zaparkovala u chodníku před starým domem v tudorském slohu na Chestnut Street. Velký jehličnan vrhal dlouhé prsty stínu na trávník mezi domem a garáží. Na předzahrádce se to už hemžilo policisty.

Zabouchla jsem dvířka svého tři roky starého exploreru, zapnula si khaki bundu před ranním chladem a zamířila přes pečlivě posekanou trávu k domu.

Jacobi a Conklin vyslýchali přede dveřmi asi sedmdesátiletý pár ve stejných pruhovaných županech a papučích. Oba rozčuchaní manželé se tvářili tak vyděšeně, jako by si právě strčili prsty do zásuvky.

Postarší muž křičel na Jacobiho: „Jak víte, že nepotřebujeme policejní ochranu? Umíte snad předpovídat budoucnost?“

Jacobi se ke mně rezignovaně obrátil a pak mi představil pana a paní Croninovy.

„Dobrý den,“ řekla jsem a potrásla si s manželi rukou. „Je to strašný zážitek, já vím. Pokusíme se vám to usnadnit, jak to jen půjde.“

„Technici jsou na cestě,“ sdělil mi Conklin. „Ten výslech klidně zvládnou sám, poručíku.“ Žádal mě o dovolení, ale dával mi tím vlastně najevo, že je více než připravený.

„Je to tvoje, inspektore. Dělej svou práci.“

Omluvila jsem sebe a Jacobiho a společně jsme zamířili k tmavomodrému kabrioletu Jaguar XK-E, zaparkovanému na příjezdové cestě. Krásné auto, což situaci jen zhoršovalo.

Věděla jsem, co mě čeká, protože mi Jacobi před dvaceti minutami zavolal. Přesto mi při pohledu do tváře oběti poskočilo srdce.

Dívala se doširoka otevřenýma modrýma očima ven do Chestnut Street. Stejně jako Dívku z cadillaku ji někdo naaranžoval, jako by byla živá.

„Proboha, Jacobi," vydechla jsem. „Tak tohle je další. Určitě. Dívka z jaguáru."

„V noci bylo okolo deseti stupňů," řekl. „Je studená na dotek. A zase tu máme drahý ohoz."

„Od hlavy k patě."

Oběť měla na sobě modrou blůzu a krátkou modrošedou plédovou sukni. Její boty byly značky Jimmy Choo, se zipem vzadu. Všechno dohromady to mohlo přijít tak na trojnásobek platu policisty.

Ale jedna věc mi na tom neseděla. Dívčiny šperky.

Její náramek a náušnice byly vykládané kameny, které se třpytily jako falešné diamanty. Co to má znamenat?

Otočila jsem se za zvukem sirén. Dívala jsem se, jak přijíždí dodávka techniků a záchranka a zastavují vedle řady policejních aut.

Conklin přešel přes trávník k záchrance a slyšela jsem, jak říká řidiči: „Je po ní, kamaráde. Omlouvám se, že jste jeli zbytečně."

Zatímco ambulance couvala a otáčela k odjezdu, vystoupil z druhé dodávky Charlie Clapper a zamířil k nám se svým nádobíčkem a fotoaparátem v ruce. Pozdravil, řekl „nový den, nová mrtvola" a slušně nás požádal, abychom se postavili stranou.

Jacob a já jsme poodešli pár metrů od jaguáru a Clapper začal pořizovat snímky.

Říkala jsem si, že vím, co najde: rýhu na krku té mladé ženy, žádnou kabelku, žádné dokumenty - a celé auto bude čisté jako slovo boží.

„Cítíš to?" zeptal se Jacobi.

Byl to jen slabý závan, ale zachytila jsem ho také: pižmovou vůni, která mi připomněla orchideje.

„Toaletní voda Dívky z cadillaku," řekla jsem svému bývalému parťákovi. „Víš, u té první jsem si říkala, že za tím může být něco osobního. Ale teď tu máme další dívku a další neposkvrněné místo činu. Ty vrahy zabíjení vzrušuje, Jacobi. Dělej to pro zábavu."

Dívali jsme se, jak Clapperův tým pátrá mlčky v autě po otiscích prstů. Věděla jsem, že nám s Jacobim znějí v hlavě tytéž nevyslovené otázky.

Kdo jsou ty dvě dívky? A kdo jsou ti dva zvrhlíci, kteří je zabili?

Co to vraždění odstartovalo?

Co má znamenat to drahé oblečení?

„Ti chlapi mají kuráž," řekl Jacobi, když přijela dodávka z patologie. „Takhle svoje oběti vystavovat. To není jen pro zábavu, Boxerová. Ukazují někomu prostředník."

Kapitola 37

Telefon v mé kanceláři zazvonil, a když jsem viděla, že volá Claire, okamžitě jsem zvedla sluchátko.

„Mám předběžnou zprávu o Dívce z jaguáru," řekla mi.

„Mám seběhnout dolů?"

„Za pár minut budu u tebe," odpověděla. „Potřebuju změnit prostředí."

Claire předcházela vůně oregána a paprikového salámu, když vstoupila do mé kanceláře s krabicí pizzy a dvěma plechovkami dietní koly. „Nese se oběd, děvče. To nejlepší z přírody. *Pizza*."

Sundala jsem šanony z volné židle, přemístila papíry ze stolu na okenní římsu a vytáhla mé nejlepší ubrousky a plastové příbory.

„Vzala jsem schody po dvou," prohlásila Claire, dosedla na židli a začala dělit pizzu.

„Tak je zase vrat'. Ještě je budeme potřebovat."

„Jak jsem říkala před tím tvým ubohým vtipem," zasmála se. „Vyšla jsem po schodech. Tři patra. To spálí aspoň stovku kalorií, co ty na to?"

„Jo, tak nějak. Vyrovná to asi čtvrtinu jednoho kousku tvého nejlepšího jídla z přírody."

„To je v pohodě," opáčila a položila mi na papírový tácek kouřící porci. „Nemyslím si, že je dobré bojovat s jídlem. Jídlo není můj nepřítel."

„Příměří s pizzou," řekla jsem.

„Tak na příměří," přikývla Claire a přitukly jsme si plechovkami s kolou.

Obě jsme se rozesmály a já si vychutnávala Claiřin smích, jeden z mých nejoblíbenějších zvuků na světě. Když byla práce mimořádně odporná, kompenzovaly jsme to smíchem. Někdy to dokonce pomohlo. Sluply jsme pizzu ani ne za deset a minut a Claire mě přitom informovala o tom, co zjistila o naší nejnovější Joan Doeové.

„Vzhledem k tomu, jak bylo včera v noci chladno, odhaduji čas

úmrtí zhruba na půlnoc," řekla a odhodila prázdnou plechovku do odpadkového koše.

„Ty šaty jsou úžasné," pokračovala, „ale špatně jí padnou. Nahoře jsou moc těsné, přes boky moc volné, ale tentokrát pasují boty."

„Ve kterých se vůbec neprošla, že?"

„Čisté podrážky. A stejně jako u Dívky z cadillaku ten zvláštní parfém na přirození."

„Kdy začneš s pitvou?"

„Jakmile se vrátím dolů."

Zavolala jsem do Tracchiovy kanceláře a zrušila schůzi jednotky. Vzpouzela jsem se autoritě? *Ano*. Pak jsem zašla do místnosti mužstva a pozvala Jacobiho. Cestou dolů na patologii jsem se s ním podělila o to, co jsem věděla.

Kapitola 38

Holá realita patologie pro mě vždy znamená šok pro nervový systém - bezohledné bílé světlo ozařující mrtvá těla, prázdné obličej, pronikavý pach dezinfekce.

Smrt nepřipravila Dívku z jaguáru o její přirozenou krásu. Vypadala dokonce mladší a zranitelnější, než když měla na sobě značkové oblečení.

Purpurová modřina kolem krku a namodralé pohmožděniny na pažích vypadaly na její bezchybné pokožce jako urážka. Několik hodin v márnici neprosnělo ani jejím vlasům.

Dívala jsem se, jak se moje kamarádka obléká do pracovního - čepice, pláště, gumové zástěry a rukavic. „Vypadá to na další vraždu beze zbraně," řekla Claire. „Žádné stopy po noži nebo střelné zbraně."

Claire nasadila skalpel a provedla hluboký řez ve tvaru Y, který směřoval od jednoho ramene ke druhému a od hradní kosti dolů ke kosti stydké.

Vytáhla si roušku, sklopila ochranný štít a začala do mikrofону komentovat pitvu svalů na krku Dívky z jaguáru.

Lékařskými kleštěmi odloupla kus kůže a ukázala mně a Jacobimu nahnědlou skvrnu velikosti bříška palce.

„Tuhle mladou dámu udusili dva naprostí šílenci," řekla Claire.

„Stejně jako u předchozí oběti i u téhle chybí petechiální krvácení. Takže ji někdo podržel, aby se nemohla nadechnout. Tady jí přitiskl na krk palec. Ten chlap má sílu.

Někdo jiný jí cosi přetáhl přes hlavu. Něco s vlnitým okrajem. Rýha na krku odpovídá svinutému okraji igelitového sáčku nebo tašky. Nejspíš jí také položil ruku na nos a ústa, aby dílo zpečetil."

Neubránila jsem se tomu, abych se na oběť nedívala a nepředstavovala si tu šílenou scénu.

„Připadá mi to, jako by si někdo realizoval svoji pornografickou fantazii," řekla jsem. „Žádná kukaň v peep-show, žádné časopisy

nebo internet. Úžasná zábava. Skutečné dívky bez jakýchkoliv bariér. Pachatelé je mohou zfetovat, znásilnit, obléknout, dělat si s nimi, co je napadne."

„Nejsou tu žádné známky, že by se to děvče bránilo," řekla Claire. „Takže dokud nedostanu výsledky toxikologických testů, můžu neoficiálně prohlásit, že byla nejspíš také zdrogovaná."

„Zatracení zbabělci," zavrčel Jacobi.

„Hlavu vzhůru, lidi," řekla Claire. „Zavolám do laborky a zjistím, jestli by nešly popohnat ty testy DNA."

Přistoupila jsem blíž ke stolu a znovu se podívala do strnulé tváře oběti. Nakonec jsem natáhla ruku a zavřela její modré oči.

„My ty parchanty dostaneme," slíbila jsem jí.

Kapitola 39

Clair vyprovodila Lindsay a Jacobiho ke dveřím se slovy, že by jim toho ráda dala víc, aby měli z čeho vycházet, a že snad budou mít obě dívky jména nesouvisející s luxusními auty.

Zavolala kvůli DNA a uslyšela obvyklé - „Jistě, doktorko Washburnová, hned se do toho dáme" - ujištění, za nímž se skrývaly nevyslovené stížnosti „Copak nevíte, jak dlouhá je to procedura? Copak nevíte, kolik máme práce?"

„Myslím to vážně," řekla šéfovi laboratoře. „Tohle je urgentní, spěchá to, má to nejvyšší prioritu."

„Samozřejmě, madam. Chápu."

Claire právě zasouvala Dívku z jaguáru do chladicího boxu, když jí zazvonil telefon. Na displeji se objevilo Yukiino jméno.

„Yuki! Jak to zvládáš, zlato?" zeptala se. „Nechceš, abych tě vyzvedla, nebo můžeš řídit sama? Edmund se těší, až se s tebou seznámí, a dneska večer vaří houbové rizoto."

„Promiň, Claire. Ale já - teď potřebuju být sama."

Claire se na okamžik odmlčela a pak řekla: „Jistě, děvče. To chápu."

„Ale chtěla bych tě o něco požádat," řekla Yuki a hlasitě si povzdechla.

„Jasně. Cokoliv si budeš přát."

„Chci, abys provedla pitvu mojí maminky."

Claire pozorně naslouchala, když jí Yuki popisovala své setkání s Garzou, a vysvětlovala, zeji vůbec neuspokojilo jeho vysvětlení matčiny smrti.

Claire si také chtěla povzdechnout, ale ovládla se. Nerada by se Yuki nějak dotkla.

„Opravdu chceš, abych to udělala? Dokážeš se vyrovnat se vším, co zjistím?"

„Přisahám, že dokážu. Musím vědět, jestli se její smrti dalo zabránit. A rozhodně chci vědět, co se mamince stalo."

„Dobře. Zařídím, aby ji sem zítra ráno převezli.“

„Jsi skvělá," řekla Yuki a hlas se jí zlomil pod návalem slz.

„Nedělej si starosti, zlato. Patří do rodiny. Já se o tvoji maminku postarám.“

Kapitola 40

Druhý den odpoledne stála Yuki nad dřezem v matčině kuchyni. Bezmyšlenkovitě se krmila toustem. Všechno se jí stále zdálo hrozně neskutečné.

Byla vzhůru celou noc - telefonovala matčiným přátelům, probírala se alby s fotografiemi a výstřižky, nořila se do vzpomínek. Teď se vrátila do přítomnosti a napadlo ji, kdy asi Claire zavolá a co jí řekne.

Když telefon konečně zazvonil, přímo se po něm vrhla.

„Jak se vede, zlato?" zeptala se Claire.

„Ujde to," řekla Yuki, ale byla to lež. Točila se jí hlava a svíral žaludek, jak čekala, až jí Claire poví víc o konci matčina života. Nakonec už to nemohla vydržet ani vteřinu.

„Zjistila jsi něco?"

„Zjistila, zlato. Tak zaprvé, Garza mluvil pravdu, když říkal, že tvá matka utrpěla mozkovou embolií. Zatajil ti však, že se to stalo tři hodiny předtím, než si někdo všiml, že se něco děje.

Doktoři ji měli vzít na magnetickou rezonanci, aby určili velikost hematomu," pokračovala Claire. „Ale místo toho jí dali streptokinázu, antikoagulant."

„O tom něco říkal."

„Streptokináza je nejnovější lék na trhu, ale zabírá dobře, když se správně použije. Což se v tomto případě *nestalo*.

Tvoje maminka už krvácela. Krev neměla kam odtéct, a proto zemřela, Yuki. Je mi to moc líto. Ani neumím povědět jak."

Pro Yuki byla ta novina jako úder pěstí do žaludku.

Proboha, Keiko krvácela do mozku celé hodiny - a nikdo si toho nevšiml?

Proč měla matka vůbec mrtvici?

„Yuki? Yuki? Jsi tam ještě?"

„Jsem v pořádku..."

Yuki domluvila s Claire a upustila sluchátko do vidlice. Pak šla

do koupelny a vyzvracela se do záchodu. Svlékla se, vešla do matčina růžovozeleného sprchového koutu a dlouho tam stála a vzlykala s hlavou opřenou o zeď, zatímco jí po těle stékala horká voda. Rozhodovala se, co bude dělat dál.

O půl hodiny později, oblečená v jednom z matčinych modelů - černých kalhot se strečovým pasem a červeným velurovým svetrem - došla k bloku 800 v Bryant Street. Zaparkovala před kanceláří soudního ručitele naproti Budově spravedlnosti.

Yuki vešla do budovy obložené šedým mramorem a zastavila se u bezpečnostní přepážky, aby nahlásila své jméno. Měla jasný cíl; pevně se rozhodla a nebyla cesta zpět.

Vyjela výtahem do třetího patra jižní divize sanfranciské policie.

Když tam dorazila, Lindsay už na ni čekala. Položila jí ruku kolem ramen a odvedla do své malé prosklené kanceláře.

Yuki se posadila na židli před Lindsay. Obličej měla strnulý a hrdlo stažené. Lindsay si ji ustaraně prohlížela. Jsme tak dobré přítelkyně, pomyslela si Yuki, tohle bych jí dělat neměla. Ale musela.

„Chci vznést obvinění proti městské nemocnici," řekla Yuki. „Někdo v té ztracené nemocnici zabil mou matku."

Kapitola 41

Colmě v Kalifornii se říká Město mrtvých; leží osm kilometrů jižně od San Franciska a je tam městské pohřebiště. Na pečlivě udržovaných hřbitovech odpočívá více než milion lidí a je to jediné místo v Americe, kde mají mrtví převahu nad živými v poměru dvanáct k jedné.

Moje maminka byla na hřbitově Cypřišový háj a Yukiina matka tam teď bude také.

Tu sobotu se nás pod stanem u Keikina hrobu sešlo asi sedmdesát. Vítr třásl plátěnými stěnami a vyfukoval oblaka kouře z nádoby s kadidlem vedle portrétů Yukiiných rodičů Bruna a Keiko Castellanových.

Yuki stála vedle drobného Japonce v zaprášeném černém obleku. Byl to Keikin bratr, dvojče. Vypravil ze sebe několik slov lámanou angličtinou: „Moje sestra byla vzácná žena. Děkuji za... uctění mé rodiny.”

Yuki strýčka objala. Na unavené tváři se jí rozlil úsměv, když začala mluvit o své matce.

„Maminka ráda vyprávěla, že když přijela do San Franciska, hned si vybrala ta nejdůležitější místa. Most Golden Gate a obchodní domy Saks, I. Magnin, Gump's a Nordstrom. Ne nezbytně v tomto pořadí.”

Zazněl vřelý smích, jak Yuki oživovala své vzpomínky na Keiko.

„Chodívala jsem s ní nakupovat po škole a trávil jsme spoustu času mezi regály s oblečením. Říkávala: ‚Yuki, musíš se naučit být dáma.’

Nemyslím, že jsem se to někdy pořádně naučila,” zasmála se Yuki. „Potrpěla jsem si na extrémy. Mé sukně byly moc krátké - já vím, mami, i tahle je krátká! Chtěla, abych si vzala právníka, ne abych se jím stala.

Můj život není takový, jaký si pro mě vysnila, ale ona mi vždy

dávala svou lásku a byla mi oporou... Vším.

Byli jsme tým, maminka a já. Nejlepší kamarádky. Když tady teď stojím vedle svého strýčka, nedokážu si představit svůj život bez ní. Mami, pořád tě budu milovat a pořád mi budeš chybět."

Yuki sklonila hlavu a roztřáslý se jí rty. Pak se se strýčkem otočili čelem ke Keikině rakvi.

Yuki stiskla mezi dlaněmi náhrdelník z kamenných korálků a pozvedla je před obličej. Se strýčkem Jackem odříkali japonskou modlitbu, která sílila, jak se k nim přidávali Keikini přátelé a rodina.

Pak se Yuki uklonila rakvi své matky.

Stiskla jsem ruku Claire po mé pravici a Cindy po levici a cítila, jak mě zaplavuje žal při pohledu na slzy stékající Yuki po tvářích.

„Smutnější den si ani nedokážu představit," řekla Claire.

Kapitola 42

Našla jsem hrob své matky po desetiminutové chůzi na východ a na jih s plánkem v ruce. Obcházela jsem sochy lvů a andělů a zdobné hrobky, až jsem objevila prostý žulový náhrobek, který mě neustále tížil u srdce.

Vytesaná písmena zčernala po skoro patnácti letech obrůstání lišejníkem, ale text byl jasný a čitelný. *Helen Boxerová, žena Martina, milující matka Lindsay a Catherine. 1939-1989.*

Vybavilo se mi, jak jsem byla malá a maminka nám před odchodem do práce připravovala snídani. Světlé vlasy měla stočené do drdolu, vytahovala z opékače horké topinky, pálila si prsty a dělala „au, au, au“, aby mě a Cat rozesmála.

V pracovních dnech jsme ji pak viděli až večer za tmy.

Vzpomínala jsem, jak jsem se svou sestřičkou vracela ze školy do prázdného domu a dělala nám oběma oběd. A budila se v noci, když maminka křičela na tatku, aby už byl zticha a nechal nás vyspat.

Myslela jsem i na to, jaké to bylo, když nás otec opustil: na matčinu krásnou, ale krátkou svobodu, když nás přestala svírat jeho ocelová pěst. Nechala se ostříhat na mikádo. Chodila na hodiny zpěvu k Marci Weinsteinové, která bydlela o kus dál v ulici. Užila si šest nebo sedm let „volného dýchání“, jak tomu říkala, než ji srazila rakovina plic.

Mlhavě jsem si vybavovala, jak jsem stála u čerstvého matčina hrobu a nebyl ve mně ani zlomek té důstojnosti a výmluvnosti, které dnes ukázala Yuki. Byla jsem oněmělá, spalovaná vztekem a odvracela jsem hlavu, abych se nemusela dívat na otce.

Ted' jsem seděla na zkřížených nohách vedle matčina hrobu a hleděla k hnědým podzimním kopcům jižně od San Franciska. Přála jsem si, aby maminka mohla vidět, že jsme já a Cat v pořádku, že je Cat silná, že její holčičky jsou zdravé a chytré a že jsme se sestrou zase kamarádky.

Ráda bych jí pověděla, že práce policistky dala mému životu

smysl. Nebyla jsem si vždycky jistá sama sebou, ale myslím, že se ze mě stala taková žena, jakou jsem si vždycky přála být.

Pohladila jsem oblouk jejího náhrobku a vyslovila něco, co jsem si moc často nepřipouštěla.

„Moc mi chybíš, mami. Chtěla bych tě mít u sebe. Mrzí mě, že jsem na tebe nebyla hodnější, když jsi byla naživu.“

Kapitola 43

Cestou z Colmy do San Franciska mi myšlenky těkaly mezi láskou a smrtí a před očima se mi míhaly obrázky lidí, které jsem milovala a kteří zemřeli.

Na mostě Bay Bridge už zářila světla, když jsem vjela do města a projížděla úzkými, přikrytými uličkami na Portera Hill.

Zaparkovala jsem několik bloků od svého domu a v duchu se už připravovala na své večerní povinnosti a radosti.

Držela jsem v ruce klíče a chystala se odemknout domovní dveře, když tu jsem za sebou uslyšela Martino charakteristické štěkání.

Nebylo to možné, nedávalo to smysl.

Copak jsem se zbláznila?

Nebo se Martě podařilo nějak proklouznout dveřmi, když jsem ráno odjížděla na pohřeb?

Ohlédla jsem se, pozorně naslouchala a zoufale přebíhala pohledem po ulici.

Pak jsem uviděla svého pejska, jak se vyklání z okénka spolujezdce černého sedanu, který zaparkoval za mým autem.

Naplnila mě nesmírná vděčnost. Nějaká dobrá duše Martu našla a přivezla mi ji.

Nahlédla jsem otevřeným okénkem dovnitř, abych řidiči poděkovala - a málem se mi zastavilo srdce.

Jak jsem mohla zapomenout?

Byl to Joe.

Kapitola 44

Když Joe vystoupil z auta, měl náruč plnou tašek s nákupem, ale já ho stejně objala a políbila, zatímco mi Marta skákala po nohách.

„Kdy jsi přijel?“ zeptala jsem se.

„V deset dopoledne. Podle plánu.“

„Ach ne.“

„Měl jsem se fajn. Podíval jsem se na fotbal, zdříml si s Martou a vzal ji na nákup.“

„Proboha, Joe.“

„Ty jsi zapomněla, že mám přijet, vid’?“

„Je mi to tak líto. Zvorala jsem to.“

„To nestačí, děvenko. Ani náhodou.“

„Můžu to vysvětlit.“

„Tak do toho,“ řekl. „A nesnaž se nějak vykroutit.“

Zasmála jsem se. Vzala jsem ho kolem pasu a začali jsme stoupat do schodů.

„Všechno ti vynahradím.“

„To si piš,“ zavrčel a pak mě pevně objal.

V kuchyni odložil Joe nákup na linku a zmrzlinu dal do mrazáku. Pak se posadil na stoličku, zkřížil paže na hrudi a věnoval mi pohled, který říkal: „Já čekám.“

„Šlo o Yukiinu matku,“ řekla jsem. „Dneska jsme ji pohřbili. Dole v Colmě.“

„Bože, Lindsay. To je mi líto.“

„Stalo se to zničehonic, Joe. Yuki měla jet s maminkou příští týden na plavbu po moři!“

Joe rozevřel náruč a já do ní vklouzla. Pak jsem vyprávěla deset minut v kuse o tom, jak blízké si byly Yuki a její maminka a jak její smrt možná zavinila nemocnice tím, že jí dala špatný lék.

Hlas mi vázl v hrdle, když jsem mu povídala o své matce a o tom, jak jsem dopoledne navštívila její hrob.

„Hrozně mě mrzí, že jsem to tak pokazila, Joe. Kdybys tam tak

mohl být dneska se mnou. Moc jsi mi chyběl."

„Jak moc?" zeptal se a třpyt v jeho očích mi prozradil, že jsem z toho venku.

Roztáhla jsem paže v univerzálním gestu znamenajícím „takhle". Joe mě k sobě přitáhl a věnoval mi pevné obětí a pětihvězdičkové polibky.

Chvíli jsme tam tak stáli, já měla ruku v Joeových hustých vlasech, tiskla se svou tváří k jeho a cítila, jak mě objímají jeho silné paže. Byl to nádherný pocit.

Vedl mě pozpátku do ložnice a dlaněmi mě držel za zadek. Držel mě tak, že mezi námi nezbyval ani kousek místa, a já na sobě cítila jeho vzrušení.

Položil mě do postele, lehl si vedle mě a odhrnul mi vlasy z tváře.

Hezký kluk, ten můj Joe.

„Tys mi chyběla víc," řekl.

„Ani náhodou." Vzala jsem jeho ruku a položila si ji na srdce. „Cítíš to?"

„Víš, že tě miluju, Lindsay."

„A já miluju tebe."

Zatáhl za zip na sukni, políbil mě, rozepnul knoflíčky blůzy, vyndal mi z vlasů sponu a pomalu mě svlékal, dokud jsem nebyla nahá a také bez sebe vzrušením.

Přitiskla jsem si k hrudi polštář a Joe odhodil moje a svoje šaty na křeslo. Nepromluvili jsme ani slovo.

Když už jsem nemohla čekat ani o vteřinu déle, sebral mi polštář, lehl si pomalu vedle mě a přitiskl své nahé tělo k mému.

Objala jsem Joea kolem krku, přitiskla mu prsty u nohou na nártý, položila ústa na jeho a rozpustila se v jeho vůni, chuti a dotecích.

Otevřel mě svýma rukama a ústy a pak do mě vnikl.

Ach bože.

Uplynula už tak dlouhá doba od chvíle, kdy nezáleželo na ničem jiném než na tomhle.

Kapitola 45

Joe a já jsme se opírali proti větru na přídi přívozu, plujícího přes zátoku ze Sausalita do San Franciska. Joe byl zamyšlený a já přemítala proč.

Vybavovala jsem si naše líné vstávání v jedenáct, zářivě modrou oblohu, když jsme se drželi za ruce na horní palubě lodi. Dali jsme si pozdní oběd v Poggiu ve vynikající restauraci s výhledem na vodu.

Připadala jsem si, jako by mě něco přeneslo na pobřeží Itálie a já jedla špagety na břehu Středozemního moře. Tak skvělé to bylo.

Stiskla jsem Joeovi paži.

Měli jsme za sebou báječných šest měsíců. Přemostovali jsme zeměpisnou vzdálenost mezi sebou telefonáty a také e-maily. A jednou nebo dvakrát měsíčně jsme spolu strávili kouzelný víkend jako tento.

Ale ten vždy skončil, krutě a nevyhnutelně.

Za půl hodiny budu doma a Joe bude sedět v letadle do Washingtonu.

„Kde jsi, Joe? Vypadáš, jako bys byl už někde daleko.“

Položil mi paži kolem ramen a přitáhl mě k sobě. Vychutnávala jsem si ty poslední okamžiky, křik racků nad lodí, vodní tříšť ve tváři, Joeovo obětí, dotek jeho svetru na mé tváři.

„Takhle už dlouho nevydržím,“ řekl. „Milovat se jedenáctkrát za čtyřicet hodin. Je mi pětadvacet, proboha.“

Zaklonila jsem hlavu a zasmála se. „Trocha pohybu ti neuškodí.“

„Tobě to přijde legrační? Tady je v sázce moje mužnost.“

Pevně jsem ho objala a políbila ho na krk.

„Nezkoušej to na mě, blondýno. Došla mi pára.“

„Teď vážně, Joe. Je všechno v pořádku?“

„Vážně? Mám toho na jazyku spoustu. Jenom nevím, kdy a jak s tím ven.“

„Myslím, že by ses do toho měl pustit hned,“ řekla jsem.

Joe na mě upřel své modré oči. Přívoz se už pomalu blížil k molu.

„Myslím, že bychom spolu měli trávit víc času, Lindsay. Tyhle víkendy jsou úžasné, ale -“

„Pohádku vždycky vystřídá realita.“

Odmlčel se a pak řekl: „Přestěhovala by ses někdy do Washingtonu?“

Vím, že jsem se zatvářila šokované. Měla jsem na paměti, že budeme muset jednou probrat, kam náš vztah směřuje, ale ten den jsem to nečekala.

Jak bych mohla žít ve Washingtonu?

Uviděla jsem, jak se mu ve tváři odráží můj polekaný výraz.

„Dobře, počkej. Je tady ještě jedna možnost,“ řekl.

Joe mi začal vysvětlovat něco, co už jsem věděla: že losangeleský přístav je vstupní bránou pro všechny kontejnery se zbožím přiváženým na lodích z Hongkongu, kde je největší kontejnerový přístav na světě.

Pak mi pověděl, co s tím má společného Úřad pro vnitřní bezpečnost.

„Panují vážné obavy, že by k nám teroristé - řekněme ze Severní Korey - mohli propašovat v kontejneru jadernou zbraň,“ řekl Joe. „A šance že bychom to zaznamenali, je v současnosti prakticky nulová.“

Ještě jsme na to nevyvinuli účinný systém. Nabízí se mi příležitost pomáhat při zabezpečování přístavu. Myslím, že bych tady mohl dostat důležitou práci.“

Motory přívozu zařvaly ve zpětném chodu a baňatá dřevěná loď přirazila k molu. Náhle jsme se ocitli ve středu davu směřujícího k přístavnímu můstku. Další hovor byl nemožný, lidé nás od sebe odtrhli a dostali se mezi nás.

Joeovo auto čekalo v přístavu, nablýskané a černé. Podržel mi dveře a požádal řidiče, aby nás odvezl na místo, kde jsem nechala svůj explorer.

„Vím, že máš hodně o čem přemýšlet,“ řekl.

„Joe, já o tom *chci* mluvit. Je mi moc líto, že odjíždíš, zvlášť teď.“

„To mně taky, Lindsay. Na něco přijdeme.“

Vůz zastavil na parkovišti a oba jsme vystoupili. Opřela jsem se o sluncem vyhřátý bok svého auta.

Cítila jsem, jak mi oči zaplavují slzy, když jsme se objímali a vyměňovali si ujištění o své lásce a přání bezpečné cesty domů.

Ještě jednou jsem ho objala a políbila.

Byl to další krásný den do naší knihy mimořádných vzpomínek. Stále jsem cítila dotek jeho rtů na svých, štípání soli na tvářích odřených o jeho strniště.

Stále jsem ho cítila, jako by byl vedle mě.

Ale Joe byl pryč.

Třetí část

PÁTRÁNÍ PO MRTVÝCH Z AUT

Kapitola 46

Když jsem se vrátila z oběda se Cindy do místnosti mužstva, cítila jsem, jak mě cestou mezi stoly sleduje několik párů očí. Myslela jsem na to, že už uplynul týden ode dne, kdy *Chronicle* uveřejnil fotografii Dívky z cadillaku, a teď se tam vedle ní objevil i portrét Dívky z jaguáru.

Bylo to k vzteku, že jsme stále museli doufat v pomoc veřejnosti.

Kde byly stopy?

Proč jsme našli tak málo důkazů?

Co jsme sakra přehlédli? Jak jsme to zkazili?

Zamávala jsem na Conklina a Jacobiho, aby přišli do mé kanceláře, zavřela za sebou dveře a pověsila bundu na věšák. Conklin se rozvalil na židli a natáhl nohy po celé délce mého stolu, zatímco Jacobi se jako obvykle usadil na kraji skříně.

Pověděla jsem jim, že jsem dala snímek Dívky z jaguáru tisku, a zeptala se, jestli mají něco nového.

„Můj parťák pro tebe něco má, Boxerova." Jacobi se moc často neusmívá, ale teď se mi zdálo, že se v jeho kamenných očích pyšně zablesklo.

„Jo, máme docela dobrou zprávu," řekl Conklin a posadil se na židli zpříma.

„V tomhle případě je každá zpráva dobrá."

„Dostali jsme výsledky testů DNA těch, co znásilnili Dívku z cadillaku."

„Paráda. A co jsme se dozvěděli?"

„Máme slepou uličku," řekl Conklin.

Mé naděje se zhroutily.

Slepá ulička byla stopa, za kterou se nedalo jít. V tomhle případě šlo o to, že se v databázi našel odpovídající profil DNA - ale identita dárce byla neznámá.

Conklin přede mnou na stole rozložil výtisk z počítače. Pak mě

pomalu a trpělivě seznámil s nepříjemnými detaily - jako když já informovala své šéfy o něčem, co se mi moc nelíbilo.

„Tenhle vzorek pochází z napadení bělošky, kterou někdo zabil před dvěma lety v L. A.,“ řekl Conklin. „Bylo jí něco přes dvacet - byla znásilněná, uškrcená a našli ji na poli několik dní po tom, co ji tam vrah pohodil. Nepodařilo se ji identifikovat ani dopadnout pachatele. Policie si myslí, že městem jen projížděla.“

„Co měla na sobě?“ zeptala jsem se ho.

„Žádné značkové oblečení. Polyesterový rolák. Není divu, že jsme na ten případ narazili až teď,“ řekl Conklin. „Úplně jiný modus operandi než u dívek v autech. Vrah to děvče neoblékl ani ho nearanžoval v autě, ale určitě to byl stejný chlap, co znásilnil Dívku z cadillaku.“

„Možná ta v L. A. byla pachatelova první oběť,“ dodal Jacobi. „A on svoje metody od té doby trochu vypiloval.“

„A nebo má teď partáka,“ nabídla jsem další teorii. „Kolegu s mnohem větší fantazií.“

Kapitola 47

Leo Harris zamykal pokladnu ve svém krámku Smoke and Joke, když nade dveřmi cinkl zvonek.

„Pro dnešek je zavřeno," řekl černocho, aniž by se ohlédl. „Pokladna je zamčená. Přijďte zítra ráno. Díky."

Uslyšel, jak se přesto k pultu blíží kroky a pytlovité kalhoty plandají zákazníkovi kolem kotníků.

„Povídám, je *zavřeno*."

„Potřebuju nějaký retka," zazněl tichý hlas mladíka s ledabylou výslovností. „Máte kamelky?"

„Zkuste Searchlight Market," odpověděl pan Harris. „Ode dveří je na něj vidět. Je přímo na rohu Hyde Street."

Šestašedesátiletý muž zavřel zásuvku s penězi, obrátil strnulé oči k zákazníkovi, z něhož viděl jen obrys, a čekal, až chlapec odejde z obchodu.

„Dej prachy na pult, dědku," řekl hlas. „Couvni ke zdi. Ruce nahoru a možná ti nic neudělám."

Harris vnímal každý zvuk - mladíkův zrychlený dech, bzučení neonového nápisu ve výkladní skříni, zvonění tramvaje na křižovatce Union Street a Hyde Street.

„Dobře, dobře," řekl. „Žádný problém. Jenom mě nechte otevřít pokladnu. Pod zásuvkou mám sto babek. Vemte si sakra karton cigaret a vypadněte -"

„Dej ruku pryč z toho knoflíku!" zařval kluk.

„Jenom otevírám kasu."

Harris stiskl tichý alarm pod pultem a v tom okamžiku uslyšel cinkání obojku Půlnoci, která sbíhala po schodech z jeho bytu, aby jako každou noc nastoupila na hlídku v obchodě.

Ach ne, pomyslel si Harris, když zaslechl vrčení policejního psa. Pak se ozvalo cvaknutí pojistky pistole a mladíkův vystrašený křik: „Kurva, jdi ode mě, čokle!"

Následoval ohlušující výbuch, výstřel z pistole. Harris zavolal

„Půlnoci!" a krátkem otrásla další exploze.

Harris se popadl za hrudník. Řítil se k zemi, strhával s sebou toaletní potřeby a kartony cigaret, slyšel, jak grázlík vybíhá ze dveří, ty se zavírají, zvonek cinká...

Pak pomyslel na svou přítelkyni, která mu dělala společnost už dvanáct let, a přes třeskot lahví padajících na podlahu uslyšel, jak kňučí a ňafá.

„Prosím, pomoc! Někdo nás postřelil."

Kapitola 48

Leo Harris se probral v leže na boku, obličejem ke zdi. Na zátylku cítil čumák Půlnoci a její horký dech. Pak uslyšel mužský hlas, jak říká: „Jste v pořádku, pane Harrisí? Tady je Larry. Strážník Petroff. Slyšíte mě?"

„Můj pes. Myslím, že střelil Půlnoc."

„Ano, pane, je tady; vypadá to, že dostala zásah do boku. Připlazila se k vám. *Klid, holka*, já ti neublížím. Řekněte jí, že je to v pořádku, pane Harrisí."

„Lež klidně. Hodná."

„Zavolal jsem vám záchranku, pane Harrisí, a s parťákem odvezeme vašeho psa na veterinu. Bude v pořádku, jako nová."

Leo Harris znovu omdlel. Když přišel k sobě, cítil otřesy, jak ho zdravotníci odváželi do sanitky, a něčí hlas: „Pohotovost. Zdravotník Colomello. Máme tu muže okolo pětasedesátky se střelnou ranou v pravé části hrudníku. Krevní tlak sto čtyřicet na sto. Pulz sto padesát. Snížené dýchání v pravé plíci. Srdeční ozvy dobré. Žádná další zjevná zranění. Podáváme intravenózně fyziologický roztok."

„Představ si to. Ten malej parchant vystřelil na slepce," řekl strážník Petroff svému kolegovi.

„Jsem *slabozraký*," zavolal Leo Harris ze sanitky. „To neznamená, že bych vůbec nic neviděl."

„Děkuji za upřesnění, pane Harrisí. A teď už si nedělejte s ničím starosti. Na pohotovosti v městské nemocnici slouží dobří doktoři. Na provozu nesejde, budeme tam za tři minuty. Půlnoc bude také v pořádku. Oba jste měli velké štěstí." „Jo, dneska mám svůj šťastnej den," řekl Leo Harris.

Kapitola 49

Sestra Noddie Wilkinsová zuřila. I kdyby právě teď nasedala do auta, stejně přijede na schůzku s Rudolphem o půl hodiny později. Všivá práce! Už dlouho jí otravuje život. A ta zatracená nemocnice jí navíc při každé příležitosti sebere prémie. Lakomí parchanti.

Otevřela si bokem dveře pokoje 228 a dávala pozor, aby nerozlila nic na tácu. Jediné světlo v pokoji vycházelo z televizní obrazovky. „Hej, pane," zavolala nahlas, aby přehlušila křik fanoušků 49ers skandujících jakýsi stupidní slogan.

Položila tácu na sklápěcí desku nočního stolu a držela se přitom mimo dosah pacienta. Panu Harrisovi bylo šedesát šest a zotavoval se z postřelení; přesto musela být rychlá, aby ji, i když slabozraký, nepopadl zdravou rukou. Byl to ale docela milý postarší muž, který miloval svou fenku Půlnoc.

„Přinesla jsem vám večeri, pane Harrisí, a vaše *dvě* zmrzliny. Za chvilku vám změřím tlak."

Sestra se obrátila k pacientovi zády, došla si pro tlakoměr ke stolku v rohu a čekala, že každou chvíli uslyší: „Zlatíčko, naklepejte mi polštář. Hodná."

Noddie se ohlédla k posteli a udělalo se jí špatně od žaludku.

Něco nebylo v pořádku.

„Pane Harrisí! Pane Harrisí!"

Popadla pacienta za rameno a zatřásla jím. Hlava se mu převálila ke straně a z očí mu na matraci vypadly dvě mince. Jedna se skutálela na podlahu a skončila v koutě.

Proboha, už zase!

Ty strašné mince. A tentokrát na očích pana Harrisí.

Kapitola 50

Už třetí ráno za sebou Yuki otevřela těžké dveře budovy civilního soudu. Stala se jí z toho posedlost. Otázka zněla - opravdu se zbláznila?

Ukázala ochrance svůj průkaz a vyjela výtahem k soudní síni 4A.

Vzala si dovolenou, takže mohla buďto chodit k soudu, nebo se doma užírat smutkem a vztekem. *Jediné*, co ji mohlo přimět vstát ráno z postele, byla možnost sledovat Maureen O'Marovou v soudním přelíčení proti městské nemocnici.

Když Yuki vstoupila do přeplněné soudní síně, líčení už probíhalo. Uprostřed galerie uviděla jedno volné místo a protáhla se kolem desítky párů kolen, než se konečně mohla posadit. „Promiňte," šeptala.

Pak fascinovaně sledovala, jak lidé, kteří ztratili člena rodiny, zaujímají místo na svědecké lavici a podávají bolestná svědectví o tom, jak přišli o dítě, partnera nebo rodiče kvůli zanedbání lékařské péče.

Yukiina rána byla ještě tak čerstvá, že měla co dělat, aby neronila slzy se svědky. Ale neplakala. Přinutila se dívat na případ O'Marové očima právníka.

Bylo to přesně tak, jak říkala Cindy před více než týdnem U Susie.

Pacienti byli přijati na pohotovost, zotavovali se na oddělení intenzivní péče a pak se něco stalo a oni zemřeli.

Tak to bylo i s její maminkou.

Kdyby tak dokázala vrátit čas a mohla matku včas odvézt z té jámy pekelné.

Kdyby to tak byla udělala.

Yuki slyšela, jak Lawrence Kramer propouští uplakanou matku ze svědecké lavice. „Pro tohoto svědka nemám žádné otázky, děkuji."

Ubohá žena se snažila potlačit vzlyky a Yuki si přitiskla oběma rukama na oči kapesník.

Maureen O'Marová povolala dalšího svědka.

„Zavolejte doktora Lee Chena.“

Kapitola 51

Yuki se naklonila dopředu a prohlížela si svědka obžaloby doktora Chena, který mluvil s ovládanou horlivostí inteligentního člověka, jenž nechtěl vypadat *moc* chytře. Sama dobře věděla, jaké to je. V podstatě to byl i její životní příběh.

Chen odříkal svůj odborný životopis - doktorát na univerzitě v Berkeley následovaný dvanácti lety na pohotovosti Sanfranciské městské nemocnice.

V odpovědích na otázky O'Marové tento seriózně vypadající lékař v brýlích s černými obroučkami pověděl soudu o noci, kdy měl službu na pohotovosti, kam ambulance přivezla třicetiletou ženu Jessicu Falkovou.

„Paní Falková plavala v bazénu," řekl Chen. „Udělalo se jí nevolno a vytočila devět-nula-nula. Když ji přivezli na pohotovost, měla ventrikulární fibrilaci. Defibrilovali jsme a vrátili srdci normální sinusový rytmus, takže byla stabilizovaná. Vedla si docela dobře," informoval Chen porotu. „Pak ji převezli na oddělení intenzivní péče."

„Pokračujte prosím, doktore Chene," vybídla ho O'Marová.

„Znal jsem paní Falkovou docela dobře - naše dcery spolu chodí do školky - takže jsem její případ sledoval. Zašel jsem za ní o šest hodin později, když mi skončila směna. Chvíli jsme si povídali a byla v pořádku. Ale když jsem druhý den nahlédl do její karty, dozvěděl jsem se, že měla nepravidelnou srdeční činnost - nejspíš kvůli narušení přenosu vzruchů - a zemřela."

„Zjistil jste něco neobvyklého, doktore?"

„Pomyslel jsem si, že je to neobvyklé u ženy Jessičina věku a zdravotního stavu."

„A co jste tedy udělal?"

„Požádal jsem o pitvu a přezkoumání komisi."

„Co se při pitvě zjistilo?"

„Že Jessie Falkové někdo podal epinefrin. Ten jí nebyl

předepsán."

„A jaké jsou známy účinky epinefrinu u tohoto typu kardiaků?"

„Epinefrin je syntetická forma adrenalinu, proboha. Měla dostat lidokain, antiarytmikum. Ten by jí zklidnil srdeční akci. Podat jí epinefrin bylo jako dát jí *kokain*. Pro kardiaka je to smrtelné."

„Takže to byla hodně velká chyba, že, doktore Chene? Co se stalo, když nemocniční komise projednala případ paní Falkové?"

„Vlastně se nestalo nic," odpověděl doktor úsečně.

„Vůbec nic?"

„No, alespoň nic vzhledem k Jessie Falkové. Já byl o dva týdny později propuštěn."

„Protože jste nemlčel?"

„Námítka! Právní zástupkyně klade svědkovi zavádějící otázky!" zvolal Kramer a postavil se za svým stolem.

„Zeptám se jinak, Vaše Ctihodnosti. Doktore Chene, proč byl váš zaměstnanecký poměr po dvanácti letech ukončen?"

„Oznámili mi, že z *rozpočtových důvodů*'."

O'Marová sklonila hlavu a nechala doktorova slova patřičně doznít. Pak znovu pohlédla na svědka.

„Mám už jen jednu otázku, doktore Chene. Kdo byl tím doktorem, který přijímal Jessicu Falkovou na pohotovosti?"

„Doktor Dennis Garza."

„Víte, jestli paní Falkovou znovu prohlédl na oddělení intenzivní péče?"

„V kartě byl jeho podpis."

„Děkuji vám. To je vše, co jsem chtěla vědět, doktore."

Kapitola 52

Když Kramer vstal, aby provedl křížový výslech doktora Chena, Yuki se začala rozhlížet kolem, až nakonec objevila doktora Garzu tři řady před sebou. *Ten parchant.*

Právě vstal ze svého místa a cestou ke dveřím si odhrnoval z čela černé vlasy. Yuki zrudla.

Kam ten parchant jde? Vrat' se, Garzo. Tohle si musíš poslechnout!

Yuki se postavila, s omluvou se znovu protáhla kolem řady kolen, šlapala lidem na palce a tloukla kabelkou do opěradla lavice za sebou.

„Pardon, pardon, pardon.“

Než se dostala do chodby, zmizel už Garza z dohledu.

Yuki uviděla, jak se zavírají dveře výtahu. Rozběhla se, stiskla tlačítko a dveře se znovu otevřely. Ale kabina byla prázdná.

Dorazila do haly právě včas, aby zahlédla záda Garzova modrého saka, která se od ní rychle vzdalovala k východu z budovy soudu.

Spěchala za ním a její podpatky hlasitě klapaly na mramorové podlaze. Přemýšlela, co řekne nebo udělá, až ho dohoní.

Tohle se mi vůbec nepodobá, pomyslela si Yuki, když otvírala těžké dveře a vycházela do oslepujícího denního světla. Tak impulzivní normálně nebyla.

Byla zdrženlivá, disciplinovaná.

Ale v té chvíli se nedokázala ovládnout. Posedlost ji zcela ovládla jako postavu z Hitchcockova filmu.

Yuki se rozhlédla po chodníku a uviděla, jak se Garza proplétá davem po Allister Street.

Vyrazila za ním, občas popoběhla, aby ho dohnala, až se mu nakonec ocitla za zády a zavolala: „Garzo!“

Doktor se zastavil a ohlédl se po ní. Přimhouřil oči proti slunečnímu světlu.

Yuki se přiblížila na vzdálenost napřažené pravice.

„Jsem Yuki Castellánová."

„Ano, vím, kdo jste. Otázka zní, proč mě pronásledujete."

„Požádala jsem soudní lékařku, aby provedla pitvu mé matky,"
řekla.

Garza se snažil nedat najevo překvapení. „Doufám, že se cítíte mnohem lépe."

„*Opravdu* se cítím lépe, doktore, protože už si nepřipadám jako *blázen*. Moje matka zemřela, protože jste pochybil. *Znovu*."

Garza zrudl vzteky.

„Já? Osobně? Víte to jistě?"

„Nehrajte si se mnou. Mluvím o své matce!"

„Jsem si jistý, že mi soudní lékař pošle zprávu. Možná si ji dokonce přečtu." Pak se doktor Garza otočil a zamířil k černému mercedesu zaparkovanému u chodníku.

Otevřel dveře a chystal se nastoupit, ale zarazil se. Ohlédl se na Yuki. „Hej, proč mě nežaluješ, ty mrcho? To by bylo originální. Přidej se k davu."

Kapitola 53

Byla středa, čtvrt na sedm večer, a Claire a já jsme seděly v našem oblíbeném boxu U Susie. Karibská skupina ladila nástroje a my si objednaly džbán točeného piva, zatímco jsme čekaly, až se objeví Yuki a Cindy.

Claire a já jsme si přitukly a dál si jedna druhé stěžovaly na drobná příkon, která jsou jako blechy na psovi - neohrožují ho na životě, ale jsou pekelně protivné.

„Znáš Boba Watsona?“ zeptala se Claire.

„Tvého asistenta Boba?“

„Jo. Mého drahého, silného, ochotného, chytrého, pracovitého asistenta Boba. Stěhuje se do Bostonu a já teď musím přijmout starostovu dvaadvacetiletou neteř.“

„Cože? Přimluvil se za ni?“

„Nacpal mi ji přímo do krku. Říkají jí *Bunny*. Ten paliček sotva zvedne hrnek s kávou, natož metrákovou mrtvolu.“

Pořád mi vyhazuje z přehrávače Šostakoviče a strká tam hiphop. ‚Doktorko Washburnová, potřebujeme pořádnou *muziku*.‘ Jasně, Bunny. Žádný spěch. Tady panu Doeovi se leží dobře.“

Zasmála jsem se a zakuckala pivem právě v okamžiku, kdy dovnitř vtrhla Cindy a dosedla v našem boxu.

„Ahoj, holky.“

„Nazdar reportérko,“ řekla Claire. „Kde máš Yuki?“

Před chvilkou jsem se s ní rozloučila před soudem. Omlouvá se.“

„Ještě je nešťastná?“

Hrozně,“ řekla Cindy. „Ale soustředí se na proces. Je jím dokonce víc posedlá než já.“

Loretta nám přinesla jídelní lístky a košík s banánovými chipsy a Cindy se pustila do popisování několika posledních dnů v soudní síni.

„Dneska zase padlo jméno doktora Garzy. Desetiletá holčička

přišla o maminku, protože ji předávkovali předepsaným lékem. Garza ji přijal na pohotovost, kam ji přivezla sanitka. Odvezlo ji auto Jamisonova pohřebního ústavu.

Když posloucháte ty výpovědi, chcete, aby si to někdo odnesl," pokračovala a vybalovala přitom brčko. „*Nikdy* nechodíte do nemocnice, když se tomu budete moct vyhnout. Na nehody v nemocnici umře víc lidí než na rakovinu plic, AIDS nebo autohavárie."

„No tak!"

„Lindsay, pochybení v léčbě jsou v první desítce nejčastějších příčin úmrtí v Americe. Udělala jsem si malý výzkum o Garzovi. Slušně se na té statistice podílí."

„Povídej," vybídla ji Claire.

„Všude kde Garza pracoval," řekla Cindy, „v Clevelandu, Raleighu, Albany a tady, stoupl počet úmrtí brzy po tom, co nastoupil."

„To, o čem mluvíš, je celonárodní *skandál*," řekla Claire a s hlasitým ťuknutím postavila na stůl sklenici. „Mizerní doktoři se stěhují po celé zemi a nemocnice je neodmítnou, protože se bojí, že by je žalovali."

Cindy souhlasně přikývla. „Tak se stane, že mají tihle takzvaní andělé smrti na svědomí desítky a někdy i stovky obětí, než je dopadnou - pokud k tomu vůbec dojde."

„Není divu, že je Yuki Garzou posedlá," poznamenala jsem. „Je si jistá, že je zodpovědný za smrt její matky."

„Tohle můžu říct jako fakt," prohlásila Cindy. „Někdo v nemocnici zodpovídá za to, co se Keiko stalo. Teď by měla být doma, pít čaj a radit Yuki, co si má vzít na sebe a jak se má provdat."

Kapitola 54

Sanfranciská ranní dopravní zácpa připravila Cindy o patnáct cenných minut, a tak dorazila pozdě. Otevřela si dveře soudní síně, zamávala na Yuki, která seděla za zábradlím, a přinutila všechny v lavici pro tisk, aby si poposedli a udělali jí místo.

Reportáž už se rodila, a pořádně dramatická, pomyslela si Cindy. O'Marová a Kramer se hádali pod vyvýšenou lavicí soudce.

Soudce Bevins už je poslouchal dost dlouho. „Nevím, v čem je problém, pane Kramere.“ Bevins mávl culíkem a narovnal si brýle. „Odstupte, oba. Pokračujeme.“

Kramer odkráčel na své místo a Maureen O'Marová opanovala pole. Pohodila hřívou ticiánových vlasů. Znamení vítězství? Pak povolala dalšího svědka.

V soudní síni to zašumělo, když přišla složit přísahu nápadná žena kolem čtyřicítky s krátkými platinovými vlasy. Její kostým od evropského návrháře v odstínech olivově zelené kombinovaný s naškrobenou košilí mužského střihu vypovídal o neobvyklém vkusu a sebedůvěře.

„Co se děje?“ pošeptala Cindy reportérovi vedle sebe. Ten chlapík vypadal jako Clark Kent - něco přes třicet, tmavovlasý, obrýlený a určitým politováníhodným způsobem roztomilý.

„Ahoj. Jsem Whit Ewing. *Chicago Tribune*,“ řekl.

„Omlouvám se. Já jsem Cindy Thomasová.“

„Z *Chronicle*?”

„Přesně tak.“

„Čtu vaše reportáže. Nejsou špatné.“

„Díky, White. Tak o co jde?“

„O'Marová povolala svědka obhajoby. Je to docela chytrá taktika. Kramer nemůže vlastního svědka podrobit křížovému výslechu -“

„Takže mu zabránila v tom, aby ho předvolal sám.“

„Velmi dobře.“

„Díky, kolego. Máte to u mě.“

„Možná vás vezmu za slovo,“ řekl s úsměvem.

Třesnutí kladívka soudce Bevinse nastolilo klid v soudní síni.

„Uveďte prosím své jméno,“ řekla O'Marová.

„Doktorka Sonja Engstromová.“

„Doktorko Engstromová, jaká je vaše funkce v nemocnici?“

„Jsem ředitelka nemocniční lékárny.“

„Tady to máme,“ řekl Whit Ewing Cindy. „Příprava na útok.“

Kapitola 55

Sonja Engstromová stručně odvyprávěla svůj životopis a řekla, že je v Sanfranciské městské nemocnici už sedm let a zodpovídá za systém distribuce léků. Zdálo se, že se považuje za náležitě důležitou osobu.

O'Marová se zeptala: „Mohla byste porotě vysvětlit systém, který jste zavedla?“

„Jistě. Máme automatizovaný počítačový systém spojený s vydávacím mechanismem.“

„Co můžete říci o přesnosti tohoto systému?“

„Odhadla bych ji na devadesát devět celých devět desetin procenta.“

„Mohla byste prosím objasnit, jak funguje?“

Cindy si všechno zapisovala do notebooku. Lékař vzal laboratorní výsledky pacienta a zadal je do počítače. Počítačový program mu nabídl seznam vhodných léků a lékař si jeden vybral. Sestra si pak našla v počítači jméno pacienta a zadala svůj kód.

„To je heslo, že? Každý má přidělený svůj kód?“ zeptala se O'Marová.

„Přesně tak.“

„Pokračujte, prosím.“

„Jakmile sestra zadá svůj kód, jeden z našich farmaceutů vypíše objednávku pro pacienta. Přístroj pak lék vydá.“

„Takže je to něco jako digitální prodejní automat.“

„Správně,“ odpověděla svědkyně, zjevně spokojená sama se sebou a s O'Marovou, že to tak rychle pochopila.

„Sestra pak vyzvedne medikament z přístroje a podá ho pacientovi.“

„Tedy neomylný systém?“

„Takřka. Program není možné změnit, brání v tom bezpečnostní kódy.“

„Chápu,“ řekla O'Marová. Vrátila se ke svému stolu, nahlédla do

poznámek a otočila se zpátky ke svědkyni.

„Mohl by technik vložit špatný lék do výdejního zařízení?“

„To by asi šlo...“

„Odpovězte prosím ano nebo ne.“

„Ano.“

„Mohlo by se stát, že by někdo lék po vyjmutí z automatu nepodal pacientovi a zneužil ho řekněme pro soukromé účely?“

„Ano.“

„Pokud by lékař udělal špatnou diagnózu, nebyl by pak pacientovi podán špatný lék?“

Svědkyně rychle mrkala. Může být nervózní, pomyslela si Cindy, ale spíš se tváří dotčeně. Tohle je tedy ta skoro stoprocentní spolehlivost.“

„Ano, ale -“

„Děkuji vám,“ přerušila ji O'Marová. „Není pravda, že se počet úmrtí zaviněných špatným podáním léků zvýšil třikrát od chvíle, kdy byla nemocnice před třemi lety zprivatizovaná?“

„Myslíte, že mi to nedělá starosti? Obrátila jsem každý kámen,“ řekla Engstromová a hlas jí poprvé zakolísal.

„Prosím, doktorko Engstromová, odpovězte jen na otázku. Šéfujete tomuto oddělení. Jste členkou nemocniční rady. Je pravda, že se počet úmrtí zaviněných léky v posledních třech letech více než *ztrojnásobil*?“

„Ano, ale... Ano.“

„Zpochybňujete, že blízcí mých klientů zemřeli proto, že dostali špatné léky?“

„Ne, to zpochybnit nemohu,“ odpověděla Engstromová stěží slyšitelným hlasem.

„Je tedy irelevantní, jestli k těm úmrtím došlo kvůli chybě vašeho výdejního přístroje nebo člověka, je to tak? Chci říci, ať už tomu bylo tak či tak,“ pokračovala O'Marová, „není pravda, že ti lidé umřeli kvůli vaší nedbalosti a nedbalosti nemocnice?“

„Námítka! To je spekulace.“ Kramer se postavil za stolem.

Cindy cítila, jak se jí zježily chloupky na pažích. Whit Ewing vedle ní tiše hvízdal.

„Přijímá se," řekl Bevins.

„Beru zpět," řekla Maureen O'Marová. Obrátila pohled k porotě.
„Vaše Ctihodnosti, obžaloba skončila."

Kapitola 56

Prý to byl krásný podzimní den, ale já na to opravdu nemohla přísahat. Jedla jsem bagetu se šunkou a sýrem ve své kanceláři s výhledem do temné uličky, když mi na dveře zaklepal inspektor Conklin.

„Pojď dál," vybídla jsem ho.

Conklin byl jen v košili a hnědé oči mu zářily. Napadlo mě, co má asi na srdci.

„Linds, máme v kuchyňce někoho, s kým by ses měla vidět."

„O co jde?"

Conklin byl ale už venku z kanceláře a se slovy „Tak pojď, poručíku," zamířil dlouhými kroky pryč chodbou.

„Conkline?"

Odhodila jsem zprávu, kterou jsem pročítala, a následovala ho do malé místnosti, kde jsme měli mikrovlnku a starou zažloutlou lednici.

Jacobi seděl u otlučeného stolu proti hezké mladé ženě okolo dvaceti, která měla na sobě modrou mikinu a elastické kalhoty. Dlouhé tmavé vlasy měla svázané do ohonu. Podívala se na mě zarudlýma očima s rozmazanou řasenkou.

Bylo vidět, že plakala.

Jacobi měl ve tváři svůj výraz „strýčka Warrena". Úsměvem vždycky šetřil, ale v očích jsem mu četla radost.

Postrčil do středu stolu novinový snímek Dívky z jaguáru, pohledné blondýnky, kterou jsme našli naaranžovanou jako manekýnku v kabrioletu v Chestnut Street.

Od té doby, co její fotografii uveřejnil *Chronicle*, se nám ozvalo nesčetně lidí s tipy, které nikam nevedly. Z Jacobiho výrazu jsem však poznala, že tato mladá žena pro nás má něco cenného.

Barbara Jane Rossová a já jsme si potřásly rukama. Její byly chladné jako led. „Mohu ji vidět?" zeptala jsem se a požádala o fotografii, kterou svírala v levé ruce.

„Jistě," řekla a podala mi snímek, na němž byla s Dívkou z jaguáru na pláži. Obě měly široké klobouky, malé bikiny a stejné copy a vesele se usmívaly.

„Bydlela jsem s ní na vysoké," řekla Barbara Jane a oči se jí zalily slzami. „Nemohu tomu uvěřit. Nemohu uvěřit, že je Sandy mrtvá."

Kapitola 57

Podala jsem Barbaře Jane krabici papírových kapesníčků, a když smrkala, podívala jsem se přes její hlavu nejdřív na Jacobiho a pak na Conklina. Konečně průlom v případě Dívky z jaguáru.

„Barbaro, jak se vaše přítelkyně jmenovala příjmením?”

„Wegnerová. Ale kromě Sandy používala i jiná jména. Všechna je neznám.”

„Byla herečka?”

„Ne, společnice.”

Strnula jsem. Sandy Wegnerová doprovázela muže na večírky. Jak se jí tedy povedlo, že neměla otisky v databázi?

„Vy jste také společnice?” zeptal se Conklin.

„To *ne*. Učím na speciální škole tady ve městě.”

Jacobi připravil kávovar a Barbara Jane Rossová začala vyprávět, jak se Sandy bydlela na kolejích na Kalifornské univerzitě v Santa Barbaře.

„Když jsme byly na škole, potřebovala Sandy peníze, tak šla párkrát na ‚rande‘ pro jednu eskortní službu. Dělá to spousta děvčat,” řekla Barbara. „Studentky nemají nikdy dost peněz.

Nedělala to moc často, ale bavilo ji to,” pokračovala Barbara. „Sandy bavilo vést tajný život.”

„Zmínila se vám někdy, že by ji některý ze zákazníků obtěžoval?” zeptala jsem se. „Že by se k ní choval majetnický? Nebo násilně?”

Nic takového,” odpověděla Barbara. „S tím by se mi svěřila. Mluvily jsme spolu o všem, i o její práci.”

„Měla Sandy přítele? Třeba takového, který by zjistil, čím si tajně přivydělává?”

„V jejím životě nebyl nikdo zvláštní, jinak by s tou prací skončila,” řekla Barbara. „Nebyla žádná coura. Víím, jak to zní, ale přísahám, že *nebyla* - proboha! Její rodiče to nevědí. Žijí v Portlandu.”

„Víte, jak se jmenují? Nemáte na ně třeba telefonní číslo?“

Barbara sáhla do kabelky a vyndala malý adresář.

„Poslechněte," řekla, „právě jsem si vzpomněla, pro koho pracovala. Myslím, že se ta agentura jmenovala Cylindr.“

„Díky. Moc jste nám pomohla. Věnujete nám prosím ještě trochu času, Barbaro Jane? Inspektor Conklin má pro vás ještě několik otázek.“

Když jsem vycházela ze dveří, posadil se Conklin na mou židli. Uviděla jsem, jak mu Barbara Jane Rossová pohlédla do tváře a usmála se.

Kapitola 58

Ten tříposchodový činžovní dům s bezovou omítkou stál v California Avenue na kraji Finanční čtvrti.

Ukázala jsem portýrovi odznak a on zavolal nahoru domovním telefonem.

„Přišla za vámi sanfranciská policie, paní Selzerová.“

Z reproduktoru se ozval ženský hlas. „Nejsem doma. Nic jsem neviděla, nikoho neznám. Jsem invalidní. Starám se o svý.“

„Hraje komedii,“ řekl Jacobi portýrovi. „Jdeme nahoru.“

Když jsme vystoupali po schodech, stála ve dveřích bytu drobná žena. Měřila asi metr padesát, lesklé vlasy měla svázané do drdolu, na rtech bledou rtěnku a na sobě černý hedvábný svetr do V a saténové kalhoty.

Odhadla jsem ji na pětatřicet, ale vrásky u očí mi prozradily, že je jí buďto víc, nebo měla těžký život. Případně obojí.

„Poslechněte, já provozuju *seznamku*. A licenci mám v naprostém pořádku,“ oznámila místo pozdravu.

„Nepozvete nás dál?“ zeptal se Jacobi a ukázal odznak. „Tady na chodbě hnusně táhne.“

Malá žena si podrážděně odfrkla, ale pustila nás dovnitř. Chodba se zrcadlem vedla do obývacího pokoje vymalovaného a zařízeného ve všech odstínech šedé. Na stěnách visely černobílé fotografie od Helmuta Newtona.

Následovali jsme ji k červené otáčecí židli a černému psacímu stolu pod oknem.

„Jsem poručík Boxerová. Tohle je inspektor Jacobi. Oddělení vražd.“

Položila jsem na stůl fotografie Sandy Wegnerové a Dívky z cadillaku. Dvě bledé tváře. Prostěradla přitažená až po rýhy na krku.

„Poznáváte ty ženy?“

Selzerová si povzdechla a položila prst na snímek Wegnerové.

„Tohle je Sandra Wegnerová. Říká si Tanya. Tu druhou

neznám. Povídáte, že je *mrtvá*?"

„Co nám můžete o Sandy povědět?"

„Setkala jsem se s ní jen jednou. Pak už jsem s ní mluvila jenom po telefonu. Má báječněj smysl pro humor a fakt nádherný tělo. Měla bych pro ni práci na každé večer, ale dělala to jenom jako vedlejšák. Heleďte, nemyslíte si snad, že s tím mám něco společnýho?" zeptala se mě.

„Pracovala Sandy večer patnáctého září?" chtěla jsem vědět.

Selzerová dosedla na židli, zacvakala na klávesnici počítače a s bradou podepřenou dlaní zkoumala data na monitoru.

„Ten večer měla schůzku s panem Alexem Loganem. Ted' si vzpomínám. Zavolal z hotelu Triton. Říkal, že je ve městě na jeden večer a chce drobnou blondýnu, která by ho doprovodila do divadla. Na *Jindřicha pátýho*. Ani nevím, proč jsem si to zapamatovala."

„Je Logan pravidelný zákazník?"

„Ne, ne. Ozval se poprvé."

„Takže jste poslala svoji dívku na schůzku s někým, koho neznáte?" Jacobi promluvil ledově chladným hlasem, jak to uměl jen on. Selzerová se příkrčila na židli.

„Zkontrolovala jsem si jeho kreditku. V pohodě. Prověřila jsem jeho jméno na AnyWho.com. Zavolala jsem do hotelu, jestli tam fakt bydlí. Všechno bylo košer."

„Ozval se vám ještě někdy?" zeptala jsem se.

„Ne. Nikdy. Ale ti co nejsou odtud, už většinou nezavolají."

„Kolik zaplatil pan Logan za schůzku se Sandy?" zeptal jsem se.

„Její normální taxu. Tisíc za večer. Vzala jsem si svoji provizi a zbytek poslala přímo Sandy na účet. Jestli dostala dýžko, bylo její."

„Obtěžoval ji někdo? Pronásledoval? Zmínila se, že by jí někdo dělal problémy?" zeptal se Jacobi. „Pomozte nám trochu."

„Ne, a Sandy by mi to řekla. *Cože?*" zvolala podrážděně. „Druhej den jsem jí zatelefonovala, a když se neozvala, pomyslela jsem si, že skončila. Naštvalo mě to, to mi věřte. Musela jsem zrušit všechny její schůzky. Heleďte, já nejsem její máma, prokristapána! Byla na volný noze."

Jacobi probodl Selzerovou pohledem. Její pohoršený výraz se

rozplynul. „Začínáte mě štvát, Selzerová," zavrčel.

„Ale lidi, mně je jí líto. Fakticky. Myslíte, že jsem to zvorala? Nevím, co jsem měla udělat jinak."

Žena si vytáhla z vlasů hřebínek a potřásla hlavou, aby se jí zářivé vlasy rozprostřely kolem obličeje. V podvědomé obraně svého svědomí vynesla erotickou kartu.

Ten tah však Jacobiho nevyvedl ani trochu z míry.

„Nejenom že jste to zvorala," řekl. „Poslala jste to děvče na rande s vrahem."

Selzerová si zakryla dlaněmi ústa.

„Dejte mi údaje o tom chlápku," řekl Jacobi.

Selzerová napsala všechno na lístek papíru. Jacobi ho shrábl ze stolu a položil na jeho místo svoji navštívenku.

„Jestli vám ještě zavolá, dejte ho dohromady s dívkou, která neexistuje, a okamžitě mi zavolejte. Jasně? Kdykoliv, ve dne nebo v noci. Číslo mého mobilu je na rubu navštívenky."

Když jsme došli ke dveřím, zavolala za námi Selzerová: Hej, měli byste vědět, že je mi Sandy opravdu líto. Doufám, že dostanete toho, kdo ji zabil."

Jasně," opáčil Jacobi. „Uděláme všechno, abychom ulehčili vašemu svědomí."

Kapitola 59

Když jsme dorazili k bytu Sandy Wegnerové, otevřel nám dveře Conklin. Pozdravila jsem se s Charliem Clapperem, který vycházel z koupelny, odkud si nesl zabalený hřeben, kartáček na zuby a nějaké léky oběti.

„Tohle nevypadá jako místo činu, poručíku," řekl mi Conklin. „Dveře byly na dva západy. Žádné známky souboje."

„Co ještě?"

„Měla k večeři jogurt. Na posteli nechala nějaké oblečení, možná si vyzkoušela několik věcí, než šla ven. V koupelně byl na tyči zmačkaný ručník. Šaty má kvalitní, ale ne nijak extra drahé.

Na záznamníku blikala kontrolka. Dva zmeškané hovory. Od matky a z knihovny, že má vrátit nějakou knížku. Vyndal jsem pásku. Stiskl opakované vytáčení. Naposledy volala na předpověď počasí. Nejspíš těsně předtím, než ten večer odešla."

„Dobrá práce," pochválila jsem Conklina a obrátila se k jednomu z techniků. „Jak jste na tom?"

„Už to máme vyfocené, poručíku."

Rozhlédla jsem se po bytě Sandy Wegnerové. Byl temný, jako moje kancelář, a ze všech pokojů byl výhled do vedlejší uličky. Na okně stála váza s uschlými květinami, na poličkách byly narovnané současné romány a historické biografie spolu s učebnicemi matematiky, fyziky a kunsthistorie.

Sandina ložnice byla malá, s šedivě modrými stěnami a bílým stropem. Nad postelí visely primitivní akvarely ptáků s jejím podpisem. Tyhle osobní památky mě ničí.

Otevřela jsem dvoudílné posuvné dveře šatny a hned viděla, že se Sandy o své šaty dobře starala. Trička značky Agnes B. měla pověšená na vycpaných ramínkách, šaty, kostýmy a džíny uložené v pytlích z čistírný. Boty pečlivě vyrovnané, naleštěné, s podpatky v dobrém stavu.

Měla vkusný šatník, ale všechno z konfekce. Ani jeden kus

nebyl tak kvalitní jako to, co měla na sobě, když jsme objevili její tělo. Jacobi prohlížel zásuvky prádelníku a hlučně je přibuchoval.

Když otevřel zásuvku se spodním prádlem, zavolal na mě. Šla jsem se podívat. Krajkové podprsenky, tanga, průhledné kalhotky různých barev, vibrátor.

Mohly to být její pracovní pomůcky.

Nebo šlo o dívku s bohatým milostným životem.

Prohledali jsme všechny čtyři místnosti a nenašli skoro nic, dokonce ani adresář, deník nebo drogu silnější než tylenol.

Zdálo se mi, že noční práce Sandy Wegnerové představovala jen malou část jejího života.

Požádala jsem Conklina, aby se vrátil do Baráku a prověřil jméno Alex Logan ve všech databázích. Pak jsme s Jacobim zapečetili byt a sešli dolů na ulici.

Ve tři čtvrtě na sedm večer měla obloha barvu matné oceli. Slunce teď zapadalo brzy a město halil šedý příkrov. Nebo se mi to možná jen zdálo.

„Naši vrazi se drží stejného postupu," řekla jsem Jacobimu, když startoval auto. „Sandy byla spoléčnice, a to znamená, že Dívka z cadillaku byla nejspíš také spoléčnice. Z toho vyplývá, že DNA ze spermatu, které se v ní našlo -"

„Čteš mi myšlenky," řekl Jacobi a vjel do proudu aut v Columbus Avenue. „Spermie žijí v těle asi dvaasedmdesát hodin. Mohlo pocházet od vraha, klienta nebo milence."

„Přesně tak," přitakala jsem. „A prokurátor nám řekne, že to není usvědčující důkaz."

Kapitola 60

Možná jsme byli na dobré cestě.

V Tritonu bylo ten večer rušno, ale hosté se tam vždycky rychle střídali. Průčelí hotelu bylo na Union Square, několik kroků od zastávky tramvaje, naproti Čínské čtvrti, interiér působil vlídným dojmem a ceny byly průměrné.

Jacobi se prodral do čela fronty před recepcí, ukázal recepčnímu odznak a stroze ho požádal, aby zavolal nočního vedoucího. „A fofrem," dodal.

Ze zadní místnosti vyšel statný, asi čtyřicetiletý muž. Na jmenovce na saku měl napsáno „Jon Anderson, manažer". Pokývl na pozdrav a zeptal se, jestli máme nějaký problém.

„Máme velký problém. Vyšetřujeme vraždu," oznámila jsem mu. „Potřebujeme záznamy o hostech z patnáctého září a cokoliv, co víte o hostu jménem Alex Logan."

„A chceme nahrávky z *téhle* kamery," dodal Jacobi a ukázal prstem na kameru za pultem. „A taky z kamery na chodbě před Loganovým pokojem ze stejného dne, z patnáctého."

Manažer se na nás zamračil. „Předpokládám, že máte povolení."

„A potřebujeme ho? Protože ho klidně můžeme získat, jenomže pak to tady celé prohledáme a obrátíme vzhůru nohama."

Zjevně si rychle představil následky takové prohlídky a pak řekl: „Všechno se nahrává na osmačtyřicetihodinovou smyčku. Z patnáctého září tam nic nebude.

Ale všichni, co jsou tady," ukázal na pět recepčních ve věku vysokoškolských studentů, „měli ten večer službu. Přinesu vám ty záznamy. Vidíte, jak spolupracuju?"

Alexe Logana zapisoval hubený, poplašený recepční jménem Gary Metz. Přidělil mu pokoj číslo 2021.

„Myslím, že si toho pana Logana pamatuju," řekl nám Metz. Poklepal prsty na pult, pohlédl mi přes rameno do haly a znovu se mi podíval do očí. „Byl tady ještě s jedním mužem."

Myslím, že jsem na okamžik zapomněla dýchat; *tak* nadějnou stopu jsem nečekala.

„Jestli si ho správně vybavuju, byl asi tak vysoký jako já, ani hubený, ani tlustý. Možná byl Číňan," řekl recepční.

„Alex Logan? Vypadal jako Číňan?"

„Trochu. Aspoň poloviční. Ten druhý chlap byl pořez. Skoro metr devadesát, nejmíň metrák. To on povídal, že chtějí pokoj pro kuřáky. Oba vypadali hetero, jestli chcete slyšet můj názor."

„A jak jste to poznal?" zeptala jsem se.

„Chtěli pokoj s velkým letištěm, ale na gaye nebyli dost dobře oblečení. Ten větší vypadal, jako když se stříhá sám."

„Pamatujete si, jestli měli nějaká zavazadla?"

„Ten velký za sebou táhl velký kufr na kolečkách. Všiml jsem si ho, protože byl kožený. Možná Tumi? Drahý kus."

„Díky, pane Metzi," řekla jsem a snažila se, abych nedala najevo nadšení. „Musíme vidět ten pokoj."

Kapitola 61

Pokoj číslo 2021 byl třetí od výtahu a byl zařízený ve stejném rozmarném stylu jako hotelová hala: čelo postele potažené kostkovanou látkou, třínohé židle, tmavomodrý koberec s hvězdami ode zdi ke zdi. Momentální nájemníci na naši žádost odešli a nechali otevřené kufry na posteli a toaletní potřeby v koupelně. Na nočním stolku stála odzátkovaná lahvička skotské.

Pokusila jsem si představit, jak vražda proběhla. Ten Číňan otevřel dveře. Sandy Wegnerová pozdravila. Přehodila kabát přes židli. Muž jí nabídl drink s rohypnolem. Druhý chlap, svalovec, vyšel z koupelny, aby ji zabil.

Měla jsem pocit, jako by se to právě dělo okolo mě. Sandy Wegnerová byla bezbranná, když ji ti dva šílenci znásilňovali a zabíjeli.

Svírala mě nevýslovná hrůza, když jsem se rozhlížela kolem po čemkoliv, co by nám mohlo pomoci. Ale v pokoji se od Sandiny smrti vystřídal hodně hostů a mnohokrát se tam uklízelo.

„Nenávidím hotelové pokoje," řekla jsem bývalému parťákovi.

„Na tom koberci bude nejspíš milion chloupků z ohanbí a žádný z nich nepůjde k ničemu přiřadit."

„Díky, žes mi tu představu nasadil do hlavy, Jacobi."

Ve dveřích se objevil vedoucí a řekl nám, že dal současným hostům lepší pokoj a tenhle nám nechá volný tak dlouho, jak budeme potřebovat. Poděkovala jsem mu, slíbila, že brzy odejdeme, ale že se zakrátko objeví tým techniků.

„Mohli by najít nějaký otisk, a když dá pánbůh, třeba i vlas se vzorkem pokožky," řekla jsem Jacobimu.

„Naděje nemůže uškodit," utrousil a pokrčil rameny.

„A modlitba taky ne," dodala jsem.

Kapitola 62

Ve výloze čínské restaurace Wong Fat pět minut od Tritonu byly za krk pověšené kachny. „Už teď se mi tady líbí," řekla jsem.

Uvnitř se jasné světlo odráželo od podlahy pokryté linoleem a umakartových stolů. Na stěně visel jídelní lístek napsaný čínskými písmeny na pruhu papíru.

Bylo příjemné nechat konečně za sebou tmou a chlad ulice. Čaj byl horký. Pálivá kyselá polévka skvělá.

Když jsme čekali na hlavní chod, položil Jacobi na stůl kopii účtu Alexe Logana z Tritonu.

„Tady je telefonát do Cylindru," řekl. „Trval čtyři a půl minuty. Logan a jeho společník taky vyrabovali minibar. Šampaňské, oříšky. Dokonce pringles, proboha. Na devátou si objednali placený televizní program. Co bys řekla? Fotbal, nebo porno?"

„Myslím, že to ti vrazi všechno naplánovali. Rezervovali si pokoj, objednali si společníci a tu znásilnili a zabili na místě, které je dokonalým příkladem kontaminovaného místa činu.

Pak ji umyli ve sprše a odstranili z jejího těla všechny chlupy a vlákna."

„Nezapomeň na ten parfém."

„Jasně, díky," řekla jsem. „Nastříkali jí přirození, učesali a nalíčili ji jako panenku."

„V tom kufru tam přivezli šaty a odvezli v něm tělo," pokračoval Jacobi. „Ten ,pořez' ho prostě odtáhl do auta."

„A pak ji vystavili tak, abychom ji našli."

Právě jsem se chtěla nahlas zamyslet nad tím, kde vzali ty šaty, když mi zazvonil mobil.

Byl to Conklin.

„Prověřil jsem jméno Alex Logan a číslo kreditky, poručíku. Poslechni si tohle. Alex Logan je žena. Získal jsem její údaje ze žádosti o řidičák - drobná blondýna, triadvacet. Myslím, že jsme našli Dívku z cadillaku."

„Co ještě máme?"

„Zašel jsem do jejího bytu, poručíku. Hezký dům v Jones Street. Podle portýra nebyla nějaký čas doma. Zavolať jsem také na American Express a její karta je aktivní. Za posledních deset dní se z ní platilo jen jednou. *Patnáctého září v hotelu Triton!*“

„Zavolám prokurátorovi a seženu povolení k prohlídce jejího bytu. Richie?"

„Ano, madam?"

„Z tebe bude hvězda."

Ukončila jsem hovor a obrátila se k Jacobimu, který mě napjatě sledoval.

„O co jde, Boxerová?"

„Conklin identifikoval Dívku z cadillaku," řekla jsem. „Pachatelé použili její kreditku na zaplacení hotelu a Sandy Wegnerové. Ta v cadillaku se jmenovala Alex Loganová."

Kapitola 63

Druhý den ráno jsem napjatě sledovala, co se děje v místnosti mužstva, a očekávala velký skok dopředu v případech dívek z aut.

Oběti měly jména a s těmito zásadními informacemi se nám naskýkala šance, že se životy Alex Loganové a Sandy Wegnerové někde proťaly v zásadní stopě, která nám pomůže dostat jejich vrahy.

Přes sklo jsem viděla Jacobiho a Conklina, jak sedí u telefonů a kontaktují rodiče dívek, když náhle kolem Brendina stolu prolétl sluneční paprsek a pokračoval k mé kanceláři.

Byla to Claire s mladou ženou v závěsu. Zaklepala na dveře a já jí pokynula, ať jde dál.

„Lindsay, tohle je Bunny Ellisová.”

„Ráda vás poznávám - a vítejte.”

Clairina nová asistentka měla šedé oči, trochu zamračené, a mezeru mezi bělostnými předními zuby. Ta kosmetická vada ji dělala dojemně přitažlivou.

„Bunny mi pomáhala připravit slečny Wegnerovou a Loganovou na předání rodinám,” řekla Claire. „Povězte poručíkovi, co jste řekla mně, Bunny.”

„Tyhle vraždy mě taaaaak fascinují, víte? Tak mladé ženy a tak brutálně -”

„Tu krátkou verzi, dítě.”

„Promiňte. Jde o ten jejich parfém, poručíku Boxerová. Všimla jsem si toho, už když je přivezli, ale nevěděla jsem, že je to důležité.”

„Pokračujte, prosím,” pobídla jsem ji a pomyslela na záhadnou vůni, kterou vrazi nastříkali na genitálie mladých žen.

„Můj manžel mi ten parfém dal k narozeninám,” řekla Bunny. „Jmenuje se Černá perla. Vyrábějí ho exkluzivně pro Nordstrom.”

Pohlédla jsem na Claire a zpátky na Bunny. „Takže Černá perla se nedá koupit nikde jinde?”

Důrazně zavrtěla hlavou. „Jenom v Nordstromu.”

Ucítila jsem nával adrenalinu, dotek naděje. Někdo ten parfém

koupil v Nordstromu a ta koupě mohla vést k číslu kreditní karty, jménu nebo aspoň popisu.

„Bunny, vidíte ty dva inspektory tamhle v rohu?”

„Toho šedovlasého muže a inspektora Conklina?”

Musela jsem se držet, abych se nerozesmála. Bunny pracovala pro Claire teprve krátce, ale už si Riche Conklina zapamatovala mezi ostatními.

Přikývla jsem. „Běžte se jim představit. Povězte jim o Černé perle. Zvedne jim to náladu.”

Kapitola 64

Jacobi a Conklin se právě vypravili do Nordstromu, aby prověřili novou stopu, když mi přes interkom zavolala Brenda.

„Poručíku, mám na telefonu nějakou paní, která tvrdí, že potřebuje ochranu. Nechce mluvit s nikým jiným než se šéfem oddělení vražd.“

„Jak se jmenuje?“

„Anita Haggertyová. Volá z městské nemocnice. Říká, že je tam jako pacientka.“

Žena mluvila tichým hlasem jen o málo silnějším než šepot.

„Poručík Boxerová?“

„U telefonu. Co pro vás mohu udělat?“

„Už jste někdy byla tak vyděšená, že vám bylo na zvracení? Já tak vystrašená jsem.“

„Moment, paní Haggertyová. Začněte od začátku.“

„Dobře, ale možná budu muset náhle zavěsit.“

Zapsala jsem si číslo pokoje té ženy a vybídla ji, aby šla rovnou k věci.

„Před třemi čtyřmi lety jsem byla s otřesem mozku v nemocnici v Raleighu. Na pokoji byla se mnou jedna paní s krvácejícím žaludečním vředem. Jmenovala se Dottie Coombsová.

Dottie už se chystala, že půjde domů, když náhle dostala křeče a zemřela. Přímo mně před očima.“

„Pokračujte, paní Haggertyová.“

„Neměla zemřít. Sestry mi zatáhly závěsy, ale byly hrozně nervózní. ‚Jak se to mohlo stát?‘ říkaly. A pak jsem slyšela, jak doktor řekl něco, na co nikdy nezapomenu. Úplně se mi to vypálilo do mozku.“

„Poslouchám.“

„Řekl: ‚Někdy fouká špatný vítr.‘“

„Jak jste tomu rozuměla?“

„Znamenalo to *pátek třináctého*. Znamenalo to *noční mûra* v

Elm Street. Nevím, poručíku Boxerová, ale moje přítelkyně byla mrtvá a ten doktor reagoval tak divně. A teď je *tady*. Nahlédl do mého pokoje a myslím, že si mě pamatuje. Zítra mi budou operovat kýlu," pokračovala Haggertyová šeptem. „Měl by to být jednoduchý zákrok, ale Bůh je mým svědkem, že jsem k smrti vyděšená."

Byl to ten okamžik, kdy člověk ví, co uslyší dříve, než to někdo řekne. Přeběhl mi mráz po zádech.

Přitiskla jsem si sluchátko pevně k uchu.

„Pamatujete si jméno toho doktora?"

„Nikdy ho nezapomenu," řekla Haggertyová. „Jmenoval se Garza. Dennis Garza."

Čtvrtá část

DÍVKA Z VÝSTAVY

Kapitola 65

Někdy fouká špatný vítr.

Bylo to strašidelné úsloví a strach v hlase paní Haggertyové mnou otřásl. Slyšela jsem také Yukiin hlas. *Někdo v té zatracené nemocnici zabil mou matku.*

Rozjela jsem se do nemocnice sama a cestou jsem si připomínala, že na tom případu nepracuji. Tohle byla jen formalita. Zdvůřilostní návštěva, dalo by se říct.

Sanfranciská městská nemocnice byla jako obrovská kamenná pevnost s nízkou zdí stíněnou stromy mezi vchodem do nemocnice a chodníkem.

Zaparkovala jsem a vstoupila do šera haly. Přešla jsem mramorovou podlahu k výtahu, vyjela do třetího patra a podle šipek našla pokoj 311.

Zrovna jsem se chystala otevřít dveře soukromého pokoje paní Haggertyové, když se v nich objevila sanitářka se zmuchlaným ložním prádlem v náručí. Uhnula jsem jí a pak vešla do pokoje 311.

Paní Haggertyovou jsem si podle hlasu představovala jako šlachovitou ženu s tmavými vlasy nabarvenými henou.

Ani na okamžik jsem si nepomyslela, že její postel bude prázdná.

Stála jsem přihloupě ve dveřích a zírala na to, co jsem neviděla. Pak jsem se otočila a vyběhla na chodbu.

Sanitářka už nacpala prádlo do pytle na vozíku a vzdalovala se ode mě.

„Počkejte,“ zavolala jsem, doběhla ji a popadla za paži.

Trhla sebou a překvapeně se na mě ohlédla. Trochu vyplašená na nemocniční personál.

„Dejte ze mě tu ruku. *Prosím.*“

„Promiňte,“ řekla jsem a ukázala jí odznak. „Poručík Boxerová, sanfranciská policie. Přišla jsem za paní Haggertyovou z pokoje 311.“

„No, tak to jste přišla pozdě."

„Pozdě? Před chvílí jsem s ní mluvila po telefonu. Co se stalo?"

Představila jsem si, jak se ta žena krčila u telefonu, k smrti vyděšená.

Právě jsem s ní mluvila!

„Podepsala revers a odešla. Sama jsem ji odvezla ven a pomohla jí nastoupit do taxíku. Od firmy Yellow Cab, jestli vám to pomůže. Už jste se mnou skončila?"

Přikývla jsem a poděkovala.

Sanitářka odkráčela a já zůstala na chodbě sama.

Mířila jsem k východu, když na mě z jednoho pokoje kývla sestra v modré uniformě. Byla to asi pětadvacetiletá černoška se světlou pletí, oválným obličejem a kudrnatými narezlými vlasy. Na jmenovce, kterou měla na řetízku na krku, stálo „Noddie Wilkinsová, sestra."

„Vy jste od policie?" zeptala se tichým, naléhavým hlasem.

„Musím s vámi mluvit. Policie by měla vědět, co se tady děje."

Kapitola 66

Dohodly jsme se, že si promluvíme mimo nemocnici. Sedly jsme si s Noddii do mého exploreru a usrkávaly kávu z papírových kelímků.

„V nemocnici se děje něco divného," pověděla mi Noddie. „Minulý týden, když jsem našla jednoho svého pacienta mrtvého, jsem se k smrti vyděsila. Pan Harris byl jako rybička. Měl jít domů, ne umřít. Zástava srdce? Pokud vím, měl srdce v pořádku."

„Zjistila jste něco podezřelého?"

„Divná byla už jeho smrt a pak také to, že když jsem ho našla, měl na očích mince."

Nadskočila jsem na sedadle.

„Mince? Jaké mince?" zeptala jsem se.

„No, vypadaly jako mince, ale byly to knoflíky, jako ze saka nebo kabátu. Dalo se na nich něco nahmatat, nějaký - jak se tomu říká?"

„Reliéf?"

„Přesně tak. Byl na nich reliéf lékařského symbolu - hadi obtáčející hůl s křídly na konci."

„Mluvíte o Aeskulapově holi?"

„Ano. To je ono."

Měla jsem pocit, jako bych padala do hluboké studně.

Někdo položil mrtvému pacientovi na oči značky.

Co jiného by to mohlo být než podpis vraha?

„To je špatné, že?" hlesla Noddie, když uviděla můj šokovaný výraz. „Ale není to všechno."

Naléhavě se na mě dívala, jako by byla dlouho zavřená o samotě a teď si potřebovala s někým promluvit.

„Poprvé, asi před půl rokem, jsem našla ty věci na očích jiného mrtvého pacienta," řekla. „Připadalo mi to jako mince na zaplacení převozníkovi, něco takhle šíleného."

Ale když jsem našla pana Harrise, málem mě ranila mrtvice.

Měla jsem toho starého pána ráda a on měl rád mě a teď tohle. Něco tady smrdí, poručíku."

„Proč jste nezavolala policii?" zeptala jsem se sestry, která byla milá, ale nepřipadala mi právě nejchytřejší.

„Nahlásila jsem to vrchní sestře a ta slíbila, že s tím půjde za panem Whiteleyem. To je výkonný ředitel nemocnice."

Srdce mi divoce bušilo a hučelo mi v uších. Jak mohla nemocnice tak dlouho tutlat něco tak bizarního a zlověstného?

„Chci, abyste podala stížnost," vyhrkla jsem na Noddii, ale mladá žena se ode mě odtáhla a přitiskla se ke dveřím auta.

„Mě z toho musíte vynechat," řekla. „Žádnou stížnost podat nemůžu. Já tu práci potřebuju, proboha. Sama vychovávám dvě malé děti..."

„Chápu," přitakala jsem. „Budu tak diskrétní, jak to jen půjde. Mluvila jste s ředitelem?"

„Jo. Pořádně mě setřel," odpověděla mladá žena a potřásla při té vzpomínce hlavou.

„Řekl, že ty mince někdo myslel jako vtip, a že když o tom budu někde mluvit, bude to stát nemocnici balík - a to bude znamenat *propouštění*. Vyhrožoval mi. Tak jsem to nechala být," dodala. „Co jsem měla dělat? A teď se ke mně doneslo, že i jiní lidé ty věci našli a nechali to být. Měsíce utíkají a nic se neděje."

„O kolik pacientů šlo, Noddie? *O kolik?*"

„Nevím. Vidíte tu husí kůži? Jsem vyděšená, jen na to pomyslím," řekla sestra a ukázala mi paže. „Ale jestli to byl *vtip*, jak tvrdí pan Whiteley, kde je pointa? Já to prostě nechápu."

Kapitola 67

Seděla jsem netrpělivě ve velkém čalouněném křesle v předpokoji kanceláře výkonného ředitele Sanfranciské městské nemocnice Carla Whiteleyho. Pod nohama jsem měla vysoký koberec a na konferenčním stolku ze světlého dřeva před sebou časopis *Forbes*.

Asistentka zavěsila telefon a řekla mi, že pan Whiteley mě teď přijme.

Vstoupila jsem do kanceláře s mnoha okny, kde za svým stolem povstal šedovlasý muž s růžovými tvářemi a brýlemi s drátěnými obroučkami. Vypadal jako republikánský senátor nebo hladce oholený Santa Claus.

Potřásla jsem si s ním rukou a ukázala mu odznak. Myslela jsem na to, že tam jsem bez parťáka, bez zatykače, bez případu, jen se strachem Noddie Wilkinsové a zneklidňujícím obrazem Yukiiny matky před očima.

„Nechápu to, poručíku," řekl Whiteley, když jsem se posadila proti němu. Oknem dovnitř svítilo slunce a bodalo mě do očí. „Někdo si stěžoval policii? Kdo? A na co?"

„Překvapilo vás to? To zase nechápu já. Vaše nemocnice stojí před soudem kvůli zanedbání lékařské péče."

„Ten proces je naprostý nesmysl. Je to komedie." Whiteley se zasmál. „Tohle je nemocnice, moc dobrá, ale pacienti umírají. V dnešní době nám všem vládou právníci."

„Přesto bych vám chtěla položit několik otázek."

„Dobře," řekl, sepal ruce za hlavou a zaklonil se dozadu ve své pohodlné čalouněné židli. „Do toho."

Co mi můžete povědět o mincích, které vaši lidé nacházejí na očích mrtvých pacientů? Jak dlouho už se tohle děje?"

„Mince," řekl Whiteley a vrátil židli do původní polohy. Věnoval mi blahosklonný pohled. „Myslíte *knoflíky*, že?"

„Mince. Knoflíky. Jaký je v tom rozdíl? V mé práci tomu

říkáme *stopy*."

„Stopy čeho, poručíku? V téhle budově se to hemží doktory. Známe příčinu smrti každého pacienta a ani v jednom případě nešlo o vraždu. Chcete znát můj názor. To s těmi knoflíky je jen vtip. Krutý žert."

„A proto jste o tom neinformoval policii?"

„Není co hlásit. Pacienti někdy umírají. Kde je nějaký zločin?"

Whiteley byl nepředstavitelně samolibý a vůbec se mi nezamlouval. Ani jeho hladká tvář, ani přihlouplý smích. Nebo to, jak se mě snažil ponížit a oklamat.

„Zatajování důkazů je *nezákonné*, pane Whiteley. Buďto mi povíte o těch *knoflících*, nebo tenhle náš příjemný rozhovor skončí a já vás zatкну pro maření policejního vyšetřování."

„Zatknout mě? Moment, poručíku. Zavolám svému právníkovi."

„Poslužte si," řekla jsem. „A než to uděláte, dobře si to promyslete. Pořád ještě máte docela dobrou pověst. Jak to bude vypadat, když venku zastaví policejní auta s kvílícími sirénami a já vás odsud vyvedu v poutech?"

Whiteley sáhl po sluchátku. Navolil několik číslic a pak jím našťavaně třáskl do vidlice.

„Heleďte, to je *směšné*," řekl a pohledem do mě vypálil dvojici děr. „Nemáme co skrývat."

Otevřel zásuvku a vytáhl z ní smetanovou obálku s logem nemocnice v levém horním rohu. Hodil ji na desku stolu.

„Tyhle knoflíky můžete koupit v jakémkoliv obchodě s armádními potřebami v zemi, poručíku," řekl. „Spolupracuji, vidíte? Ta pitomost se nesmí dostat na veřejnost. Jestli uděláte něco, co poškodí naši pověst, budu žalovat město i vás pro pomluvu."

„Pokud neexistuje žádná souvislost mezi těmi knoflíky a úmrtími pacientů, nemáte se čeho bát."

Sáhla jsem po obálce, s bušícím srdcem ji otevřela a nahlédla dovnitř.

Zazářily na mě nablýskané měděné kotoučky.

Byly jich desítky, každý menší než deseticent, s drobnými očky na zadní straně a vystouplým emblémem Aeskulapovy hole na

přední.

Zatřásla jsem obálkou a knoflíky zachřestily. Možná měl Whiteley pravdu. Byly to obyčejné knoflíky. Nijak zvláštní.

Ale oba jsme věděli, že každý představuje jednoho člověka, který zemřel v nemocnici.

„Potřebuji seznam všech pacientů, které našli s tímhle na očích," řekla jsem mu.

„Můžu vám ho odfaxovat do kanceláře," vstřícně navrhl Whiteley.

„Díky," řekla jsem a zkrřížila ruce. „Je to od vás milé, ale radši si počkám."

Kapitola 68

Jela jsem středně hustým večerním provozem zpátky do Baráku a pomalu se uklidňovala po konfrontaci s Whiteleym a děsivém pohledu na ty knoflíky.

Co to proboha mělo znamenat?

Pokládat takovéhle značky na oči zemřelých bylo strašné a šílené. Byl to opravdu něčí zvrhlý žert, jak tvrdil Whiteley? Nebo nemocnice kryla dlouhou sérii vražd?

Vedle mě na sedadle ležel seznam mrtvých, který mi dal Whiteley.

Zastavila jsem na semaforech na křižovatce California Avenue a Montgomery Street, rozsvítila lampičku v autě a otevřela složku. Uvnitř byl dvoustránkový seznam jmen třiceti dvou pacientů, které v minulých třech letech našli s knoflíky na víčkách. Proboha!

Informace byly rozdělené do třech sloupců nadepsaných „jméno pacienta“, „ošetřující lékař“, „datum úmrtí“ a „příčina smrti“.

Přelétla jsem je pohledem a otočila list.

Leo Harris byl na seznamu poslední. A nad ním - *Keiko Castellanová*.

Vytřeštěně jsem zírala na jméno Yukiiny matky a srdce jsem měla až v krku.

V duchu jsem viděla její milou tvář s očima zakrytýma těmi měděnými knoflíky.

Z tranzu mě vytrhlo troubení.

„Dobře, dobře!“ vykřikla jsem a zařadila rychlost. Dupla jsem na plyn a auto poskočilo kupředu.

Přemýšlela jsem co dál.

Whiteley řekl, že si nepřeje, aby se to o knoflicích dostalo ven - ale to ještě nebyl důkaz vraždy.

Už tak jsme měli na starost spoustu případů a příliš málo inspektorů. Potřebovala jsem víc než jen hrst knoflíků a seznam jmen, než s tím půjdu za Tracchiem nebo prokurátorem.

Pokud jsem chtěla získat nějaké odpovědi, musela jsem pracovat na okraji systému.

A také požádat jednu kamarádku o velkou službu.

Kapitola 69

Po přestávce na oběd se Yuki usadila na svém místě v soudní síni. Lany Kramer už začal pracovat na obhajobě svého klienta, městské nemocnice, a ona se dívala, jak Maureen O'Marová útočí na jeho svědky při křížovém výslechu.

Šlo o zajímavou podívanou a dobré divadlo pro média, ale pro Yuki to byly citově vyčerpávající, náročné dny.

Snažila se číst ve tvářích porotců a zdálo se jí, že jsou spokojeni s Kramerovým průvodem svědků a přikyvují při argumentech každého lékaře a chytrého vedoucího pracovníka, vysvětlujících úmrtí, k nimž nikdy nemělo dojít.

Yuki otevřela blok a přeběhla pohledem své poznámky o ranní výpovědi Carla Whiteleyho. Výkonný ředitel nemocnice odpovídal na mírné Kramerovy dotazy plynule a dokonce vtipně.

Pak se do ředitele pustila O'Marová a položila mu stejnou otázku jako ostatním: „Není pravda, že se počet úmrtí způsobených podáním špatných léků od privatizace nemocnice před třemi lety *ztrojnásobil*?”

Whiteley souhlasil - ale na rozdíl od Sonji Engstromové bez zaváhání. Zavalil O'Marovou spoustou údajů o jednotlivých úmrtích a celostátními statistikami. Bylo toho dost, aby se v tom porotci ztratili.

„Chcete se svědka ještě na něco zeptat, pane Kramere?”

„Ano, Vaše Ctihodnosti.”

Kramer povstal a oslovil ředitele od stolu obhajoby. „Ještě k těm statistikám, které jste citoval, pane Whiteley. Ročně zemře ve Spojených státech kvůli chybám v léčbě padesát až sto tisíc pacientů. Je to obecně přijímaná skutečnost?”

„Přesně tak,” řekl Whiteley. „Podle oficiálních údajů ministerstva zdravotnictví zemře každý rok zhruba sedm tisíc pacientů následkem podání špatných léků.”

Yuki si to všechno zapisovala do bloku. Ta fakta byla šokující,

ale ona se nestarala o to, co Whiteley říká. Byl to panák z vedení korporace a snažil se získat sympatie poroty pro svého zaměstnavatele. Během poslední přestávky se kradmo podívala na stůl obhajoby.

Viděla seznam naplánovaných svědků.

Celý týden čekala na svědka, který se měl teď dostavit na svědeckou lavici.

Jakmile Kramer skončí s Whiteleym, předvolá doktora Dennise Garzu.

Kapitola 70

Zatímco Dennis Garza skládal přísahu, rovnal si Kramer na stole papíry a myslel si: *Člověk nemůže mít pokaždé svědka, jakého by si přál. Musí brát, co je.*

Kramer vzhledl a viděl, jak si ten nesporně pohledný lékař upravuje sako od Armaniho a usazuje se na lavici pro svědka. Popotáhl si rukávy košile šité na míru, zkřížil nohy a napřímil se. Vypadal naprosto uvolněně.

Garza připomínal spíš hollywoodského herce než muže, který má šedesát hodin týdně ruce po zápěstí v krvi a vnitřnostech.

Ale ani v tom nebyl problém.

Kramer se bál, že Garza bude stejně nespolehlivý jako nafoukaný. Odmítl přípravu výpovědi se slovy, že po dvaadvaceti letech lékařské praxe je dokonale schopen hájit nemocnici proti vzneseným obviněním.

Kramer doufal, že to tak opravdu je.

Garzovo svědectví mohlo zvrátit celý případ v jejich prospěch. *O to šlo.* Kramer se pousmál a přivítal svědka.

„Doktore Garzo, znáte obvinění vznesená obžalobou?“

„Ano. A je mi líto rodin zesnulých pacientů.“

„Zeptám se vás konkrétně na pacienty přijaté na pohotovost v době, když jste měl službu.“

Kramer kladl otázky s čím dál větším uspokojením, jak doktor důvěryhodným, autoritativním hlasem vysvětloval příčinu úmrtí každého pacienta. Garza byl skvělý.

„Vidíte mezi těmi úmrtími nějakou souvislost, doktore Garzo?“

„Vidím naprostou *absenci* souvislostí,“ odpověděl Garza a prohrábl si husté vlasy na čele. „Vidím náhodné, politováníhodné chyby, ke kterým dochází každý den v každé nemocnici v zemi. A vlastně i na celém světě.“

„Děkuji vám, doktore Garzo. Svědek je váš,“ řekl Kramer O'Marové.

Kramer sledoval, jak Maureen O'Marová kráčí k pultu a výraz její tváře vrhá chladný stín na Kramerův čerstvý pocit úlevy. Znal Maureen. Už proti ní několikrát stál. Při výsleších byla vždy připravená, bystrá a pohotová.

Teď však v jejím výrazu spatřil něco, co ho poplašilo.

Tvářila se *dychtivě*.

Kapitola 71

Když Maureen oslovila svědka, naklonila se Yuki kupředu na lavici.

„Doktore Garzo, Jessica Falková byla vaše pacientka?" zeptala se O'Marová. „Pamatujete se na Jessicu Falkovou?"

„Ano, samozřejmě."

„Vaše Ctihodnosti, bylo již řečeno, že Jessie Falkovou přijali do nemocnice kvůli srdeční arytmií a její smrt způsobilo chybné podání epinefrinu, který zavinil zástavu srdce a smrt."

„Pane Kramere?" zeptal se soudce.

„To je v pořádku, Ctihodnosti."

„Potvrzuje se."

Yuki cítila ve vzduchu napětí a představovala si očekávání a obavy manžela mrtvé ženy, mladého muže, který seděl jen tři řady před ní.

„Doktore Garzo, jak zemřela paní Falková?"

„Jak jste řekla, dostala infarkt."

„To je pravda, doktore. Ale mohl byste prosím popsat, jak umřela, abychom si udělali představu o jejích posledních okamžicích?"

Larry Kramer okamžitě vyskočil. „Námitka! Vaše Ctihodnosti, obžaloba chce ovlivnit porotu. To je ostudné."

„Vaše Ctihodnosti, jen se ptám, *jak pacientka zemřela*. Právě o to v celém případě jde."

„Ano, ano. Samozřejmě. Doktore Garzo, odpovězte prosím na otázku."

Yuki uviděla, jak se Garza zatvářil překvapeně. To bylo zajímavé. Odkášlal si a promluvil.

„No, došlo u ní k ventrikulární tachykardii. Velmi rychlému tepu."

„Řekl byste, že ji to bolelo a vyděsilo?"

„Nejspíš. Ano."

„Co ještě, doktore?“

„Pokusila se kontaktovat cokoliv ve svém nejbližším okolí.“

„Jako například zatínat prsty do prostěradla?“

„Zřejmě.“

„A vykřiknout?“

„Vaše Ctihodnosti!“ ozval se Kramer. „Berme ohledy na rodinu paní Falkové -“

„Dojímá mě, jak se staráte o mé klienty, pane Kramere,“ řekla O'Marová.

„Zamítá se. Doktore Garzo, odpovězte prosím na otázku.“

„Je možné, že se pokusila vykřiknout. Nevím. Nebyl jsem tam.“

„Co ještě, doktore Garzo? Z lékařského hlediska.“

„Došlo k ventrikulární fibrilaci. Jak se zpomaloval krevní oběh v mozku, mohly se objevit křečovitě pohyby - jakési malé záchvaty. Pokožka byla lepkavá na dotek. Cítila se zmatená a slabá, než přišel šok. Celé to mohlo trvat jen dvě nebo tři minuty.“

„Doktore, znáte termín ‚předsmrtná hrůza‘?“

Kramer vyskočil a promluvil tónem hlubokého zklamání. „Vaše Ctihodnosti, vznáším námitku. Obžaloba se snaží pobouřit porotu.“

„Zamítá se, pane Kramere. Předsmrtná hrůza je právně přijatelný termín. Jsem si jistý, že to víte. Doktore Garzo, odpovězte prosím na otázku.“

„Mohl bych ji slyšet znovu?“

O'Marová ji zopakovala s důrazem na každém slově. „Doktore, znáte termín ‚předsmrtná hrůza‘?“

„Ano.“

„Mohl byste nám ho prosím objasnit?“

Garza nervózně poposedl na židli a nakonec řekl: „Je to termín používaný pro popis několika posledních vteřin před smrtí. Umírající ví, že smrt je nevyhnutelná, ví, že jí nemůže zabránit.“

O'Marová spojila ruce za zády a řekla: „Doktore, mohli bychom jako příklad předsmrtné hrůzy uvést to, co cítil onen americký novinář, než byl sťat teroristy?“

„Když na tom trváte?“

„Souhlasil byste s tvrzením, že když se tep Jessie Falkové

ztrojnásobil, byla nepopsatelně vyděšená? Že v těch dvou nebo třech posledních minutách naplněných bolestí a strachem prožila předsmrtnou hrůzu?"

„Možná ano.“

„Jen dvě nebo tři minuty strašné bolesti a hrůzy?"

O'Marová se odmlčela. Rozhostilo se napjaté ticho.

Yuki sledovala, jak se ručičky hodinek pomalu pohybují. Dobře věděla, co O'Marová dělá. Dávala si záležet, aby si všichni v místnosti dokázali představit, jak dlouho Jessie Falkové trvalo, než zemřela.

Kapitola 72

Cindy seděla v radě pro tisk a její prsty létaly po klávesnici a zaznamenávaly většinu křížového výsledku prováděného O'Marovou. Byl ostrý, sžíravý a nemilosrdný. Jeden z nejlepších, jaké kdy zažila. *Ta dívka byla dobrá, stejně talentovaná jako Larry Kramer.*

„Doktore, tvrdil jste nám, že smrt Jessie Falkové byla chyba. Ted' nám říkáte tohle. *Jak k té chybě došlo?*”

„Opravdu nevím, jak se epiferin dostal do jejího intravenózního vaku. Nikdo jí ho nepředepsal, ale poslechněte,” doktor se naklonil dopředu na své židli, tvář poznamenanou podrážděním, „doktoři a sestry jsou *lidé*. Chyby se *stávají*. Lidé umírají. Někdy fouká špatný vítr.”

Všichni v soudní síni zalapali po dechu. Cindy ztuhly prsty na klávesnici. Cože to povídal? *Fouká špatný vítr?*

Co to sakra mělo znamenat?

Kolektivní vzdechy utichly a rozhostilo se ticho jako v poledne na poušti. Nikdo nezakašlal, nezkrřížil si nohy, nezmačkal papírek od bonbonu.

O'Marová se zeptala skoro mimoděk: „Měl jste s tím ‚špatným větrem‘ něco společného, doktore?”

Lawrence Kramer vyskočil na nohy. „Námitka! Obžaloba svědka šikanuje. To musí skončit.”

„Zamítá se. Posad'te se, pane Kramere.”

„Z čeho mě obviňujete?” zeptal se Garza.

„Nejste tu od toho, abyste kladl otázky,” upozornila ho O'Marová. „Čtrnáct ze dvaceti lidí, jejichž rodiny zastupuji, jste léčil nebo zemřelo za vaší -”

„Jak se opovažujete?” zavrčel Garza.

„Vaše Ctihodnosti, vyzvěte prosím svědka, aby odpověděl.”

„Doktore Garzo, odpovězte na otázku.”

„Zeptám se znovu,” řekla O'Marová napjatým hlasem. „Měl jste něco společného s jejich úmrtími?”

Garza se napřímil v lavici pro svědka a pohledem probodával O'Marovou. *Zastřelil by ji, kdyby mohl*, pomyslela si Cindy.

„Odvolávám se na Pátý," řekl Garza.

„Promiňte?"

„Říkám, že se odvolávám na Pátý dodatek."

Tváře porotců ztuhly šokem; pak to v místnosti vybuchlo změtí hlasů. Soudce Bevins bušil divoce kladívkem.

„Děkuji vám," řekla O'Marová a přes rty jí přelétl úsměv. Vrhla dokonce kradmý pohled na Larryho Kramera. „Nemám na svědka další dotazy."

„Chtěl jsem jenom říct..."

„To je všechno, doktore Garzo."

„Svědék může odstoupit. Zasedání soudu se odročuje na zítra na devátou hodinu," řekl soudce a naposled udeřil kladívkem.

Cindy uložila dokument a zasunula počítač do tašky. V hlavě jí stále znělo Garzovo šokující prohlášení, když se prodírala davem na chodbu.

Někdy fouká špatný vítr.

Odvolávám se na Pátý dodatek.

Doktor si právě napsal vlastní novinové titulky.

A ty se rozletí po celé zemi.

Yuki čekala na Cindy u dveří. Oči měla vyvalené, jako by ten případ právě vyhrála sama.

„Cindy, věříš tomu, že to opravdu řekl?"

„Slyšela jsem to úplně jasně. Ten blázen odmítl odpovědět s tím, že by se mohl kompromitovat!"

„Vlastně se přiznal," vyhrkla Yuki. „Ten parchant je vinen, vinen, vinen."

Kapitola 73

Když jsem otevřela dveře restaurace U Susie, přivítala mě vůně smaženého stejku, cibule a zralých banánů. Moje kamarádky už byly zabrané do hovoru.

Strčila jsem do Claire, aby mi udělala místo na lavici, a objednala si pivo.

„O co jsem přišla?“ zeptala jsem se.

„Škoda že jsi dneska nemohla být u soudu, Lindsay,“ řekla Yuki. Její tvář poprvé od matčiny smrti ožila. „Garza se přímo vyhodil do vzduchu,“ řekla. „*I s parádou.*“

„Chci slyšet všechno. Nesmíš vynechat ani slovo.“

Yuki měla něco vypito, to bylo jasné. Vzala mě doslova, hrála O'Marovou a Garzu, opakovala jejich repliky *doslova*.

Cindy jí skákala do řeči, překřikovaly se, dokud nevybuchly smíchy.

Cindy nebyla k zastavení. „Jde o to - ne, fakt, holky! Všechno co musel říct, bylo ‚Ne, ne. Nemám nic společného s úmrtími těch pacientů.‘“

„A místo toho se odvolal na Pátý dodatek!“ vyhrkla Yuki a uhodila do stolu. Mračila se, ale byla nadšením bez sebe. „Je to pitomec, takhle si přišlápnout vlastní ocas.“

„Já bych řekla, že ho k tomu dohnalo svědomí,“ ozvala se Cindy. „Čím víc se hrabu v jeho minulosti, tím víc zjišťuju, co je to za šupáka.“

„Rozved'te,“ vybídla jsem ji a zvedla prázdnou sklenici. Loretta na mě zamrkala a přinesla mi plnou. Zároveň před nás položila jídelní lístky.

„Například,“ pokračovala Cindy, „odešel z několika posledních zaměstnání za podivných okolností. Ne přímo ‚*Máte padáka*‘, ale rozhodně ‚*Tady je váš klobouk. A tam jsou dveře*‘. Nejméně jednou se vyhnul soudu za sexuální obtěžování.“

„Proč mě nepřekvapuje, že je Garza děvkař?“ řekla Yuki.

„Arogantní parchant. Zamilovanej sám do sebe."

Cindy energicky přikývla. „A co je důležitější, jeho pacientům se příliš často stávají ‚nehody‘. Kdybych už o podobných případech neslyšela, řekla bych, že je to neuvěřitelné."

„Právě z tohoto mi naskakuje husí kůže," ozvala se Claire. „V průměru se nahlásí jen každá desátá chyba v nemocnici. Následky většinou nejsou smrtelné - takže žádný problém. Pacient přežije a jde domů."

Ale i když pacient umře za opravdu podivných okolností, lidé považují lékaře za bohy a věří jim každé slovo. Viděla jsem to na vlastní oči."

„To mě už nikdo takhle nenachytá," řekla Yuki a její úsměv pohasl. Bylo to jako sledovat zatmění slunce. „Nemyslím si, že doktor Garza je bůh. Víím, že je ďábel."

Kapitola 74

Yuki ležela na zádech v posteli a dívala se, jak po stropě putuje světlo z reflektorů kolemjedoucích aut.

Probudila se za noc tolikrát, že si ani nebyla jistá, jestli vůbec spala. Ted', několik minut po šesté, byla tak vzhůru, jako by jí pod polštářem spustil požární alarm.

Odhodila deku, šla k psacímu stolu a zapnula počítač. Když se připojil k internetu, ozvaly se tři tóny podobné harfě.

Našla jeho adresu na první pokus. Bydlel jen pár kilometrů odtud.

Yuki si přehodila kabát přes modré saténové pyžamo, sjela výtahem do podzemního parkoviště, nasedla do své hondy Acura a připoutala se.

Cítila se vzrušená a neklidná, jako by se kvůli výhledu chystala v silném větru vylézt na římsu vysoké budovy. Zamířila s autem dolů po příkré skluzavce Jones Street. *Nic neriskuje, že ne?*

Zastavila na Washington Avenue a dívala se, jak kolem rachotí tramvaj. Nervózně bubnovala prsty do volantů. Další dlouhou minutu čekala, než někoho naloží školní autobus, a pak odbočila doleva do Pacific Street.

Yuki přidala plyn a pomyslela si, že po smrti svého otce takhle nevyváděla. Milovala ho. Truchlila a nikdy, nikdy na něho nezapomene.

Ale matčina smrt byla jiná. Byla to jizva na její duši, velké znesvěcení a také ztráta. Se ztrátou Keiko se nikdy nevyrovná.

Když odbočila do Filbert Street, zvedla se mlha. Očima přebíhala po průčelích drahých domů, dokud nenašla číslo 908. Dům byl velmi vysoký, tři patra světle žluté omítky s bílým lemováním.

Yuki seděla v autě zaparkovaném na protější straně ulice a dívala se, jak se den rozjasňuje. Trvalo to už celé hodiny a ona si začala připadat jako blázen.

Muž z FedExu vyzvedl balíček. Mexická chuva projela kolem se

dvěma dvojčaty v kočárku a teriérem na vodítku za sebou. Běžné aktivity, teď poznamenané jejím smutkem.

Pak se otevřely dveře garáže ve žlutém domě. Vycouval z nich černý mercedes.

Byl to on. Ten hnusný parchant.

Yuki se rozhodla, že ho bude sledovat, tak rychle, že to byl spíš instinkt než úvaha.

Obě auta se rozjela na jih po Leavenworth Street, kličkovala zatáčkami, stoupala do kopců a spouštěla se dolů, dokud se před nimi neobjevila nemocnice.

Yuki začala odbočovat za mercedesem na parkoviště, když zahlédla ve zpětném zrcátku policejní auto. Pevně stiskla volant a dupla na brzdou.

Jela snad moc rychle?

Setrvačností dojela na prázdné místo u chodníku, vypnula zapalování a čekala, až se jí zklidní tep.

Ty krávo. Blbá, blbá krávo.

Pyžamo měla propocené a zpod pláště do deště jí vykukovaly saténové manžety a límec. Proboha. Kdyby ji policista zastavil, co by mu asi řekla?

Sledovala Garzu!

Před ní chodci přecházeli ulici. Kancelářští zaměstnanci s kufříky a kouřícími kelímky s kávou. Sestry a doktoři v kabátech zapnutých přes naškrobené uniformy, nohy obuté v botách s měkkými podrážkami.

Každý šel do práce.

Yuki zabloudila v duchu o dva týdny zpět a vybavila si sama sebe, jak chodila do své kanceláře, jak byla společnicí v přední právnické firmě, mladou a dravou právní zástupkyní.

Milovala svou práci. Teď si nedokázala představit, že by se posadila za svůj stůl. Zbyla jí jen posedlost Dennisem Garzou. Myšlenky na to, jak tenhle zruďný muž zabil její matku.

Kapitola 75

Uviděla jsem, jak zpod hromady pošty na mém stole vykukuje tmavohnědá obálka. Vylovila jsem ji a otevřela nožem na dopisy, který jsem měla v horní zásuvce.

Přečetla jsem si zprávu jednou a pak podruhé, abych se přesvědčila, že se nemýlím. Laboratoř odhalila na knoflících s Aeskulapovou holí padesát milionů neúplných otisků.

Žádný z nich nebyl ani vzdáleně použitelný.

Vstala jsem od stolu a došla k Jacobimu, který si rozbaloval k obědu sendvič s vaječným salátem a dával na talíř nakládanou zeleninu s česnekem.

„Přidáš se ke mně?“ zeptal se a podal mi půlku sendviče.

„Tak dobře.“

Přitáhla jsem si židli, zvedla z ní jeho hromadu pošty a udělala si místo.

Zatímco jsme jedli, pověděla jsem Jacobimu o Yukiině obvinění, že její matka byla zavražděna v jedné z nejváženějších nemocnic ve městě.

Zmínila jsem se i o nejnovější události - svém rozhovoru se sestrou v městské nemocnici a knoflících s Aeskulapovou holí, které jsem vymámila z Carla Whiteleyho během hry na přetahovanou v ředitelské kanceláři.

Mluvila jsem a Jacobi mě nepřerušoval. Když jsem se dostala k žalobě pro zanedbání lékařské péče, otevřel krabici s koblihami a položil na ubrousek přede mě jednu s čokoládovou polevou.

„A co si o tom myslíš, Boxerová? Uvažuješ jako poručík, nebo jako vyšetřovatel?“

„Jediná pitevní zpráva, kterou máme, se týká Keiko.“

„A jak se k tomu vyjádřila Claire?“

„Bez dalších důkazů? Že to bude muset počkat, dokud nebudeme mít další fakta.“

„Tak co mi tady uniká? Jaká je spojitost s Garzou? Nelíbí se

vám, jak vypadá?"

„Vlastně je to fešák."

Pověděla jsem Jacobimu, že Keiko stejně jako pacienti v případě O'Marové přišli do nemocnice přes pohotovost - Garzův rajón.

To také platilo pro tisíce pacientů, kteří přežili, odešli z nemocnice a pokud jsem věděla, žili šťastně až do smrti.

„Musím najít v seznamu personálu nemocnice něco, co moje nepříjemné pocity buď vyvrátí, nebo potvrdí," řekla jsem.

„A co chceš ode mě, Boxerová?" Posbíral pozůstatky oběda a nacpal je do koše.

„Abys pracoval přesčas."

„Dneska večer?"

„Jsi placený *přesčas*."

„Ježíši, Boxerová. Zrovna jsem si vzpomněl. Mám lístky do opery..."

„Protože jsem už vyčerpala rozpočet na přesčasy na tenhle měsíc. Protože nemám jistou oběť. A protože ani nevím, o co tady jde."

Jacobi přikývl; věděl, že já bych to pro něj udělala také.

Zatímco se z místnosti mužstva trousila denní směna a nastupovala noční, prověřovali jsme s Jacobim v databázi jména šesti set zaměstnanců městské nemocnice.

Objevili jsme doktory se skvrnami na čistém štítě a jedince mezi pomocným personálem trestané za domácí násilí, napadení, ozbrojené přepadení a krádeže.

Tiskárna mi vyplivla přehled o „obětech s knoflíky".

Přečetla jsem ho Jacobimu.

„Všech třicet dva pacientů bylo přijato na pohotovosti a polovinu z nich vyšetřoval Garza.

Byli černí, bílí, hnědí a všech barev mezi tím. Věk sedmnáct až osmdesát tři. Načasování úmrtí za poslední tři roky se zdá být náhodné."

„No, Boxerová, podle toho co říkáš, tu není žádný profil oběti. Jestli těch třicet dva pacientů s knoflíky opravdu někdo zabil - a je to

mimochodem velké *jestli* -"

„Máš pravdu. Jsem v koncích, partáku. Všechno co mám, je tenhle divný podpis, nic jiného oběti nespojuje."

Jacobim otřásl záchvat kašle, dosud nezhojená střelná rána ho pálila na plicích. Zatížil stoh papírů na stole sešívačkou a vstal, aby si oblékl bundu.

„Jenom vypočítáváš, co je zjevné, ale nikdo kromě Yuki o vraždě nemluví. Co ji k tomu vede? Nenávidí toho chlapa?"

„Vím, jak to myslíš, Jacobi. Ale ty knoflíky na očích mrtvých něco znamenají. Zkus mi to rozmluvit, jestli si myslíš, že jsem se zbláznila. Ale mně to pořád nejde z hlavy."

Kapitola 76

Večer jsem cestou domů přemýšlela o chorém mozku, který musel být za těmi knoflíky s Aeskulapovou holí. Znovu jsem přemítala, jestli jsme já a Yuki paranoiemi nebo zda máme pravdu a podivný vrah opravdu zabíjí pacienty v městské nemocnici.

A nikdo ho nedokáže zastavit.

Ani se o to nesnaží.

Zastavila jsem před svým domem a skoro si ani nepamatovala, jak jsem se tam dostala. Zastávku v depu jsem zvládla v rekordním čase a brzy jsem zase seděla v exploreru a mířila do nemocnice.

Na místo činu?

Zaparkovala jsem poblíž vchodu na pohotovost a vešla dovnitř. Několik minut jsem posedávala v čekárně, listovala prastarým výtiskem časopisu *Pole a potok* a snažila se splynout s ostatními návštěvníky.

Pak jsem se šla trochu projít.

Chodbu zalévalo ostré bílé světlo. Opatrně se po ní pohybovali pacienti s berlemi a kapačkami. Zdravotnický personál kráčel cílevědomě za svou prací, oči upřené kupředu.

Ruce jsem měla zastrčené v kapsách, čepici s kšiltem staženou do čela a doufala, že mi pod bundou na zip není vidět pistole v podpažním pouzdře.

Upřímně řečeno jsem neměla nejmenší tušení, co tam vlastně hledám.

Možná když se tam porozhlédnu, objevím nějaké stopy, které spoji ta úmrtí do jednoho případu sériových vražd, nejhoršího, k jakému kdy v San Francisku došlo.

Zároveň jsem tam však neměla co pohledávat. Byla jsem policistka, ne žádné soukromé očko, a Tracchio by mě přetřhl vejpůl, kdyby zjistil, že se na vlastní pěst potloukám po nemocnici.

Přesně to se mi honilo hlavou, když jsem zahrnula za roh a narazila do muže v bílém plášti a se středně dlouhými černými vlasy.

Zpod paže jsem mu vyrazila psací podložku.

Proboha!

„Promiňte," řekla jsem.

Pak jsem leknutím skoro vyskočila z bot. Často jsem na doktora Garzu myslela, ale neviděla jsem ho ode dne, kdy jsme s Yuki přivezli Keiko na pohotovost.

Doktor zvedl podložku a upřel na mě své tvrdé černé oči. Byla v nich výzva a já pocítila skoro nepřekonatelné nutkání přirazit ho ke zdi a nasadit mu pouta.

Zatýkám vás, protože jste neskutečný parchant, protože z vás má moje kamarádka noční můry a protože jste pravděpodobný podezřelý v případě záhadných úmrtí, která by mohla, ale nemusela, být vraždami. Znáte svá práva?

Místo toho jsem sevřela ruce v pěst v kapsách bundy a ovládla se.

„Já vím, kdo jste," řekl Garza. „Policejní poručík. Přítelkyně Keiko Castellanové. Je trochu přecitlivělá, nemyslíte? Matčinu smrt nese dost těžce."

„Moje kamarádka je v pořádku," řekla jsem. „Ale u vás bych si tím nebyla tak jistá."

Po tváři se mu rozlil šílený úsměšek a oba jsme se ocitli v napjatém mrtvém bodě, z něhož nás vytrhlo hlášení nemocničního rozhlasu.

„Doktor Garza ať se dostaví na pohotovost."

Ustoupili jsme si z cesty.

„Mám něco na práci," řekl.

Kapitola 77

Lauren McKennová se krátce nadechla a zaklepala na dveře. Postávala nervózně na koberci v hotelové chodbě a říkala si, že je blázen, když se do něčeho takového pouští. Naprostý šílenec.

Podívala se dolů na zlaté lodičky z imitace krokodýlí kůže a hedvábnou sifonovou sukni a pomyslela si, že ještě není pozdě, aby si to mohla rozmyslet a zmizet odtamtud.

Když se jí nebude líbit, řekne: „Promiňte, to je špatný pokoj.“

A pak se dveře otevřely.

Její společník se usmál. Mohlo mu být kolem třiceti a zjevně měl asijské předky. Na hlavě se mu ježily gelem natužené vlasy. Byl docela dobře oblečený do modré bavlněné košile a hnědých kalhot a velmi pohledný, až na okamžik zaváhala. Bude pro toho muže dost hezká? Potřásli si rukou.

„Jsem Ken,“ představil se přátelsky. „Jste nádherná, Lauren. Moc se mi líbí, co máte na sobě. Předčila jste má očekávání. Pojd'te dál, prosím.“

Lauren mu poděkovala a vešla do luxusního hotelového pokoje. Srdce jí divoce bušilo.

„Rád bych se vám podíval do tváře,“ řekl Ken. „Dovolíte?“

Natáhl ruku a sundal jí z očí tmavé brýle.

„Usmála byste se?“ řekl s úsměvem.

Lauren nechala ústa zavřená, přitiskla si kabelku k hrudi a rozhlížela se kolem. Snažila se, aby jí nic neuniklo. Nějaký thriller v televizi, láhev šampaňského v kbelíku s ledem - *a úplně cizí muž*.

Jak ji mohlo napadnout, že něco takového zvládne?

„No tak,“ pobídl ji. „Usmějte se na mě.“

Udělala to, odhalila zuby v nervózním úsměvu, a Ken řekl: „Rovnátka? Kolik vám vlastně je, Lauren?“

„Devatenáct. Jsem ve druhém ročníku. Na vysoké.“

„Nevypadáte na to.“ Opět se usmál. Měl úžasné bílé zuby a dokonalou plet', ale přesto to bylo něco jiného než schůzka naslepo.

Byla v hotelovém pokoji s člověkem, který jí chtěl zaplatit - bůhví za co.

Lauren začala vzpomínat na všechna ta drobná ponížení z minulého týdne - hádku s domácím, její nekrytý šek připíchnutý vedle katalogu v univerzitní knihovně, všechny ty peníze, které si vypůjčila od přátel.

„Zavolej na tohle číslo," poradila jí spolubydlící. „Margot ti poradí, jak se snadno dostat z dluhů."

Snadno? Tohle bylo šílené!

Ken jí teď pomáhal z kabátu z velbloudí srsti. Povzbuzovala se: *Vydrž, Lulu. Buď statečná. Ber to jako zábavu. Anebo myslí na všechny ty peníze.*

Viděla, jak si Ken prohlíží její dlouhé nohy a přiléhavou, průhlednou blůzu, ze které nahoře vykukovala ramínka podprsenky. Založila si tedy ruce v bok, zaujala pózu začínající modelky a nervózně se zasmála, když se Ken zatvářil pobaveně.

Lauren se uslyšela, jak říká větu, kterou pochytila v nějakém filmu.

„Nebude vadit, když si nejdřív odbudeme obchodní záležitosti?"

„Vůbec ne." Ken vytáhl ze zadní kapsy několik bankovek a položil jí svazek deseti stodolarovek do otevřené dlaně.

„Můžete si je spočítat. Ale jsou všechny. Nebojte se, jsem slušný chlap."

Lauren se nejistě usmála, uložila peníze do kabelky od Kate Spadeové a položila ji vedle televize.

Ken jí nabídl ušák u okna a ona se usadila a vděčně přijala sklenici šampaňského. Bublínky jí zaštípaly v krku a trochu zmírnily její nervozitu.

„Prokažte mi laskavost," řekl Ken. „Postavte obě nohy na podlahu a trochu pohod'te hlavou, jako by vám do vlasů foukal mírný vánek. Jako to dělají krásné modelky."

„Takhle?"

„Výborně. To je skvělé. A uvolněte se, Lauren. Chci, abyste se dnes večer dobře bavila."

Vlastně se už cítila docela uvolněně v tom drahém pokoji se

sametovými závěsy. V dálce zářil most přes zátoku, zarámovaný v okně jako obraz.

Ken byl opravdu milý. Nijak na ni nespěchal ani se nechoval hrubě. Vzal láhev z kyblíku s ledem a dolil jí sklenici.

„Povím vám tajemství, Kene," řekla. „Tohle dělám dnes poprvé."

„To je pro mě pocta," řekl. „Jste opravdu rozkošné děvče. Mohla byste mi s něčím poradit."

Přešel místnost, vytáhl z kapsy kabátu několik katalogů a podal jí je.

„Uvažuji o tom, že si koupím nové auto. Které by se vám líbilo nejvíc? Porsche, BMW nebo mercedes?"

Lauren studovala lesklé fotografie a dostávala se do té pravé nálady, když náhle uslyšela, jak se otevírají dveře přilehlého pokoje.

Srdce jí vyskočilo až do krku, když do místnosti vstoupil opravdu statný muž se světlými vlasy. Tvářil se tak samozřejmě, jako by měl plné právo tam být.

Vrhla na Kena poplašený, tázavý pohled.

„Právě jsem se vám to chystal povědět," řekl Ken. „Tohle je můj kamarád Louie."

Kapitola 78

Katalogy vypadly Lauren z rukou a rozsypaly se jí kolem zlatých lodiček. Náhle se začala třást zimou a žaludek jí vyskočil až do krku, jako by byla ve výťahu, jemuž se přetrhlo lano.

Třeštila oči na Louieho - ramenatého, svalnatého, oblečeného v khaki kalhotách a růžové košili s krátkým rukávem. Vypadal jako atlet, jen o něco starší, možná trenér.

Obdivně si Lauren prohlédl, naklonil hlavu a přejel ji pohledem ještě jednou, pečlivěji.

„Poslechněte," řekla Lauren. Vstala nejistě z křesla a odhadovala vzdálenost ke dveřím. „Nedohodli jsme se na... trojce. S tím rozhodně nesouhlasím."

„Jen klid," řekl Ken a vzal ji za ruce. „Louie je - bezva kluk. Všechno je v pořádku, Lauren. Nemusíte se ničeho bát. Jinak by vás sem vaše agentura přece neposlala."

„Udělala jsem chybu," řekla a zkřížila paže na hrudi. „Nic ve zlém, pánové, ale taková já nejsem. Tohle opravdu není nic pro mě -"

„Louie," řekl Ken a obrátil se k příteli, „hezky pozdrav, ano?"

Velký muž přešel místnost a natáhl k ní velkou ruku. Oči měl měkké a nesmělé.

„Lauren? Rád vás poznávám. Já jsem Louie."

Nechala jeho ruku trčet ve vzduchu, dívala se mu do obličeje a představovala si, jak se přinutí k úsměvu, řekne, že jde do koupelny a jakoby nic zvedne kabelku. Vytáhne z ní tisíc dolarů, položí je na televizi... a vypadne odtamtud.

„Louie, proč neukážeš Lauren - však víš co."

Lauren se zdálo, že se čas zpomalil. Nahmatala za sebou křeslo, opřela se o něj a dívala se, jak Louie otevírá dveře šatny. *Dveře šatny?*

„On má zlaté srdce," pronesl Ken potichu, aby ho Louie neslyšel. „Nebyl se ženou od doby, co se s ním vloni rozešla přítelkyně. Je to tak slušný člověk," řekl Ken. „Svěřil bych mu

vlastní život."

Louie přivezl do pokoje kufr na kolečkách a postavil ho vedle gauče. „Vy jste sedmička, že?" usmál se na ni Ken. „Požádal jsem vaši agenturu, aby mi poslala sedmičku."

Lauren otupěle přikývla. „Má dneska narozeniny," řekl Ken. „Nechci, aby byl sám."

Začínala o Louiem získávat určitou představu. Možná je to jeden z těch medvídkovských typů. Milý, ale neumí to s děvčaty. Sledovala ho, jak rozepíná zip kufru, vytahuje z něj dlouhé šaty a drží jí je před očima, aby si je prohlédla.

„Jsou vaše, Lauren. Opravdu. Můžete si je *nechat*."

Lauren zírala na modré vyšívané večerní šaty s krajkami a perlovým výstřihem. Byla to značka Monique Lhuillier. Musely stát majlant. A mohla by si je nechat?

„Mám kontakty na velkoobchod," vysvětlil Louie.

Mohla by to udělat? Mohla by?

Už nebyla tak napjatá. Dva sympatičtí muži... Dovol jim to... zaplatíš dluhy... krásné šaty... Náhle se cítila v euforii.

Ken držel v rukou náhrdelník a světlo se odráželo od plošek broušených diamantů.

„Tohle je váš šťastný večer," řekl.

Lauren se pokusila udělat krok k němu, dát mu najevo, že je to v pořádku, ale zamlžilo se jí před očima a místnost se zhoupala. Podlomila se jí kolena a upadla na podlahu. Šampaňské jí vystoupilo do krku.

Nemůžu otevřít oči! Co se to se mnou děje?

Cítila, jak ji muži házejí na postel... jejich ruce jí vyhrnují šaty... prsty jí vnikají pod kalhotky... má nohy na něčích ramenou... hrubé nárazy a... Co se to děje?

Z plic jí unikl vzduch. Ucítila na hrudi velkou tíži. Nemohla dýchat!

„Prosím," vypravila ze sebe. „Dost... prosím..."

Odpověď jí byl smích.

Něco se jí stáhlo kolem krku. Snažila se bránit, ale nemohla se pohnout!

Lapala po dechu, k nosu a ústům se jí přísál *igelit*, třesla přes něj oči do Kenova pokřiveného obličeje s hrůzostrašně proměněnými očima.

Proč?

Proč mi to děláte? Neměla jsem sem vůbec chodit. Ach bože, vy mě zabíjíte! Ještě není pozdě, prosím, přestaňte... Bože, dej mi ještě jednu šanci a já už nikdy nic takového neudělám, ne, já nechci zemřít. Prosím. Takhle ne.

Kapitola 79

Jake Hadley se podíval na hodinky, což teď dělal zhruba každou minutu. Tři čtvrtě na devět. Stál toho sobotního rána se svými syny ve frontě před kongresovým centrem od půl osmé, cítil jejich vzrušení z toho, jak mu tiskli prsty, běhali kolem, vrčeli jako auta a v jednom kuse se ho ptali: „Už, tati? Už to bude?“

Byl to den, na který se jeho dva chlapci těšili celý rok - otevření Mezinárodní automobilové výstavy.

Konečně se fronta pohnula.

„Tati! Už je to tady! Otevřeli!“

Jack se usmíval, když vytahoval z kapsy košile lístky a podával je mladíkovi u turniketu.

„Dobře se bavte,“ řekl biletář. Měl na sobě červenočerné tričko s logem výstavy na hrudi. Jakea napadlo, že by taková mohl koupit chlapcům.

„Díky, to máme v plánu,“ odpověděl Hadley a stiskl pevně ruce synům, kteří poskakovali nahoru a dolů, jako by mu chtěli vytrhnout paže z ramenních kloubů.

Jakmile vstoupili do výstavního prostoru, obklopila je klimatizace, příjemná hudba a nepopsatelně příjemná vůně leštidla a nové kůže.

Kde začít?

Prototypy aut se otáčely na rampách. Pohledné dívky v krátkých šatech a blůzkách s minisukněmi ukazovaly nohy a přidávaly sexuální náboj do všeprostupující chuti peněz.

Všude zářily reflektory a hrála hudba.

Přímo před nimi seděly za dlouhými stoly velmi atraktivní dívky s firemními odznaky a rozdávaly lesklé prospekty.

„Kdybychom se z nějakého důvodu jeden druhému ztratili, tady je centrála rodiny Hadleyových,“ oznámil Jake svým šestiletým dvojčatům. „Dobře si to místo zapamatujte, protože tady vás budu hledat.“

„Fajn, tati," řekl Stevie. „Ahoj!" Pak se mu vytrhl a rozběhl se k evropským autům v hlavní hale.

„Chce vidět ferrari," vysvětlil Michael otci. „A taky ty monstroratti."

Jake se zasmál a zatímco kráčet s Michaellem za Steviem, rozsáhlý prostor se rychle zaplňoval, jak dovnitř proudili lidé jako přílivová vlna.

Jake ztratil Stevieho na okamžik z dohledu; pak svého chlapce spatřil na rampě pokryté kobercem, na které obchodní zástupce stahoval plachtu z uhlazeného stříbrného kupé Ferrari 2007.

Jake překřičel hluk davu. „*Steven. Okamžitě dolů.* Tam se nesmí, synku."

Když se Stevie otočil, uviděl Jake v jeho tváři šokovaný výraz. Hrdlo se mu stáhlo strachem, přestože na syna dobře viděl.

Sevřel malou Michaelovu ruku.

„No tak, Stevie, pojď dolů -"

„Ta paní v autě, tati. Něco není v pořádku s tou paní v autě."

Jake Hadley začal synovi vysvětlovat, že figurína na předním sedadle není živá, ale když přišel blíž a nahlédl dovnitř, rozbušilo se mu srdce.

Dívčiny otevřené oči byly kalné, hlava nakloněná v nepřírozeném úhlu. Na jejím krku uviděl široký rudý pruh. Na sobě měla jakési večerní šaty.

Co to má znamenat?

„Steven!" křikl na syna a popadl ho za paži. „Povídal jsem dolů!"

Tou dobou si už dívky všimli i ostatní. Paže měla ztuhlé jako plastová napodobenina manekýnky a byla mrtvá - v autě za dvě stě tisíc dolarů.

Obchodní zástupce, který měl stánek na starosti, mával na diváky, aby ucouvli. Byl bledý, oči vytrštěné a křičel: „Jděte dozadu, prosím. Jděte dozadu. Běžte sakra odsud!"

Dav se jako příbojová vlna přelil k ferrari a od něho a vytvořil vír kolem Jakea a jeho chlapců.

Hudební kulisu přehlušily ostré výkřiky a Jakeovi synové se

rozplakali. Přitiskli se tvářemi k otci a vši silou ho objímali kolem pasu a nohou.

S bušícím srdcem si Jake posadil dvojčata každé na jeden bok a rychlým krokem zamířil k východu.

Stroze promluvil na vytřeštěného biletáře: „Je tam nějaká mrtvola. Žena. Měl byste hned zavolat policii.“

Pátá část

NÁKUP POD JEDNOU STŘECHOU

Kapitola 80

Návštěvníci automobilové výstavy postávající před kongresovým centrem vypadali jako šokovaní cestující, kteří se dostali příliš blízko k ošklivé, velmi krvavé dopravní nehodě.

Jacobi na mě čekal hned za velkými skleněnými dveřmi vchodu z Howard Street.

„Vítej v ráji fandů silnejch motorů," řekl Jacobi.

„Nech si toho."

Zatímco jsme se prodírali davem na zadní konec haly, seznámil mě bývalý parták se vším, co už věděl.

„Bílá žena, osmnáct až dvacet let, blondýna, pětáctyřicet kilo i s postelí, rýha po škrcení na krku, usazená ve ferrari."

„Proboha. To jsou ale parchanti. Taková *drzost*. Ty nervy, udělat něco takového na veřejnosti. Podívej se, kolik je tady dětí!"

„Zahrávají si s námi, Boxerová," řekl Jacobi. „Dělají na nás dlouhej nos a chechtají se jako blázni. To je můj názor."

Ukázal na několik policistů a techniků, kteří stáli mezi stánky s rychlým občerstvením a výkvětem evropských sportovních aut. Ubohý kordon ze žluté pásky obkružoval vyvýšenou výstavní plošinu zastíněnou narychlo vztyčenou přepážkou z dřevotřísky.

Jako by těch pět metrů čtverečních představovalo celé místo činu.

Vešla jsem za přepážku a uviděla nápis, který mě šokoval do morku kostí. Oběť byla oblečená, načesaná a vystavená pod popisem *Blondýna v elegantním stříbrném sporťáku*. Byl to šibeniční humor, další krásná mladá žena zavražděná pro něčí zvrhlé potěšení.

„Sežeň ředitele," přikázala jsem Jacobimu. „Chci to tady zavřít."

Zavolala jsem mobilem veliteli a požádala ho, aby poslal všechny volné policisty do konferenčního centra a informoval starostu. Nebylo pochyb, že se na Howard Street brzy objeví televizní dodávky a na obloze vrtulníky.

Charlie Clapper přestal na okamžik fotografovat místo činu a

podal mi latexové rukavice.

„Děláme, co umíme, Lindsay, ale musíme to auto odvézt do laboratoře.“

„Nějaký průkaz oběti?“

„Žádná peněženka, kabelka, nic.“

Sáhla jsem dovnitř okénkem spolujezdce a dotkla se hřbetem ruky tváře oběti. Byla ještě teplá. Okolo bylo sucho a teplota asi dvacet stupňů.

Dostala jsem nápad. Když budeme dost rychlí, možná to zabere.

„Charlie? Nastříkáme ji superlepidlem přímo tady.“

Technici začali stavět speciální stan, abychom v něm mohli tělo oběti nastříkat a zachovat případné otisky, když se davem procpal podsaditý muž, rudý vzteky, a stanul přede mnou. Na jeho jmenovce stálo „Patrick Leroy, ředitel výstavy.“

„Nemůžete to tady zavřít,“ rozkřikl se na mě. „Zbláznila jste se?“

Prskal na mě kapičky slin a otázky bez odpovědí: Víte, jaká tržba skončí v hajzlu? Jak bude drahá propagace na hovno? Jak moc si to já osobně vyžeru?

Byl to dlouhý hysterický výlev a ani trochu se mi nelíbil.

„Někoho zavraždili, pane Leroyi, chápete to? Musím zachránit to, co zbylo z místa činu, a chytit vraha. A zatímco vy se tady chováte jako pitomec, po schodištích dupou lidé a šíří svoji DNA kolem záchodů.“

Čím rychleji nám to tady vaše ochranka pomůže vyklidit a podrobí se výsledkům, tím dřív odtud vypadneme.“

„A kdy myslíte, že to asi bude?“ zeptal se udýchaně.

„Až budeme hotoví.“

„S tím jděte někam! Musím něco říct lidem.“

Skoro mi ho bylo líto. Skoro.

„Řekněme tak za dvanáct hodin,“ odpověděla jsem.

„Celej den? Vy *chcete zrušit celou sobotu* ? Miliony dolarů v řiti. *Miliony*,“ vychrlil ze sebe a bušil přitom do tlačítek mobilu. „To si ani nedokážete představit.“

„V tom ferrari je mrtvá žena,“ připomněla jsem mu.

Pak jsem se k němu obrátila zády, když se po mém boku objevil Jacobi a sdělil mi, že dostal pásy z bezpečnostních kamer včetně té, co mířila na nákladní rampy.

Odmlčeli jsme se a sledovali, jak policisté odvádějí platící návštěvníky k východům. Mírně řečeno nebyli nijak nadšení.

„Jestli ty magory nedostaneme," řekl Jacobi, „odejdu předčasně do důchodu. A bez večírku na rozloučenou. A tebe, Boxerová, pošlou vypisovat pokuty za parkování."

„Víš, co mi vrtá hlavou?" obrátila jsem se ke kolegovi. „Jak sem sakra to děvče dostali?"

Kapitola 81

Mnula jsem si ruce v chladu márnice a hleděla na nahé tělo naší nejnovější Jane Doeové položené na nerezovém stole.

Vypadala nevinně a zranitelně jako spící dítě.

Claire mě přivítala z nízkých štaflí, z nichž fotografovala oběť shora, zatímco dole očumovali zaměstnanci, kteří zrovna neměli nic důležitějšího na práci.

„Hej,“ vyštěkla Claire. „Všichni ven. Hned! Ty ne, Lindsay. Bunny! Zabal její boty a označ je. Všechno ulož a nezapomeň na ten náhrdelník. Je tamhle na stole.“

Claire ztěžka sestoupila ze žebříku a o něco zesílila světlo, které odhalilo vějírek slabých skvrn na dívčině levé tváři.

Otisky prstů.

Stěží jsem tomu mohla uvěřit. Díky bohu, konečně něco máme.

„To jsou dětské otisky,“ zkazila mi Claire okamžitě radost. „Nechal je tam ten šestiletý kluk, co ji našel.“

„Krucí,“ řekla jsem. „A co je tohle?“

Přistoupila jsem blíž, abych lépe viděla, co se to dívce leskne v ústech. Byla to stopa? Možná vzkaz?

„Tohle je moc smutná věc,“ řekla Claire. „Tahle Dívka z výstavy nosí rovnátka.“

Zalapala jsem po dechu.

Byla tak mladá. Moc mladá, aby zemřela, natož takhle.

Proč sis začínala s touhle prací, děvče?

Dívala jsem se, jak Claire vyškrabuje všechno zpod dívčiných nehtů a dává to do obálky. Zalepuje ji a označuje. Obchází stůl a dělá totéž na druhé ruce.

„Mám výsledky toxikologie, Lindsay,“ řekla. „Stejný příběh. V krvi měla jedna celá jedna promile alkoholu a spoustu rohypnolu. Stejně jako ty ostatní.“

„Takže jí samozřejmě dali drogu do alkoholu. Proč riskovat, že se bude bránit. Příčina smrti?“

„Jako předtím, nejspíš ji udusili a uškrtili někdy kolem půlnoci. Rozhodně vražda."

„Ti parchanti jsou důslední, co? Odhaduju, že ji taky vykoupali, aby odstranili stopy. Jako ty dvě předchozí."

„Takže myslíš, že ji zabili v hotelovém pokoji?"

„Jo, a nejspíš si přivydělávala prostitucí. Tři děvčata jsou mrtvá a já pořád nemám pořádnou stopu."

„Myslím, že pro tebe něco mám, zlato," řekla Claire. Obrátila se k asistentce. „Bunny, pomoz mi Jane Doeovou otočit. Zvládneš to?"

Claire položila Dívce z výstavy pravou paži přes tělo a převalila ji na bok. Bunny ji přidržela.

„Podívej se sem," řekla Claire a ukázala na šmouhu pod dívčíným levým kolenem.

Sklonila jsem se a uviděla křehké okraje otisku prstu, který se vynořil, když se dívčina pokožka nastříkala superlepidlem.

Modré krajkové šaty, které měla oběť na sobě, sahaly až na podlahu. Zakrývaly jí nohy ke kotníkům.

Ten otisk jí tam neudělal náhodný přihlížející.

Otočila jsem hlavu a usmála se na svou nejlepší kamarádku Claire.

„Pachatel, co ji umýval," řekla a opětovala můj úsměv, „jedno místo přehlédl."

Kapitola 82

Jacobi otevřel dvoukřídle dveře márnice a oznámil: „Už vím, jak dostali oběť do kongresového centra.“

„Jsme jedno ucho," řekla jsem.

Prošel kolem nás do Clairiny kanceláře a za chvíli se vrátil s lahví vody.

„Celej den jsem se cpal párky v rohlíku," vysvětlil.

„Posluž si," řekla Claire. „Klidně si vezmi dvě.“

Jacobi se usadil na volnou stoličku. Tvář měl strhanou únavou, ale v očích s těžkými víčky mu jiskřilo.

„Představ si to, Boxerová. Nákladák plný koberců přijíždí ze seřadiště do kongresového centra. Řidič zastavuje u jedné budovy ve Folsom Street, aby se vymočil. Neměli by tam stavět, ale dělají to.“

„Takže to byl únos?"

„Jo, ale ne loupež. Spíš to bylo trochu jako autostop. Únosce se postavil za řidiče a zapíchl mu do zad něco, co připomínalo pistoli.“

Jacobi se rozesmál.

„Fajn, poděl se s námi o ten vtip.“

„Pardon. Jenom jsem si představil, jak ten chlap drží svůj instrument a najednou cítí, jak ho do zad dloube pistole. To může pochopit jenom chlap, Boxerova.“

Takže dál. Útočník přinutí řidiče, aby vylákal z kabiny závozníka. Oba je srazí k zemi pistolí na elektrošoky. Pak je s druhým útočníkem naloží dozadu do auta, svážou je a dají jim roubíky.“

„Takže mají nákladák se schválenými značkami a řidičův průkaz," řekla jsem. „Myslíš, že přeložili oběť do toho auta? Třeba v nějaké bedně?"

„To je moje historka, poručíku.“

„Snažím se tě sledovat, Jacobi. Poslouchám. Mluv dál.“

Jacobi přikývl. „Takže dojedou k vykládací rampě kongresového centra, vyloží bednu s mladou dámou na vozík a

počkají na správný okamžik. Pak ji propašují dovnitř a usadí do ferrari."

„Možná ji tam dovezli v kufru," řekla jsem. „Velkém, koženém. Na kolečkách."

„To by klidně mohlo být."

„Neuvěřitelné," řekla Claire. „Měli kuráž na to, aby převáželi mrtvolu všem před očima, a nechali ji v autě na výstavě!"

„Kdyby si jí někdo všiml, pomyslel by si, že je to figurína - a nevěnoval jí pozornost," řekl Jacobi. „Prošel jsem všechny videozáznamy. Včera v noci vládl naprostej chaos. Jezdily tam vysokozdvíhací vozíky. Vykládaly se auta. Stovky chlápů v montérkách stavěly stánky."

„Mohou řidiči útočníky identifikovat?" zeptala jsem se.

„Byla tma, zaskočili je a navíc měli punčochy přes obličej."

Jacobi přistoupil k tělu oběti. „Cítíte to? Už je to tu zase. Takhle voní magnolie v močálech."

„Černá perla."

Na hladinu mého vědomí se vynořila myšlenka jako bublina stoupající ze dna rybníku. Bylo to tak prosté a zřejmé. Proč mi tak dlouho trvalo, než jsem si to dala dohromady?

„Je to nákup pod jednou střechou," vyhrkla jsem.

„O čem to mluvíš, Boxerova?"

„Ty značkové šaty a boty. Vrazi berou z ramínek, co jim přijde pod ruku, oblečení pro dívku, kterou ještě neviděli. Proto někdy netrefí velikost. Skutečné šperky, drahé věci, jsou pod zámkem, ale korále a napodobeniny? Není problém."

„Ten parfém, kterým dívky postříkali," převzal ode mě nit Jacobi, „je speciální. Prodávají ho jen v jednom obchodě."

„Naši vrazi tam mají snadný přístup," řekla jsem. „Sebrali to všechno v jednom krámě."

Kapitola 83

V pondělí v osm ráno jsem seděla za volantem nového sedanu lincoln. Vedle mě se nervózně vrtěl velitel. Byl v uniformě, vlasy měl ulíznuté dozadu a potil se.

V karavaně za námi ujíždělo po horské dráze sanfranciských ulic asi deset policejních aut. Vypadalo to na pořádnou jízdu.

„Kvůli jedné mrtvé šlapce naštve spoustu důležitých lidí," pronesl Tracchio.

„Dlužíme jí to."

„Já vím, Boxerová. Dlužíme jim to všem."

Tracchio stáhl okénko a pustil dovnitř studený vzduch.

Věděla jsem, zeje mu pořádně horko.

Dostal se na post kapitána, aniž by byl předtím detektivem. A podědil policejní oddělení s nejubožejšími výsledky vyšetřování v zemi. Právě teď na mě spoléhal. Doufala jsem, že ho nezklamou.

Na sedadle mezi námi leželo nedělní vydání *Chronicle*. Titulek na první straně hlásal VRAŽDA NA VÝSTAVĚ AUT a reportáž pokračovala na straně tři, doplněná o fotografii oběti, přejmenovanou na Dívku z výstavy, a žádost jakékoliv informace o mrtvé.

Zdrčení přátelé zavražděné se objevili skoro okamžitě a my už znali jméno Dívky z výstavy.

Lauren McKennová neměla momentálně žádného chlapce, měla ráda hezké, módní oblečení, a jestli si přivydělávala prostitutcí, studovala zároveň na univerzitě v Berkeley.

Bylo jí teprve devatenáct.

Její smrt byla nesmyslná a tragická. Vrazi si stále užívali na svobodě a nejspíš plánovali další vraždu.

Tracchio zabubnoval prsty na palubní desce a já odbočila doprava na Union Square.

Ještě jednou jsem si v duchu prošla svoji teorii. Pokud jsem se mýlila, doplatí na to nejvíc velitel.

Navzdory nepříjemným pochybnostem mi to stále dávalo smysl.

Vrazi Dívky z výstavy pracovali v Nordstromu.

Kapitola 84

Luxusní obchodní dům, jeden z mých oblíbených, neměl ještě otevřeno pro veřejnost. Ale zaměstnanci Nordstromu už se shromáždili a postávali ve skupinkách v centrální hale obchodu.

Prezident Nordstromu Peter Fox vypadal velmi dobře v obleku se vzorem kohoutí stopy od Ralpha Laurena a italských polobotkách za pět set dolarů.

Tvářil se klidně, ale já si všimla potu na jeho horním rtu a obav v očích, když prováděl mě a velitele po obchodě.

„Pečlivě jsem prověřil zboží na seznamu, který jste mi poslala," řekl. „Osobně jsem to zkontroloval. Měla jste pravdu, ty kusy někdo ukradl, ale nevěřím, že by někdo z našich lidí mohl mít něco společného s vraždami."

Zatočený eskalátor, který spojoval hlavní patro Nordstromu s obchody nahoře a supermarketem pod námi, byl zavřený.

Ve vzduchu visela vůně Černé perly, když jsem vystoupila na několik schodů, aby na mě bylo vidět přes pestrobarevné regály a pulty.

Představila jsem se, a když se rozhostilo ticho, vysvětlila jsem, proč jsme přišli.

„Naše laboratoř našla otisky na botách oběti," řekla jsem, „a my chceme vyloučit všechny, kteří se těch bot mohli dotknout při své práci tady v obchodě.

Pokud nebude někdo z vás ochoten podrobit se sejmutí otisků prstů a bezbolestnému odběru vzorku DNA z vnitřní strany tváře, sdělte prosím své jméno inspektoru Jacobimu. To je ten pohledný muž v hnědé bundě, co stojí vedle informací. Pak budete moci odejít."

V mramorem vydlážděných uličkách se vytvořily tři dlouhé fronty. Clapperovi lidé odebírali vzorky a posílali zaměstnance obchodního domu ke stolu, kde byla prověřena jejich totožnost a sejmuty otisky.

Vedle mě stála Molly Piersonová, vedoucí osobního oddělení. Měla skoro bílé vlasy a oči zarámované zelenými obroučkami brýlí. Perem jela po seznamu zaměstnanců a odškrtovala ty přítomné.

„Před minutou jsem ho viděla, tak vím, že tady je," mumlala si a nervózně přebíhala pohledem po hale. Její nervozita probudila mou zvědavost.

„Koho máte na mysli?" zeptala jsem se.

„Louise Bergina. Našeho vedoucího skladu. Nikde Louieho nevidím."

Kapitola 85

„Louie byl ve frontě přede mnou," řekl nám hubený muž s bradkou, který stál kousek od nás. „Povídal, že si musí odskočit."

Muž ukázal k pánským toaletám tři metry od výtahu. Viděla jsem, že nad výtahem svítí šipka dolů a kabina zastavuje v přízemí tři patra pod námi.

„Jak Louie vypadá?" zeptala jsem se naléhavě.

„Velký chlap. Skoro metr devadesát. Blond'ák."

Obrátila jsem se k veliteli.

„Zastoupím vás tady," řekl. Pak jsem křikla na McNeila a Samuelese, aby prohlédli toalety, a přikázala Lemkemu a Chimu, aby zablokovali východy do všech ulic.

„Nikdo se nesmí dostat ven."

Conklin a Jacobi běželi za mnou dolů po eskalátoru a všichni tři jsme se vrátili do ohromného prostoru supermarketu.

Rozhlížela jsem se po houstnoucích davech proudících kolem módních obchodů - Godiva, Club Monaco, Bailey Banks & Biddle, Bandolino a Kenneth Cole.

Nevěděla jsem, kam se mám dívat dřív, kam se mám otočit. Neviděla jsem nikoho, kdo by odpovídal popisu Louise Bergina.

Zazvonil mi služební telefon a já ho strhla z opasku.

Byl to McNeil. „Na záchodě není, šéfe. Je tady prázdné."

„Vy a Samuels běžte na Pátou ulici," řekla jsem.

„Tady je," ozval se Jacobi.

Viděla jsem ho také.

Na druhé straně nákupního střediska se od nás vzdaloval muž v bílé košili a snažil se zmizet v davu. Měřil tak metr osmdesát pět, vážil aspoň metrák, byl špinavě blond a kouřil cigaretu.

Pořez.

Tasila jsem zbraň a zavolala na něj přes hluk davu.

„Loui Bergine. Tady je policie. Zůstaňte stát. Dejte ruce nad hlavu."

Kapitola 86

Louie Bergin ke mně obrátil svou velkou hlavu. Naše pohledy se na okamžik spojily a já znovu vykřikla: „Bergine. Zastavte se. Nenutěte mě střílet!”

Otočil hlavu zpět - a rozběhl se.

Tělo mi zaplavil adrenalin, když jsme s Conklinem a Jacobim začali kličkovat mezi nakupujícími a pronásledovat Bergina k jihovýchodnímu východu z nákupního centra a ven do ranního shonu v Markét Street.

Bergin musel mít k útěku nějaký důvod.

Byl na něj vydán zatykač?

Nebo před námi utíkal proto, že zavraždil ty dívky?

Venku jsem se zarazila a snažila se mezi auty a chodci znovu zahlédnout muže v bílé košili s krátkými rukávy.

Srdce se mi divoce rozbušilo, když jsem ho konečně uviděla třicet metrů před sebou, jak běží přes ulici ke křižovatce a zahýbá vpravo do Powell Street.

„Tamhle je!” zavolala jsem na Jacobiho a Conklina. Nespouštěla jsem oči z Bergina, který si klestil cestu mezi protestujícími chodci.

Chodníky v Powell Street byly překážková dráha plná chodců, pouličních prodavačů a lidí čekajících na tramvaj.

Brala jsem už zatčení jako hotovou věc a představovala si, jak Bergina srážím k zemi - ale Bergin odstrčil stranou muže prodávajícího na chodníku keramiku, až se hrnky a misky roztrhly na dlažbě.

Pak začal nabírat rychlost, jeho dlouhé kroky měřily asfalt a zvyšovaly vzdálenost mezi námi.

Štíhlý muž, jehož stánek s keramikou skončil vzhůru nohama, se přidal k pronásledování stejně jako skupinka uličníků, kteří se předtím motali kolem novinového stánku.

Zvedla jsem nad hlavu odznak a obrátila svůj vztek proti nim.

„Zmizte z ulice! Bude se střílet!”

Jacobi hekal a funěl za mnou. Běh do kopce byl na něj příliš a začal se opožd'ovat. Kromě poraněné plíce také kulhal po přestřelce z minulého května.

Křikla jsem: „Warrene, pošli mobilní hlídku na Union Square.”

Conklin před námi přešlapoval na místě a rozhlížel se kolem sebe. Pochopila jsem, že jsme Bergina ztratili.

Přebíhala jsem pohledem po vchodech do desítek obchodů. Jestli Bergin zaběhl do jednoho z malých hotelů nebo restaurací nebo, chraň pánbůh, zamířil na stanici podzemní dráhy, byl pryč.

Koutkem oka jsem zachytila nějaký pohyb - Bergin běžel podél tramvaje před námi a snažil se za ní ukrýt.

„Conkline!”

„Vidím ho, Lindsey.”

Rich Conklin byl ve formě a představoval pro Bergina vyrovnaného soupeře. Když Conklin přebíhal Powell Street za tramvají, slyšela jsem ho volat na chodce: „Z cesty. Uhněte.”

Nedařilo se mu snížit náskok.

Byla jsem dost blízko na to, abych viděla, jak se Conklin levou rukou chytil držadla na tramvaji, naskočil na zadní schůdky a asi deset metrů se vezl, aby pak předvedl prvotřídní skok a strhl Bergina na zem.

Bergin dopadl na chodník s hlasitým heknutím, jak si vyrazil vzduch z plic.

Lapala jsem po dechu a nohy se mi podlamovaly únavou. Zdálo se mi, že mi srdce už nemůže bušit rychleji, ale doběhla jsem k nim. Oběma rukama jsem sevřela pažbu glocku a namířila Berginovi na hlavu.

„Zůstaň ležet, ty parchante,” vyhrkla jsem. „Zůstaň ležet a nech ruce před sebou. Neopovažuj se pohnout ani prstem.”

Kapitola 87

Udýchaně jsem nahlásila naši polohu a Conklin zatím spoutal Louiemu Berginovi ruce za zády.

Dlaně a pravou stranu obličeje měl Bergin od krve - odřel se při pádu na dlažbu.

Ale neřekl ani slovo.

A nebránil se.

Bylo mi jasné, že máme problém. Jediné, co jsme na Bergina měli, bylo „vyhýbání se zatčení“, což bylo obvinění, na které se určovala jen minimální kauce.

Pokud se mu podaří vysolit tisíc babek, bude do půl hodiny zpátky na ulici, na večeri ve Vancouveru a už ho nikdy neuvidíme.

Conklin mi četl myšlenky.

„Linds, tys ho viděla. Bránil se zatčení.“

Obočí mi vylétlo nahoru. Ten chlap ležel na ulici jako mrtvý tuňák.

„Ohnal se po mně,“ trval na svém Conklin a masíroval si tvář. „Jednu mi vypálil, než jsem ho přepral. Je to tak, Lindsay, tahle gorila praštila policejního důstojníka.“

„Měl jsem to udělat, ty hajzle,“ zavrčel Bergin z chodníku. „Přerazil bych ti čelist.“

„Sklapni, prosím,“ řekl Conklin dobromyslně. „Až budu chtít, abys mluvil, dám ti vědět.“

Chápala jsem, o co se Conklin snaží: vznést takové obvinění, u kterého bude kauce podstatně vyšší.

Nebyla to férová hra, ale byli jsme v koncích. Potřebovali jsme čas, abychom zjistili, jestli Bergin opravdu zabil dívky z aut.

Conklin přečetl Berginovi jeho práva a nacpal ho na zadní sedadlo policejního auta právě v okamžiku, kdy přijel Jacobi a nabídl mi odvoz do kanceláře.

Cestou jsem pověděla Jacobimu, že se nemohu dočkat, až budu Louise Bergina vyslýchat a dostanu z něj přiznání a jméno jeho

komplíce.

„Jsi v pořádku, Boxerová? Připadáš mi nějaká rozklepaná.“

„To jsem,“ přiznala jsem. „Přišlo mi na mysl, co když Louis Bergin není náš člověk? Co pak? Protože už mě nic jiného nenapadá.“

Kapitola 88

Jacobi a já jsme netrpělivě čekali v mé kanceláři, zatímco Bergina fotografovali a snímali mu otisky prstů.

„Měla bys ho vyslýchat ty s Conklinem," řekl Jacobi.

„Je to tvůj případ," opáčila jsem. „A tvůj výslech."

„Uvidíme, jak to Conklinovi půjde, Boxerová. Budu hned vedle za sklem."

Mohutný Louie Bergin seděl u stolu ve výslechové místnosti dvě. Conklin a já jsme se posadili proti němu a já odříkala stručné informace, které jsme o něm našli v počítači.

„Říká se tam, že jste poctivý občan," řekla jsem Berginovi. „Bez problémů v předchozích zaměstnáních a s čistým rejstříkem. Nemělo by to trvat dlouho."

„To je dobře. Protože jakmile odsud vypadnu, podám na vás žalobu za neoprávněné zatčení. A vás obviním, že jste mě srazil na zem."

„Jen klid, Louie. Moc se díváte na *Právo a pořádek*. Nate," řekl Conklin a podal Berginovi papírový kapesník. „Utřete si tu krev."

Bergin se na Conklina zamračil, osušil si tvář a dlaně a sevřel zmačkaný kapesník v ruce.

„Tak, Louie," řekl Conklin, „teď vysvětlíte mně a poručíkovi, proč jste utíkal."

„Běhám každý den. Je to rozcvička, ty malej šuline."

„Snažím se vám pomoci, člověče. Dopřát vám výhodu pochybností."

Louie se zasmál. „Jo. Jste můj novej nejlepší kámoš."

„Radši tomu věřte," řekl Conklin. „Možná jste čmajzl nějaké šaty a prodal je. Krádeže nás nezajímají, co, poručíku? My děláme vraždy."

„Tak ses mě měl slušně zeptat, debile, a ne si vymyslet, že jsem se bránil zatčení."

Conklin vstal, naznačil úder a Bergin zvedl ruce, aby ho odrazil.

Když Conklin uhodil Bergina zezadu do hlavy, vypadl mu z ruky zmuchlaný zakrvácený kapesník a přistál za jeho židlí.

„Prokažte trochu úcty služebníkům veřejnosti," řekl Conklin. „Zvlášť v přítomnosti dámy."

Conklin se jakoby náhodou sehnul, zvedl kapesník a zastrčil ho do zadní kapsy.

„Uhod' mě ještě jednou," řekl Bergin a potřásl svou velkou hlavou, „a dostanu tě za policejní brutalitu. Nic na mě nemáte, tak mi polibte prdel a pusťte mě odsud, nebo mi sežeňte právníka. Nemám vám co říct."

Náhle mi zazvonil mobil - v tom nejméně vhodném okamžiku. Podívala jsem se na jméno volajícího.

Byl to Joe.

„To je starosta," řekla jsem a vytáhla telefon z pouzdra. „Musím to vzít. Pardon."

Ano, pane. Právě ho vyslycháme." Obrátila jsem se zády ke Conklinovi a Berginovi.

Do ucha mi zazněl sladký hlas mého miláčka. „Jsem v letadle do Hongkongu, blondýno," řekl, aniž by ho má reakce nějak zaskočila. „Vracím se příští víkend. Mohl bych se zastavit v San Francisku."

„Ano, pane. Vypadá to na něj," řekla jsem.

„Myslíš, že budeš mít volno?"

„Rozhodně."

„A nezapomeneš?"

„Máte moje slovo."

Podívala jsem se na sebe do zrcadla. Mračila jsem se, ale v koutcích úst mi prohrával úsměv.

„Miluju tě, Lindsay."

„Spolehněte se, pane. Budu vás průběžně informovat."

Ukončila jsem hovor, setřásla ze sebe to božské dvacetivteřinové vyrušení a vrátila se do přítomnosti.

„Jaký je to pocit, Louie? Zajímá se o vás sám starosta Hefferon."

„Paráda," ušklíbl se.

Louie měl pravdu. Nic jsme na něj neměli. A jakmile dostane

právníka, budeme se znovu honit za vlastním ocasem.

Ozvalo se ostré zaklepání na dveře. Vyšla jsem do chodby, kde na mě čekal Jacobi.

„Už jsi to slyšel? Bergin chce právníka.“

„Bude ho potřebovat. A dobrýho," řekl Jacobi. „Jeho otisky se shodují s těmi pod kolenem Lauren McKennové." Jacobi se ušklíbl. „To ho tady na chvíli zdrží.“

Bylo to, jako bych se usmívala celým tělem, tak dobře jsem se cítila. Zakřenila jsem se na Jacobiho a vesele jsme si plácli.

Otevřela jsem dveře a zavolala Conklina ven.

„Louieho otisky se shodují s tím sejmutým z těla Dívky z výstavy. Je tvůj, Richie. Vychutnej si to.“

Stála jsem vedle inspektora Conklina, když říkal: „Louisi Bergine, stahujeme obvinění z bránění se zatčení. Zatýkáme vás pro vraždu Lauren McKennové.“

Kapitola 89

Pro štěstí jsem se dotkla pažby své pistole a pak jsem s Conklinem a Jacobim vstoupila do obytného bloku Keystone Apartments vchodem z Hyde Street. Sedmipatrová cihlová budova stála poblíž linky tramvaje, kousek od Nordstrom Square.

Starý černocho, který otevřel domovní dveře, nám řekl, že Louieho spolubydlící je doma.

„Je umělkyně. Přes den je vždycky doma.“

Vyjeli jsme nahoru malým, vrzajícím výtahem a našli byt 7F v přední části budovy.

Stiskla jsem zvonek a zabušila na dveře.

„Otevřete. Policie.“

Zaslechla jsem uvnitř nějaký pohyb, ale nikdo neotvíral. Zaklepala jsem znovu, tentokrát pažbou. Zvuk se hlasitě rozléhal dlouhou vykachlíkovanou chodbou, ale dveře zůstávaly zavřené.

Zkusila jsem dveře, ale nepohnuly se.

„Vyráz je,“ řekla jsem a ustoupila.

Conklin se vrhl celou vahou proti tenkým dveřím. Roztříštily se kolem zámku a povolily.

Jacobi šel dovnitř první a já hned za ním. Rozhlédla jsem se po malé vstupní místnosti s hnědou koženou pohovkou, nad níž visela řada kreseb tužkou - modelek v drahých autech.

Na kreslicím prkně u okna jsem uviděla obálku. Byla adresována Louiemu.

„Policie,“ zavolala jsem. „Vyjděte ven s rukama nad hlavou.“

Vrátila jsem do kapsy povolení k prohlídce a s namířenou pistolí přešla malý, tmavý obývací pokoj. Ucítla jsem tu vůni vteřinu před tím, než Jacobi zamumlal: „Magnolie.“

Conklin za námi rozsvítil světlo.

Ložnice byla na konci krátké chodby. Sevřela jsem staromódní skleněnou kouli na dveřích a otočila jí.

Otevřela jsem dveře a lehce do nich strčila.

Můj zrak přelétl od postele plné zmuchlaných šatů k otevřenému oknu.

Strnula jsem - bylo těžké vyrovnat se s tím, co jsem viděla.

V okenním rámu se krčila krásná Asiatka neurčitého věku.

Její tenkou bílou noční košili ozařovalo světlo zapadajícího slunce. Rukávy a krátkými černými vlasy jí pohyboval vánek.

Jako v tranzu jsem zírala na její tvář s čistým dětským výrazem, který kontrastoval s nepořádkem v pokoji.

„Jsem poručík Boxerová," řekla jsem potichu a sklonila zbraň. Doufala jsem, že mě Jacobi a Conklin za mými zády napodobí.

„Jak se jmenujete?" zeptala jsem se. „Pojďte dovnitř, ať si můžeme promluvit."

Ženě se zaleskly oči a usmála se při jakési myšlence. Dívala jsem se, jak našpulila rty nalíčené jasnou rtěnkou, jako by nám posílala polibek.

„Vrúúúm, vrúúúm," zavrčela, jako když startuje auto.

Seběhlo se to tak rychle.

Vrhla jsem se kupředu - ale bylo pozdě. Vyskočila z okna.

Ještě celou dlouhou vteřinu poté jsem viděla její zářící postavu v okenním rámu. Ten obraz se mi vypálil do mozku.

Jacobi a Conklin stáli vedle mě u okna, když její tělo dopadlo na ulici pod námi.

Kapitola 90

Louiemu Berginovi těch čtyřiaadvacet hodin ve vězení nijak neprospělo. Šaty měl zmuchlané, tvář zarostlou a pomačkanou, takže vypadal, jako by přespal někde v parku.

Ale v jeho očích byl vztek.

A už měl právníka.

Oscar Montana byl ctižádostivý mladík z kanceláře veřejného obhájce. Už jsem se s Montanou setkala a byl mi sympatický. Pomyslela jsem si, že Bergin mohl dopadnout i hůř.

„Co máte na mého klienta?“ zeptal se Montana, položil na stůj bronzový kufřík značky Halliburton a s hlasitým cvaknutím otevřel zámky.

„Dneska ráno jsme prohledali byt pana Bergina,“ řekl Conklin. „Setkali jsme se tam s mladou ženou. Vaše přítelkyně, je to tak, Louie? Jménem Cherry Chu.“

„Ta nemá s ničím nic společného,“ zamumlal Louie.

Louieho hlas burácel jako vulkán, nebezpečný, hrozící výbuchem. Conklin však přistoupil blíž, vzal si židli a posadil se půl metru od podezřelého.

„Fakt ne?“ řekl. „No, stejně jsme ji sem přivezli. Myslím, že vás práskne. Vlastně už to udělala.“

Louie zaťal pěsti a vzdorovitě zavrtěl hlavou.

„Nikdy by proti mně nemluvila.“

„Nemusela ani mluvit. Sebrali jsme ji za defenestraci,“ řekl Conklin. „Víte, co to je, Louie?“

„Proboha,“ řekl Montana, „co jste to za sadistu, inspektore?“

Louie se zatvářil nedůvěřivě. „Jste oddělení vražd a obviňujete ji se sexuálního zločinu?“

Conklin se opřel v židli. „Defenestrace je z latiny, znamená to ‚vyhození z okna‘. Jo, Louie. Snažili jsme se ji zachránit, ale ona vyskočila. Máme ji tady v márnici. Upřímnou soustrast.“

„Neee,“ zasténal Louie.

Jeho tělo jako by se nafouklo, na krku mu naběhly žíly, svaly mu zbytněly. Pak, stejně jako Sampson zatlačil proti sloupům chrámu, se Louie opřel dlaněmi o stůl a začal vstávat.

Conklin oběma rukama zatlačil Berginovi na ramena a přinutil ho usednout.

„Pane Montano," řekla jsem, „povězte svému klientovi, aby se choval slušně, nebo mu nasadíme pouta."

„Louie, nenechte se vyprovokovat. Jen poslouchajte."

Také jsem poslouchala a dívala se.

Conklin rychle přemýšlel a jednal. Talentovaný vyšetřovatel. Statečný policista.

Viděla jsem, proč je na něj Jacobi pyšný. Také jsem na něj byla hrdá.

„V márnici jsme zjistili něco trochu neobvyklého," pokračoval Conklin. „Abych řekl pravdu, dost mě to překvapilo, když mi to patoložka řekla. Cherry byla přece taková kočka, Louie. Těžko uvěřit."

Sledovala jsem pozorně Louie, když Conklin připlácí na stůl jako hrací karty nejdřív jeden řidičský průkaz a pak druhý.

Bylo zajímavé vidět obě fotografie vedle sebe. Při pozorném pohledu to bylo jasné. Stejně oči, stejné lícní kosti. Stejná ústa.

Conklin pokračoval. „Musel jsem vidět ty dva snímky pohromadě, abych tomu uvěřil. Kenneth Guthrie. Cherry Chu. *Jedna a tatáž osoba.*

„Tipnul bych si, že byl Ken, když jste spolu vraždili, vidíte, Louie? A jako Cherry Chu byl vaše přítelkyně.

Vaše *přítelkyně*," řekl Conklin hlasem zabarveným údivem. „Člověče, vaše přítelkyně byla *chlap*."

Kapitola 91

Dívala jsem se, jak Louieho tvář mění barvu z rudé na skvrnitou a bezkrevnou, skoro bílou. Zasténal a pak začal bušit hlavou do stolu, dokud jeho právník nevstal ze židle a nepopadl ho za ramena. Třásl s ním, dokud nepřestal.

Montana se na mě podíval s nepředstíraným pobouřeným výrazem.

„Kam tímhle sakra váš inspektor míří, poručíku? Máte proti panu Berginovi nějaké důkazy? Jestli ne, omluvte nás a uvidíme se při vznesení obžaloby.“

„Z těla jedné oběti jsme sejmuli Louieho otisk,“ řekla jsem, „a jeho DNA je v laboratoři. Označená nápisem urgentní“.

„On vám dal svou DNA?“

„Utrousil ji. A my ji sebrali,“ řekla jsem, posadila se vedle Louieho a promluvila přímo k němu.

„Louie, pomozte mi pochopit, proč jste s ‚Cherry‘ zabili ty mladé ženy. Inspektor Conklin a já opravdu chceme slyšet vaši verzi. Možná se najdou nějaké polehčující okolnosti -“

„Polib si.“

„Hm. No, měl jsi pravdu, Richie,“ řekla jsem Conklinovi. „Louie opravdu nenávidí ženy, ale mám pocit, že ho sexuálně přitahují. Co ty na to?“

„A tady přichází na scénu Kenny,“ navázal Conklin. „Dělal pro něho něco jako pasáka. Nemám pravdu, Louie? Vy jste dívky znásilnil a společně jste je udusili. A když jste je společně zabili, co pak? Užili jste si spolu? Za tohle vás porota bude nenávidět, že, poručíku?“

„Neodpovídejte, Louie. Neříkejte ani slovo,“ varoval ho Montana.

„Myslím, že nám povíte všechno,“ řekla jsem Berginovi, „protože s námi pochodíte líc než s porotou. A taky máme *tohle*.“

Položila jsem na stůl bílou obálku. Rozmazaným modrým

inkoustem na ní bylo napsáno Louieho jméno. Viděl na ni, ale byla mimo jeho dosah.

Překvapeně zamrkal, když poznal rukopis.

S tím jsem počítala.

„Pád z okna, který si vybrala Cherry, nebyl nic ve srovnání s tím, co čeká vás," řekla jsem. „Pomyslel jste na to, jaké to bude? Dobrých dvacet čekání v cele smrti, až na vás přijde řada se smrtící injekcí."

„To stačilo, poručíku," ozval se Montana a udeřil dlaní do víka svého kufříku. „Pan Bergin ještě nedostal ani pokutu za přecházení na červenou -"

„Usvědčíme pana Bergina ze tří vražd," odsekla jsem. „Ale mohu mu nabídnout takhle manévrovacího prostoru."

Ukázala jsem mu asi půlcentimetrovou mezeru mezi palcem a ukazováčkem.

„Opravdu?" řekl Montana. „Tolik?"

„Před dvěma lety byla v L. A. nalezena mrtvá žena, pohozená vedle dálnice," sdělila jsem mu. „Byla znásilněná a našla se v ní stejná DNA jako v Louieho obětech.

Pokud nám váš klient poví o vraždách dívek z aut a té oběti z L. A., přimluvíme se u prokurátora a uvidíme, jestli se podaří smést ze stolu trest smrti. Máte moje slovo."

„Dáme vám vědět," opáčil Montana. „Louie, odcházíme."

„Ta nabídka je časově omezená," upozornila jsem ho a položila ruku na obálku.

„Mohu si ten dopis přečíst?" zeptal se Louie.

Za posledních několik okamžiků se Louieho výraz roztekl, jako by byl z vosku. Oči mu zrudly a tvář zalily bolest a žal.

„To je důkaz," řekla jsem a pohlédla do Louieho velkých, vlhkých očí. „Ale řádek nebo dva vám přečtu."

Otevřela jsem obálku, kterou jsem vzala z kreslicího prkna v Louieho obývacím pokoji, a vytáhla pět tenkých listů popsaných od kraje ke kraji úhledným rukopisem.

„Myslím, že ještě psala, když jsme vešli do vašeho bytu," řekla jsem. „Vidíte, podpis je rozmazaný. Inkoust byl ještě mokrá."

Louie rychle dýchal pootevřenými ústy. Oči upíral na mě.

„Cherry tady píše: ‚Odpust’ mi, miláčku, ale nemohu bez tebe žít. Byl jsi ten jediný sen, který se mi kdy splnil...’

No, je to dost osobní," poznamenala jsem, srovnala listy a zasunula je zpátky do obálky. „Skoro mi to láme srdce."

Louie vyhrkl: „Povězte mi, co mám dělat. Udělám cokoliv."

„Poslouchejte," řekl Montana a položil Louiemu ruku na paži. „Neříkejte ani slovo. Nechte mě dělat moji práci. Jediný svědek proti vám je *mrtvý*."

To, co se stalo pak, se semlelo velmi rychle. Louie se po svém právníkovi ohnal a srazil ho i s židlí na podlahu. Montanovi vytryskla z nosu krev.

Vyskočila jsem na nohy, když Louie vstal, zaťal pěsti a zařval na něj: „Copak to nechápeš, ty pitomče? Můj život skončil. Už ji nikdy neuvidím."

Obrátil na mě svůj zuřivý pohled. „Co musím říct, abych dostal ten zasranej DOPIS?"

„Jenom nám povězte, co jste spáchal."

„Jasně. Už jsem říkal, že to udělám."

Myslela jsem, že mi srdce pukne radostí.

Přinutila jsem se zachovat neutrální výraz, přestože jsem v duchu tančila a jásala pod sprchou šampaňského.

Vyšla jsem z místnosti, abych se ujistila, že kamera stále běží. Vrátila jsem se, právě když Conklin pomáhal Montanovi na nohy.

„Zavolám prokurátorovi," slíbila jsem Louiemu. „Dostanete kopii toho dopisu, jakmile uslyšíme vaše přiznání."

Kapitola 92

Jacobi byl bez sebe nadšením, když si představil, jak se Louie mění ve velkou, vlhkou hromadu. Cítil se skvěle, že byl členem týmu, který toho psychopata dostal. *Oba* psychopaty.

Teď, v osm večer, ještě pracoval, snažil se přitlačit ke zdi dalšího zvrhlíka.

Možná ještě horšího. Pravděpodobně nejnebezpečnějšího vraha v historii San Franciska.

Řídil neoznačené policejní auto na sever po Leavenworth Street a sledoval černý mercedes kupé Dennise Garzy dvě auta před sebou. Nad chodníky se strašidelně válela mlha, přestože lilo jako z konve.

Zastavil na semaforech na křižovatce s Clay Street, díval se na červená koncová světla před sebou a přemýšlel o tom, jak dobře si Garza podle všeho žije.

Proč by tedy riskoval, že o všechno přijde, a hrál si v nemocnici na boha?

Když reflektory protijedoucích aut osvětlily interiér auta před ním, zjistil Jacobi ke svému zděšení, že hondu mezi ním a mercedesem řídí Yuki Castellanová. Co to má znamenat?

Proud aut se pohnul kupředu a Jacobi šlápl na plyn, aby neztratil obě auta z očí. Jeho překvapení se měnilo v jistotu, jak honda následovala mercedes při každém odbočení. Jacobi zvážil obě možnosti. Pak zapnul sirénu, rozsvítil světla v přední masce a změnil tak šedivý sedan Crown Vic v něco, co vypadalo a znělo jako démon z pekla.

Mladá právnička před ním se podívala do zpětného zrcátka a zajela k chodníku.

Jacobi zastavil za ní, zavolal dispečink a požádal o neoznačené auto, které by převzalo sledování. Udal poznávací značku mercedesu a odhlásil se. Zvedl si límec tvrdového saka a vystoupil z auta.

Došel k hondě, přistoupil k okénku spolujezdce a posvítíl Yuki do očí baterkou.

„Ukázala byste mi váš řidičský průkaz?" požádal ji.

„Dobře, dobře, strážníku. Mám ho tady. Co jsem provedla?"

„Váš řidičák, prosím."

„Jistě," řekla Yuki a zastínila si oči před světlem.

Odvrátila se od něho a začala se hrabat v kabelce, až vysypala z peněženky kreditní karty a drobné. Konečně našla řidičský průkaz a podala mu ho.

Jacobi si ho vzal s sebou do svého auta. Zkontroloval ho proti údajům v databázi, aby jí dopřál čas na přemýšlení. Pak se vrátil do hustého deště a požádal Yuki, aby vystoupila z auta.

„Chcete, abych vystoupila?"

„Přesně tak. A položila ruce na kapotu. Nebude vadit, když se podívám dovnitř? Nemáte tam něco, o čem byste mi chtěla povědět? Zbraň? Nějakou zakázanou látku?"

„Warrene? Jsi to ty? To jsem já, Yuki. Co má tohle znamenat?"

„Přesně na to se chci zeptat já tebe."

Yuki mokla a vlasy jí visely přes obličej, takže vypadala jako mokrý jorkšířský teriér. Na sobě měla tepláky, tenké tričko a pantofle s korálky na bosých nohou. Zuby jí cvakaly o sebe.

Jacobi přešel baterkou vnitřek auta a pak ji vyzval: „Dobře, můžeš zase nastoupit."

Díval se, jak si zapíná pás, vrátil jí řidičský průkaz a pak řekl: „Jel jsem za tebou pořádně kus cesty, Yuki. Co to sakra děláš?"

„Ty jsi mě sledoval?"

„Odpověz prosím na otázku."

„Jenom jsem se chtěla projet," odsekla podrážděně.

„Nelži mi. Sledovala jsi ten mercedes."

„Ne - no tak dobře. Ale co? Já jenom, jenom - o nic nešlo!"

„Uvažuj, co říkáš," varoval ji zvýšeným hlasem. Nejraději by s ní zatřásl a trochu ji postrašil.

„Jestli má ten chlap opravdu na svědomí, z čeho ho podezíráš, nemyslíš, že se tě pokusí odstranit z cesty? No tak, Yuki, myslí."

Díval se, jak dívka špulí ústa, ale mlčí.

„Nebuzeruju tě tady proto, že mě to baví. Jsi milá a dost chytrá, abys věděla, že si takhle koleduješ o malér."

Yuki si otřela vodu z obličeje a přikývla. „Musíš o tom povědět Lindsay?“

„To záleží na tobě.“

„Pojeďu domů, Warrene. Nezastavím se ani pro benzín. Stačí?“

„Dobře. Mimochodem, máš prošlou technickou. Naprav to.“

„Díky, Warrene.“

„Jasně. Jed' opatrně. A buď hodná.“

Jacobi šel zpátky ke svému autu a přemýšlel o tomhle úkolu. Pak ho napadlo, že by se mohl zastavit v restauraci kousek od svého bytu na teplou večeři. Potom domů, nalít si skleničku a podívat na zápas 49ers.

Když otevřel dveře auta, uslyšel z vysílačky své jméno.

Kapitola 93

Jacobi zaparkoval za modrým fordem na rohu Taylor a Washington Street. Znovu vylezl do protivného deště, přistoupil k druhému autu a vyměnil si pár slov s Chim a Lemkem.

Když ford odjel, přešel Washington Street a stanul pod černou markýzou se zlatým nápisem „Venticello Ristorante“.

V patrovém domě s bezovou omítkou ho přivítal pach česneku a oregana. Jak stoupal po schodech do prvního patra, škrundalo mu v břiše.

Ve vstupní hale ho dívka v okénku po pravici požádala o kabát. Odmítl.

Chvilku tam stál, kapala z něj voda a rozhlížel se po baru do L a schodišti po levici, jediném přístupu pro veřejnost do restaurace v přízemí.

Jacobi se usadil na barové stoličce, objednal si pivo a položil kabát na stoličku vedle sebe. Pak se zeptal barmana, kde jsou toalety.

Sešel po schodech do malé obdélníkové jídelny s deseti obsazenými stoly u oken s výhledem do ulice a velkým krbem obloženým modrými kachličky.

Doktor seděl u stolu poblíž krbu zády k Jacobimu. Přes stůl se na něj usmívala atraktivní žena a ve sklenicích na stole zářilo červené víno.

Jacobi prošel kolem stolu a vrazil do doktorovy židle. Potěšeně sledoval, jak sebou Garza trhl a podrážděně se za ním ohlédl.

Jacobi se omluvil, jako by to myslel vážně. „Je mi to líto. Omlouvám se. Promiňte.“ Pak si došel na toaletu a vrátil se nahoru do baru.

Dopil pivo a objednal si další. Každé hned zaplatil. Když kolem něho prošel tmavovlasý doktor se svou společnicí směrem k šatně, položil na bar ještě spropitné.

Jacobi vyklouzl ze dveří hned za nimi a vyšel ven do nevlídné noci. Nastartoval auto, zapnul stěrače a nahlásil svou polohu.

Černý mercedes vyjel z parkoviště v Taylor Street a Jacobi ho sledoval, tentokrát v těsném závěsu, přesvědčený, že si ho doktor v tom počasí nevšimne. Tím spíše, když mu pohledná blondýna seděla skoro na klíně, objímala ho kolem ramen a líbala za ucho.

Doktor odbočil do Pacific Street, ujel dva bloky, odbočil vpravo do Leavenworth Street a po dalších čtyřech blocích do Filbert Street.

Jacobi uviděl, jak Garza zahýbá s mercedesem na příjezdovou cestu, dálkovým ovládáním otevírá dveře garáže a zajíždí dovnitř.

Jacobi projel kolem světle žlutého domu na konec bloku, obrátil auto, vrátil se a zaparkoval na Garzově straně ulice, odkud mohl sledovat dům.

Bok mu začínal tuhnout a už zase měl plný močový měchýř. Přemýšlel, že půjde počurat zadní kolo, když světla v přízemí Garzova domu zhasla. Po dlouhých patnácti minutách potemněla okna i v prvním patře.

Jacobi zavolala Lindsay na služební telefon. Pověděl jí, že sledoval Garzu od chvíle, co odešel z nemocnice. Jo, přesčas. *Zadarmo.*

„Neprojel ani stopku, Boxerová. Ten chlap povečeřel se štíhlou blondýnou kolem čtyřicítky. U stolu se s ní držel za ruku a ona na něm visela celou cestu k němu domů.

Podle toho, co jsem zatím viděl," řekl Jacobi, „je doktor vinen jenom tím, že má přítelkyni."

Kapitola 94

Nervózně jsem přecházela po chodbách před oddělením intenzivní péče v městské nemocnici, když mi Jacobi zavolal, že to Garza pro ten večer zabalil.

Zhroutila jsem se na plastovou modrou židli v čekárně a nadávala si do idiotů, že jsem poslala svého bývalého partáka ven do tak mizerného počasí úplně zbytečně. Přesto jsem se stále nemohla zbavit dojmu, že s Garzou není něco v pořádku.

Před očima se mi honily obrazy - jak se Keiko podlamují nohy a jak ta energická, veselá žena, která měla být ještě naživu, padá na chodník.

Pomyslela jsem na mosazné knoflíky na jejích očích a na očích jednatřiceti dalších, které někdo označil stejně.

Ty zatracené knoflíky. Značky.

Co na tom vraha mohlo tak bavit, když nikdo nechápal, co nebo proč dělá?

Vzpomněla jsem si na aroganci toho muže, jenž měl dohlížet na péči o mnoho z těch, kteří zemřeli. Doktora, který řekl: „Někdy fouká špatný vítr.“

A asi posté jsem přemítala, jestli je Dennis Garza jedním z těch vyšinitých vrahů, jako byl Charles Cullen a Swango, chirurg z Ohia, který byl závislý na pocitu moci nad lidskými životy.

Zavrtěla jsem se na židli a srazila na podlahu poloprázdný kelímek s kávou. Dívala jsem se, jak se mi hnědá kaluž pomalu rozlévá kolem tenisek. „Proboha, Lindsay, máš přece dopadnout vraha.“ *A neumíš si ani vypít kafe.*

Utřela jsem rozlitou kávu kusem novin, hodila kelímek do koše a pomyslela si: *Pro dnešek konec.*

Garza už šel spát a jestli mám dost rozumu, půjdu také.

Zapínala jsem si bundu, když mi zazvonil mobil.

„Poručíku?“ zašeptal ženský hlas. „Tady Noddie Wilkinsová. Ta sestra z městské. Povídala jste, abych vám zavolala. Zase ty

knoflíky.“

Udělal se mi špatně od žaludku.

„Kdy se to stalo?“

„Právě teď.“

„Jak se ten pacient jmenoval?“

„Anthony Ruffio. Jeho tělo je ještě na intenzivní péči.“

Rozběhla jsem se ke schodům a přemýšlela, kolik pacientů v té nemocnici zemřelo a kolik jich mělo na očích knoflíky s Aeskulapovou holí.

Ale tentokrát tu byl jeden rozdíl.

Byla jsem v nemocnici a vrah tu byl nejspíš také.

Kapitola 95

Vzala jsem schody k oddělení intenzivní péče po dvou. Po nemocnici se možná prochází vraždící šílenec a mně se naskytla šance ho dopadnout.

Ukázala jsem odznak vrchní sestře za pultem před oddělením a stála před ní, když sháněla sloužícího lékaře.

Doktor Daniel Wassel se dostavil za chvíli. Byl to štíhlý muž kolem pětatřiceti, s dlouhým, úzkým nosem a ospalýma, zarudlýma očima.

Ukázala jsem mu průkaz a řekla, že provádím vyšetřování a potřebuji seznam všech, kteří byli na patře, když na intenzivní péči přivezli z operačního sálu pacienta jménem Anthony Ruffio.

A oznámila mu, že chci okamžitě vidět Ruffiovo tělo.

Doktor se vyplašil a vyvalil oči, z nichž rychle zmizela otupělost. „To nechápu, poručíku. Proč se policie zajímá o smrt tohoto pacienta?“

„Pro teď tomu budu říkat podezřelé úmrtí.“

„Vůbec nechápu, jak vás mohlo něco takového napadnout,“ řekl.

Doktor Wassel otevřel posuvné dveře do temného pokojíku a cvakl vypínačem. Zablikalo světlo zářivek.

Můj první pohled patřil tělu.

Při stahování prostěradla z obličeje mrtvého mnou otřásla zlá předtucha.

Ruffio vypadal šokovaně, jako by mu někdo vytrhl život z těla. Ústa měl otevřená, pleť bledou, skoro průsvitnou.

U nosních dírek měl zaschlou krev a v koutcích úst lepkavé stopy po lepicí pásce, která přidržovala hadici respirátoru.

Shrnula jsem prostěradlo ještě níž a uviděla čerstvý operační řez, sešitou jizvu od hrudní kosti k pupku.

Zase jsem pana Ruffia zakryla až k linii vlasů.

Když jsem odvrátila pohled, spatřila jsem na nočním stolku dva knoflíky s Aeskulapovou holí. Zůstala jsem stát mezi nimi a

doktorem Wasselem.

„Od teď do pokoje nesmí nikdo z nemocničního personálu," řekla jsem. „Brzy se tady objeví někdo z policejní laboratoře a jakmile tady skončí, odveze patolog pana Ruffia do městské márnice."

„Budu o tom muset informovat nadřízené."

„Jděte rovnou nahoru, doktore."

Vytáhla jsem z kapsy bundy latexové rukavice a obálku z pergamenového papíru a uložila do ní knoflíky, aby náhodou nezmizely. Zatelefonovala jsem do laboratoře a našla tam dva techniky na noční, kteří slíbili, že se za mnou hned vypraví. A zavolala jsem Jacobimu. Vytáhla jsem ho z postele.

Zatímco jsem čekala, až dorazí posily, zahájila jsem vlastní vyšetřování. Bylo to jako řídit motorový člun po moři bičovaném bouří.

Ukazovala jsem odznak a vyptávala se podrážděných doktorů, sester a sanitářek: „Kde jste byli, když Anthony Ruffio nastoupil do městské nemocnice?"

„Kde jste byli, když zemřel?"

Během každého výslechu jsem číhala na gesto, tón hlasu, jakékoliv znamení, které by označilo vraha.

Nic takového jsem nepozorovala, vůbec nic.

Kapitola 96

Na pohotovosti té noci sloužila doktorka Marie Calhounová. Bylo jí něco přes třicet, měla tmavé kudrnaté vlasy, okousané prsty a energii hraničící se šílenstvím.

Stály jsme spolu v ohrazeném prostoru pro sestry uprostřed sálu pohotovosti. Doktorka Calhounová těkala pohledem sem a tam a překotně se mi snažila vysvětlit smrt Anthonyho Ruffia.

„Pan Ruffio letěl ze Ženevy přes New York," vyprávěla stručně. „Byl to dlouhý let a levou nohu měl v sádře. V letadle začal mít velké problémy s dýcháním. Po přistání ho odvezli přímo na pohotovost."

„Vy jste ho přijímala?"

„Ano. Udělali jsme vyšetření plic. Ukázalo se, že jde o plicní embolii. Provedli jsme také ultrazvuk zlomené nohy a našli tam další velkou sraženinu.

Dali jsme mu lék na snížení srážlivosti krve, antikoagulant zvaný heparin, abychom sraženiny rozpustili, a na intenzivní péči jsme ho připojili na respirátor.

Pak jsem se doslechla, že zvrací krev, vyměšuje krev a následně upadl do šoku."

„Co to způsobilo?"

„To jsem tehdy nevěděla. Odvezli jsme ho na chirurgii a zjistili masivní krvácení ze žaludečního vředu. Kvůli heparinu měl superřídkou krev..."

Doktorka potřásala hlavou a kudrny se jí pohupovaly, když vysvětlovala, co se dělo dál. Zdálo se, že se sama snaží srovnat si v hlavě okolnosti pacientovy smrti.

„Bill Rosen," řekla. „Skvělý chirurg. Dělal, co mohl, aby podvázal hlavní žílu vedoucí k vředu.

Dali jsme pacientovi spoustu krve, ale stále krvácel a my to nemohli zastavit. Už tak měl vážné problémy s dýcháním a během operace se všechno jen zhoršilo."

„Jak moc?"

„Ztratili jsme ho na stole. Rosen ho oživil. Stabilizoval ho. Ruffio byl na intenzivní péči asi dvacet minut, když zemřel."

Měla jsem hrozný pocit dějá vu. Keiko Castellanová také dostala příliš mnoho léku na ředění krve, streptokinázy. To ji zabilo.

„Odpusťte mi mou neznalost, doktorko, ale jak často heparin způsobí ‚superřídkou‘ krev?"

Podívala se na mě a její tmavé oči ztvrdly jako dva krystaly onyxu.

„Na co se mě to proboha ptáte?"

„Je možné, že Ruffio dostal heparinu příliš mnoho?"

„Všechno je možné. Ale je tu mnohem zjevnější příčina smrti, která bude také uvedena v mé zprávě," řekla Calhounová důrazně. Skoro jsem slyšela, jak skřípe zuby.

„Když toho muže přivezli, měl v krvi dvě celé šest promile alkoholu. To je těžká opilost. Jednoznačně si v letadle pořádně přihýbal. Kvůli pití si možná také zlomil nohu na sjezdovce."

„Promiňte. Nechápu souvislost."

„Krvácející žaludeční vřed bývá u alkoholiků častý. On o svém vředu nikomu neřekl," pokračovala Calhounová. „Možná mu bylo trapné přiznat, že pil. Tohle je jeden z důvodů, proč se s pacienty vyplňují přijímací dotazníky."

„Takže tvrdíte, že si Ruffio způsobil smrt tím, že neuvedl všechny údaje o svém zdravotním stavu?"

„Přesně tak. Skončily jsme?"

„Ještě ne," řekla jsem.

Na pohotovost přivezli sténajícího mladíka, který krvácel ze střelného zranění na noze. Stoupla jsem si před Calhounovou, než stačila proklouznout kolem mě.

„Byl doktor Garza v nemocnici, když jste přijímali Ruffia?"

„To si opravdu nepamatuji. Nemám tušení. Proč se nezeptáte jeho?"

„Zeptám. Víte o těch knoflících, které našla sanitářka na očích mrtvého Ruffia?"

„Jakých knoflících? Nevím, o čem mluvíte, poručíku. Ale

Anthonyho Ruffia nezabily nějaké knoflíky. Dostal ho krvácející
vřed."

Kapitola 97

Druhý den ráno jsem seděla ve svém otlučeném exploreru a přemýšlela o dlouhých hodinách, které jsem strávila s Jacobim na jednotce intenzivní péče nad mrtvým tělem Anthonyho Ruffia.

Ted' jsem se dívala dojemného stříbrného deště ve světle reflektorů. Východní obzor se začínal rozjasňovat.

Vyjela jsem z parkoviště do Pine Street a stále jsem přemýšlela, zda k Ruffiově smrti došlo skutečně tak, jak to popsala doktorka Calhounová - nešťastnou shodou okolností. Bez zavinění nemocnice.

Vybavilo se mi zoufalství ve tváři lékařky, když pronesla termín superřídká krev.

Jednu věc jsem věděla jistě: zatímco Ruffio ležel v bezvědomí na jednotce intenzivní péče a dýchal za něj respirátor, pohybovalo se v jeho blízkosti ne méně než šedesát zaměstnanců nemocnice.

Někdo mohl před nebo po operaci vstříknout do Ruffiova vaku s intravenózním roztokem injekci s velkou dávkou heparinu.

Garza to mohl stihnout předtím, než odešel večer z práce.

Ale jeden dílek mi do té skládačky nezapadal.

Jak by Garza dal knoflíky na oči mrtvého?

Kapitola 98

Cindy seděla za svým stolem v redakci *Chronicle* a doladovávala svou reportáž. Potřebovala stihnout uzávěrku, ale přesto byla ráda, když jí zazvonil mobil a ona si přečetla na displeji jméno volajícího.

Zvedla to s myšlenkou *Paráda. Možná se nám podaří domluvit si rychlý oběd.*

„Cindy, co to má sakra znamenat?“ vyštěkla Lindsay do telefonu. „Prosila jsem tě, abys o Garzovi nepsala, dokud to neodsouhlasím!“

„Já musela, Linds,“ řekla Cindy a snažila se mluvit potichu, aby ji nikdo neslyšel. „Můj zdroj v městské nemocnici mi řekl, že si Garzu pozvala nemocniční rada na kobereček -“

„To nic nedokazuje, Cindy.“

„Četla jsi tu reportáž? Napsala jsem, cituji: ‚Podezření padlo na lékaře z pohotovosti doktora Dennise Garzu.‘ *Podezření* znamená nepodloženou spekulaci. Proboha, Lindsay, minulý týden to ten chlap u soudu totálně zvorál. Zaslouhuje si pár řádků v novinách!“

„Co když se provinil něčím horším než zanedbáním péče? Co když ho zájem médií přiměje, aby se stáhl? Co když se sbalí a odjede ze San Franciska?“

„Co myslíš tím ‚víc než zanedbání péče‘?“

„Sama nevím,“ opáčila Lindsay uraženě. „Pracuju na tom.“

„To já taky,“ řekla Cindy. „Podívej, nic z toho, co je v té reportáži, nemám od tebe. Celé je to od začátku moje. Nemáš právo se do mě pouštět za to, že dělám jenom svoji práci.“

Zavládlo napjaté ticho. Cindy cítila tíhu vršících se vteřin a přemýšlela o věcech, které nechtěla vyslovit. Ale dalo se to shrnout stručně: Lindsay na ni naléhala kvůli jejich přátelství - a zacházela příliš, příliš daleko.

„Dělají na tom desítky reportérů, Lindsay! O Garzovi se bude psát v novinách, ať už s tím přijdu já nebo někdo jiný.“

Lindsay si jí povzdechla do ucha a řekla: „Kéž bych měla víc

času."

„No, držím ti palce."

Následovalo chladné rozloučení.

Cindy ukončila hovor a podívala se na poznámkový blok na stole. Přečetla si slova, která si tam právě poznamenala: *vinen něčím horším než zanedbáním péče.*

Kapitola 99

Po své celonoční službě v městské nemocnici jsem byla k smrti unavená a frustrovaná. Odhodila jsem ranní noviny do koše pod stolem. Byla jsem si celkem jistá, že Cindina příští reportáž bude o tom, jak někdo vraždí pacienty v nemocnici - a jak proti tomu sanfranciská policie nic nedělá.

Přišel čas skončit s vyšetřováním na vlastní pěst a otevřít oficiální „případ mosazných knoflíků“, než mi začne hořet koudel pod zadnicí.

Zvedla jsem sluchátko a zavolala veliteli. „Tony, musím s vámi mluvit. Je to naléhavé.“

Kavárna Květinový trh na rohu Brannan Street a Šesté je kousek od nájezdu na dvě stě osmdesátku směřující na jih a několik bloků od Baráku. Kdykoliv jindy bych ocenila útulné prostředí podniku, jeho hezky dlážděnou podlahu, tmavé táflování a výhled na stánky s květinami na ulici.

Dnes jsem si toho však ani nevšimla.

Tracchio a já jsme se usadili k jednomu z malých kulatých stolků a objednali si sendviče.

„Spusťte, Boxerová," vybídl mě.

Zjistila jsem, že se mi ulevilo, když jsem mu mohla povědět všechno - o Yukiině mamince, knoflících na očích třiatřiceti mrtvých pacientů, fámách, statistikách a procesu s městskou nemocnicí kvůli zanedbání lékařské péče.

Řekla jsem také o podezřelém působení doktora Garzy v nemocnicích po celé zemi a uzavřela výklad zprávou o Jacobiho sledování a mimoslužebních výsleších z minulé noci po podezřelém úmrtí pacienta.

„Ruffiovo tělo čekalo na intenzivní péči na převoz do nemocniční márnice," řekla jsem, „když mu někdo dal na oči mosazné knoflíky.“

„Hmm," zabručel velitel.

„Garza odjel z nemocnice v šest večer. Ten pacient zemřel těsně po osmé," pověděla jsem mu, „ale nemohu vyloučit, že v tom Garza měl prsty."

„Pokud tam Garza nebyl, jak by s tím mohl mít něco společného?"

„Měl přístup do všech prostor nemocnice. Možná pacienta předávkoval, než odešel z práce, a několik hodin trvalo, než začal lék působit. Nebo má komplice, popřípadě to vůbec není on," připustila jsem. „Ale Garza by mohl být opravdová zrůda! A nejspíš také je. Když nic jiného, musíme něco udělat, než si nás podá tisk. *Chronicle* má Garzu na třetí straně v dnešním vydání."

Velitel odstrčil talíř a nechal si dolít kávu.

„Yuki vznesla obvinění?" zeptal se.

„Ano, ale Clairina pitva Yukiiny matky prokázala jenom to, že dostala moc velkou dávku léku. Žádný důkaz, že byla zavražděna. U Ruffia čekám velice podobný závěr."

„Takže máme pytel matek a šroubů, které k sobě nepasují."

„A moc špatný pocit, Tony. Ten nejhorší. Co nejde setřást."

„Co chcete dělat?"

Díky tomu, že jsem uzavřela případ Dívek v autě, jsem si mohla dovolit být náročná.

„Chci prošpikovat nemocnici policisty. Půjčit si pár lidí z protidrogového, kteří by tam šli v civilu. Nechat Garzu sledovat čtyřicet hodin denně a nasadit někoho do nemocniční lékárny."

Tracchio vyprázdnil hrnek s kávou a bezpochyby přemýšlel o tom, jak bude kvůli mému „špatnému pocitu" muset ještě víc přepínat své už tak přepracované lidi.

„Na jak dlouho?"

„Upřímně řečeno nemám tušení."

Tracchio naznačil servírce, že chce účet, a obrátil se zpátky ke mně. „Můžete mít čtyři lidi na týden. Pak to vyhodnotíme. A budete mě o všem informovat, Lindsay. Ne že mi něco zatajíte."

Potřásla jsem Tracchiovi masitou rukou. „To by mě ve snu nenapadlo."

Kapitola 100

Jacobi seděl jako spolujezdec v nenápadném šedém autě, pozoroval žlutý dům ve Filbert Street a říkal si, že doktor Garza je už půlhodiny doma a nejspíš se zrovna dívá na zprávy, když se náhle otevřely dveře garáže a z ní s kvílením pneumatik vycouval mercedes.

Rich Conklin se napřímil za volantem. Jacobi nahlásil kód 33 a uvedl jejich polohu.

Conklin mezitím napočítal do pěti a zamířil s neoznačeným policejním autem dolů po Filbert Street, deset délek auta za mercedesem.

„Jen klid," upozornil ho Jacobi. „Máme dostatečnou podporu."

„Jak můžu být klidnej, když ani nevíme, jestli je v tom autě opravdu Garza?" namítl Conklin.

„Chceš se vrátit a dál hlídat dům?"

„Ne. Chci se nechat nakloňovat."

Jacobi si odfrkl. „Myslíš, že je svět připravenej na dva takový, jako jsi ty, Conkline?"

Pak se Jacobi usmál při vzpomínce na dobu, kdy byl zelenáč jako teď Conklin a také se těšil na každé sledování a zatčení, a musel si přiznat, že pořád ještě cítí to dávné vzrušení.

Conklin odbočil ostře doleva do Jones Street, dupl na brzdu před křižovatkou s Greenwich Street a pak projel kolem základní školy Yicka Wo.

Jacobi zavolal na dispečink. „Černý mercedes kupé, Whisky Delta Foxtrot tři devět nula, míří na sever po Jones Street," řekl, když přejeli Lombard a Francisco Street, projeli několik stopek a zabrzdili na křižovatce s Columbus Avenue.

Ve vysílačce to zapraskalo, když další neoznačené auto převzalo mercedes na Columbus Avenue, kde se Jacobi ohlásil znovu: „Vypadá to, že míří směrem k Cannery South."

Conklin rozsvítil světla v mřížce chladiče. Strhl volant doprava

a hnál auto paralelně s Columbus Avenue k Ghirardelli Square, kde se měli s Garzou podle všeho znovu setkat.

Jacobi řekl Conklinovi, aby zaparkoval v Beach Street blízko rohu s Hyde Street. „Každou chvíli by měl projet kolem.”

Doprava se ve večerní zácpě sunula pomalu a chodníky byly přeplněné chodci, kteří obcházelí stánky mezi ulicí a pláží.

„To je on,” řekl Conklin.

Jacobi se díval, jak malý sportáček zastavuje před nimi u chodníku, vystupuje z něj muž v kašmírovém převlečnicku od Armaniho, s tmavými vlasy splývajícími přes límec.

Vydešeně sledoval, jak Garza kráčí k jejich autu. *Sakra*. Zaklepal na okénko u spolujezdce.

Jacobi stáhl sklo a věnoval doktorovi znuděný pohled.

„Moment, inspektore. Hned se vrátím,” řekl mu Garza; pak přešel ulici a tramvajové koleje a vstoupil do běžové štukované budovy s červeným neonovým nápisem Buena Vista.

Přes výlohu Jacobi viděl, jak Garza něco objednává u muže za pultem.

„Co to mělo být?” zeptal se užasle Conklin. „Dělá z nás pitomce. To jsme dopadli.”

Jacobi cítil, jak ho začíná bolet hlava. Nechat se Garzou odhalit neměli v plánu.

„No, je to rána do zubů, Richie,” řekl. „Ale hra sotva začala.”

Jacobi se díval zachmuřeně z okénka, jak Garza vychází z kavárny, čeká na zelenou a znovu míří k jejich autu. Opět zaklepal na okénko a podal Jacobimu dvě kávy v kartónovém držáku.

„Je černá a silná,” řekl Garza. „Čeká vás dlouhá noc.”

„Díky, to je od vás hezké,” opáčil Jacobi. „Doufám, že vám to budeme moct brzo oplatit.”

Jacobi se díval, jak Garza nastupuje do mercedesu a zařazuje se do proudu vozidel. Zavolal na dispečink: „Potřebujeme auto, které převezme sledování. Podezřelý jede na jih po Hyde Street a dodržuje předpisy.”

Domluvil a vrátil mikrofon na místo.

„Udělá chybu,” ujistil Conklina s větším přesvědčením, než sám

cítil. „Tyhle nafoukaný parchanti chybují nejčastěji.“

Jacobi otevřel kelímek s kávou, nasypal do něj cukr a zamíchal ho. Pak opatrně usrkl.

Kapitola 101

Bylo tři čtvrtě na devět večer, ale světla v nemocničních chodbách svítila pořád stejně jasně. Garza odešel už před mnoha hodinami, zamával mi, když procházel kolem, a ušklíbl se, když ho posuvné dveře pouštěly na ulici. *Jsme mu pro smích, co?*

Jak jsem se potloukala po chodbách mezi pohotovostí a intenzivní péčí, poopravila jsem trochu svůj pohled na věc.

Možná Garza není vrah.

Třeba jen tak vypadá.

Ale jestli to není on, kdo tedy?

Strašila jsem tam už tak dlouho, že mě tam všichni museli znát.

Abych změnila terén, vystoupala jsem po schodech do třetího patra na onkologii.

Když jsem vyšla ze schodiště, uviděla jsem něco, z čeho se mi zježily chloupky na zátylku.

Bělocha okolo třicítky, asi metr osmdesát a pětasedmdesát kilo, s pískovými vlasy pod modrou kšiltovkou, v šedé mikině s kapucou a černých kalhotách, který mluvil na chodbě s postarší sestrou.

Něco na jeho chování se mi nezdálo - kradmost, s níž si vyměňoval spiklenecké pohledy se sestrou, mi říkala, *tady něco nehraje*.

Cappy McNeil je zkušený profík z oddělení vražd. Léta pracoval s Jacobim a teď hlídal na patře pode mnou.

Zavolala jsem mu ze služebního telefonu a o minutu později jsme už mířili k pokoji číslo 386, kam právě vklouzl podezřelý muž.

Rozrazila jsem dveře a vykřikla „Nehýbejte se!“ Ukázala jsem odznak, popadla muže za paži, otočila ho zády k sobě a udeřila jím o zeď, až se zatřásla.

Za mnou zablokoval Cappy východ svou metrákovou postavou.

„Jak se jmenujete?“ zeptala jsem se mladého muže.

„Alan Feirstein. *Co to má znamenat?*“

„Nechte ruce na zdi, pane Feirsteine. Máte v kapsách něco, o

čem bych měla vědět? Drogy? Injekční stříkačku? Zbraň?"

„Mám tam kartáček na zuby," vykřikl. „Klíčky od auta. A lékořicový bonbon!"

Osahala jsem mu všech deset kapes. „Vytáhnu vám peněženku," upozornila jsem ho.

„Miláčku?" Feirstein se ohlédl a vrhl úzkostlivý pohled na bledou ženu na posteli. „Jsi vzhůru?"

Z paží jí vedly hadičky ke stojanu s infuzí, elektrody na hrudi byly připojené k srdečnímu monitoru.

„To je můj manžel," pronesla žena omámeným, stěží slyšitelným hlasem. „Alan je můj manžel."

Zkontrolovala jsem Feirsteinův řidičský průkaz a sevřel se mi žaludek.

Ten muž nebyl ozbrojený a neměl u sebe žádné knoflíky. Na řidičáku měl dokonce nálepkou dárce orgánů.

„Co tady děláte?" zeptala jsem se mdle.

„Chci tady přespat," odpověděl. „Carol má lymfom. V konečném stadiu."

Těžce jsem polkla. „Je mi to moc líto," řekla jsem Feirsteinovi. „Udělala jsem hroznou, neomluvitelnou chybu."

Muž přikývl a nechal to být, za což jsem mu byla vděčná. Oslovila jsem jeho ženu: „Držte se, ano?"

Pak jsem vyšla s Cappym na chodbu.

„Člověče," vydechla jsem, „cítím se hrozně. Ale opravdu to vypadalo, jako když se děje něco podezřelého. A ten chlap se jenom vplížil dovnitř, aby mohl přespat u své ženy! Jak jsem mohla být tak pitomá?"

„To se stává, šéfe," řekl a pokrčil rameny. „Takže jsme zas na začátku."

Byla jsem zklamaná a bylo mi trapně, ale hlavně jsem ještě nikdy neměla tak silný pocit, že se honím za pouhou vidinou.

Carl Whiteley, výkonný ředitel nemocnice, několikrát prohlásil, že úmrtnost v městské je v normě a že ty knoflíky jsou jen žert.

Přiměla jsem ho, aby souhlasil s vyšetřováním, aniž bych měla o mnoho víc než své instinkty.

Vystavila jsem ho riziku. A sebe také.

Prodejní automat na rohu chodby před pohotovostí hučel, připravený vydat ze sebe veselé barevné krabičky s dobrotami do tohoto bezútěšného prostředí.

Hodila jsem do štěrbinu čtvrták, stiskla několik tlačítek a dívala se, jak dolů padá oranžový sáček pomerančových bonbonů.

Měla jsem před sebou celou noc. Chtěla jsem věřit, že odhalíme perversního vraha a zachráníme lidské životy.

Nabízela se ale hrozná možnost, že ze sebe jen dělám hlupáka. Bože, ten chudák a jeho žena. Taková katastrofa.

Šestá část

ROZSUDEK

Kapitola 102

Zrovna dneska musím přijít pozdě.

Cindy zápasila s příliš velkou kabelkou a rovnala si na rameni popruh od tašky s počítačem, zatímco rychle kráčela po McAllister Street k budově civilního soudu. Cestou myslela na to, že od začátku procesu před čtyřmi týdny nevynechala ani jedno zasedání soudu.

Vyčerpávající výpovědi svědků a dramatické křížové výsledky skončily.

Dnes O'Marová a Kramer pronesou své závěrečné řeči, ať už tam bude Cindy čekat na schodech, až se dveře soudu otevřou, nebo ne.

Bože.

Otrásla se při pomyslení, že by jí zasedl místo jiný reportér.

Přeběhla na červenou McAllister Street směrem k soudní budově, stavbě z bílého kamene, jejíž průčelí hledělo na křižovatku ulic McAllister a Polk.

Vzhledla a ulevilo se jí, když viděla, že dveře jsou stále zavřené.

Spatřila Yuki, jak stojí na kraji davu na nejvyšším schodu a oběma rukama svírá držadlo kufříku. Strnule hleděla do prázdna.

Cindy ustaraně potřásla hlavou nad tím, jak Yuki zhubla a vypadala křehce. Navíc nebyla v práci ode dne, kdy jí zemřela matka.

Proces ji stravoval a bylo to na ní vidět.

Cindy se prodírala davem na schodech před soudní budovou. Cestou nahoru volala na Yuki.

„Porucha v metru," řekla jí Cindy. „Půl hodiny jsme trčeli mezi stanicemi. Skoro jsem se zcvokla."

Soudní stráž otevřela těžké ocelové dveře a dav, který se valil dovnitř, vzal Cindy a Yuki s sebou.

Přecpaný výtah je vyvezl do čtvrtého patra, kde se cestou do soudní síně 4A rozdělily. Cindy šla přímo k poslední lavici v sále, která byla vyhrazena pro tisk.

Rozhlédla se po plnící se síni a zapnula notebook.

Začala psát.

Maureen O'Marová měla na sobě rajčatově červený kostým od Oscara de la Renta, psala Cindy. Je to uniforma, válečné barvy. Chce, aby si porotci dobře zapamatovali její závěrečnou řeč.

Kapitola 103

Soudce Carter Bevins zatřásl náramkovými hodinkami a obrátil své obrylené oči k Maureen O'Marové. Zeptal se jí, jestli je připravená pokračovat.

„Ano, Vaše Ctihodnosti,“ odpověděla O'Marová a zaujala své místo za malým dubovým pultem.

Položila před sebe poznámky, ale nepotřebovala je. Znovu je prošla předchozího večera se svými partnery, naučila se nazpaměť klíčové body, přesně si určila, jaký tón ve kterém místě použije. Dala do toho případu všechno; dobře věděla, že celá její budoucnost závisí na výsledku tohoto procesu.

Zatím si vedla skvěle a byla si toho vědoma.

Teď měla svému úsilí nasadit korunu.

Zhluboka se nadechla, usmála se na porotu a spustila.

„Dámy a pánové, před třemi lety byla Sanfranciská městská nemocnice zprivatizována; byla prodána korporaci, jejímž hlavním cílem je zisk.

Od té doby,“ pokračovala O'Marová, „se v nemocnici *ztrojnásobil* počet úmrtí způsobených omyly při podávání léků.

Proč? Tvrdím, že je to kvůli chybám zaviněným neschopností a přepracováním.

V uplynulých třech letech byly skoro tři čtvrtiny personálu nahrazeny méně zkušenými lidmi, kteří pracují na delší směny za nižší mzdy. Nemocnice je zisková,“ řekla O'Marová, „a za nepříjemně vysokou cenu.

Slyšeli jste výpovědi o dvaceti lidech, kteří zemřeli bolestivou, zbytečnou smrtí, protože přišli do městské nemocnice.

Je to odporné a ostudné. A všechna vina padá na vedení městské nemocnice, protože těm lidem vůbec nezáleží na pacientech. Jde jim jen o zisk.”

O'Marová došla k lavici poroty, položila dlaně na zábradlí a pohlédla do očí těm, jimž byla její slova určena.

„Minulý týden jsme zde slyšeli mluvit doktora Garzu," pokračovala O'Marová. „Doktor Garza stojí už tři roky v čele pohotovostní služby Sanfranciské městské nemocnice a nepopírá, že se za toto období značně zvýšila úmrtnost pacientů přijatých na pohotovost.

A doktor Garza nám pověděl, proč se to stalo. Prohodil: ‚Někdy fouká špatný vítr.'

Dámy a pánové, v nemocnici neexistuje nic takového jako ‚špatný vítr'. *Ale existuje špatná léčba.* Právní termín zní ‚nedosahování běžných standardů praxe'.

A to je zanedbání lékařské péče.

Když jsem se zeptala doktora Garzy, jestli má něco společného s úmrtími těch pacientů, vykřikl: ‚Odvolávám se na Pátý dodatek.'

Představte si to. Odmítl odpovědět, protože se nechtěl kompromitovat! Nebyla to vlastně odpověď na mou otázku? Jistě že byla."

Nikdo nezakašlal a zdálo se, že dokonce nikdo ani nedýchá. O'Marová pokračovala a dívala se přitom jednotlivým porotcům do očí.

„Tohle není kriminální kauza. Nikdo neobviňuje doktora Garzu ze *zločinu*, přestože se tak podivně usvědčil.

Ale *žádáme* vás, abyste pohnali městskou nemocnici k zodpovědnosti za ten ‚špatný vítr'.

Žádáme vás, abyste potrestali nemocnici za to, že staví zisk nad prospěch svých pacientů.

A žádáme vás, abyste přiřkli mým klientům padesát milionů dolarů, sumu, která bude nemocnici bolet, přestože ani zdaleka nevyváží ztrátu těch dvaceti vzácných životů.

Dámy a pánové, je třeba zabránit tomu, aby nemocnice dále riskovala s životy pacientů při jakési ruské ruletě - a vy jí v tom zabránit *můžete*.

Ptejte se sami sebe, zda byste chtěli, aby se v této nemocnici léčil někdo z vašich milovaných.

Chtěli byste tam jít vy sami? Zvažovali byste to vůbec po tom, co jste zde slyšeli?

Prosím, odneste si tuto myšlenku s sebou do místnosti pro porotu - a rozhodněte ve prospěch mých klientů a těch, které v městské nemocnici ztratili. Přiznejte jim odškodnění v maximální výši. Jejich jménem vám děkuji."

Kapitola 104

Yuki čekala v dlouhé frontě před dámskými toaletami. S rukama založenýma na hrudi a hlavou skloněnou přemýšlela o tom, jak silný dojem na ni udělala závěrečná řeč Maureen O'Marové, a ptala se sama sebe, proč neodvezla matku z nemocnice dřív, než ji ten parchant Garza zabil.

Fronta postupovala tak pomalu, že když se Yuki konečně dostala dovnitř, zbývalo jen několik minut do chvíle, kdy soud znovu zasedne.

Rychle otočila kohoutkem se studenou vodou a opláchla si obličej. Pak sáhla naslepo po papírovém ručníku.

Osušila si obličej, otevřela oči a uviděla Maureen O'Marovou, jak si před zrcadlem upravuje make-up.

Byla ráda, že ji vidí.

Pogratulovala jí k závěrečné řeči, představila a dodala: „Pracuji pro firmu Duffy a Rogers, ale jsem tu, protože moje matka nedávno zemřela v městské nemocnici.“

„To je mi líto,“ řekla O'Marová a pokývla hlavou. Pak se obrátila zpátky k zrcadlu.

Yuki sebou při té chladné reakci trhla. Okamžitě si však uvědomila, že O'Marová je nejspíš uzavřená do sebe a v duchu se připravuje na Kramerovu řeč.

A obává se reakce poroty.

Odhodila zmačkaný ručník do koše a ještě jednou přelétla pohledem po O'Marové a jejím odrazu v zrcadle.

Advokátčin kostým byl úžasný. Zuby měla vybělené a její nádherné vlasy se leskly tak, jak se to dá vidět jen v televizní reklamě. *Ta žena o sebe pečuje*, pomyslela si Yuki a ten poznatek ji z nějakého důvodu podráždil.

Došlo jí, že už několik měsíců nebyla u holiče a stále střídá dva tmavomodré kostýmy. Bylo pro ni snazší oblékat se automaticky.

Od matčiny smrti jí nezáleželo na tom, jak vypadá.

O'Marová si nanesla na rty novou vrstvu rtěnky, odhodila zbloudilý pramen vlasů z límce a aniž by se na Yuki podívala, odešla z místnosti.

Žena v proužkovaném kostýmu se Yuki zeptala, jestli se může natáhnout k ní a použít její mýdlo.

„Jistě, žádný problém.“

Yuki ustoupila od umyvadla s myšlenkou: Co když je Maureen O'Marová jen nafoukaná mrcha?

Přesto jí přála, aby vyhrála.

A to ve velkém stylu.

Kapitola 105

Lawrence Kramer si rovnal papíry, když soudce zaujal své místo a soudní sluha požádal o klid v soudní síni.

Cítil se silný a nemohl se dočkat, až začne. Byl rád, že si ráno našel čas na svých obvyklých osm kilometrů běhu a využil té ničím nerušené chvíle, aby si znovu prošel svou řeč.

Byl připravený.

Nebýt toho pitomce Garzy, ani na okamžik by nepochyboval, jak bude znít rozsudek. Tohle bude toho idiota stát místo. Ale to bude jen malá útěcha, pokud prohrají.

„Je velký rozdíl mezi lidskou chybou a zanedbáním péče," řekl Kramer jasným, vyrovnaným hlasem.

„Představte si, jak to vypadá v sále pohotovosti. Lidé tam přicházejí z ulice, nemocní a zranění, oběti pádů, autonehod, bývají traumatizováni a někdy nemohou ani promluvit.

Pomyslete na chvat, v jakém musí doktoři činit životně důležitá rozhodnutí, přestože pacienti ani neznají, nevědí nic o celkovém zdravotním stavu a nemají čas provádět podrobná vyšetření.

Když musí doktor jednat rychle, aby zachránil život, je odkázán na vlastní rozhodnutí.

A přesně o tom mluvím.

Pětašedesátiletá žena, jako moje nebo vaše matka, přijde na pohotovost s krátkodobým ischemickým záchvatem. Je to malý infarkt spojený se srdeční arytmií, na který by mohla zemřít.

Jeden lékař se rozhodne podat antikolagulant, aby rozpustil krevní sraženinu.

Jiný by mohl nařídít okamžitou aplikaci kardiostimulátoru.

Záleží jen na jejich úsudku.

A každé rozhodnutí s sebou nese riziko; pacient by mohl zemřít při operaci, ale také na vedlejší účinky podaných léků -"

„Kramere! Mluvím k tobě. Ty parchante. Ty hajzle. Zlehčuješ smrt mého syna!"

Několik řad za stolem obhajoby stál muž a řval z plných plic. Byl to Stephen Friedlander, otec chlapce, jenž zemřel na dávku inzulinu, kterou měl dostat jeho propuštěný spolupacient.

Friedlanderův bledý obličej pokrývaly rudé skvrny a svaly měl najaté, jak opakovaně ukazoval prstem na Kramera.

„Chcípni!“ zařval na něj.

Pak se otočil ke stolu obhajoby, ukázal prstem na každého ze tří právníků v Kramerově týmu, dva mladé muže a jednu ženu, kteří na něj vytřeštěně zírali. „Chcípni! Chcípni! A ty taky!“

Soudce zavolal na soudního sluhu: „Vyved'te toho muže. To je pohrdání soudem.“

Kramer se mezitím obrátil k soudci. „Vaše Ctihodnosti! Tohle představení zorganizovala zástupkyně obžaloby. Chce šokovat porotu!“

„Tohle že je má práce?“ protestovala O'Marová. „Zbláznil jste se?“

„Oba do mé pracovny,“ zavrčel Bevins.

Kramer uslyšel vykřiknout nějakou ženu. Otočil se právě včas, aby viděl, jak se Friedlanderovi zkřivil bezkrevný obličej. Muž na tom byl zjevně špatně, lapal po dechu, natahoval ruce. Chytil se ječící ženy vedle sebe, zhroutil se jí do klína a nakonec se svalil na tvrdou mramorovou podlahu.

„Zavolejte zdravotníky,“ křikl Bevins na soudní stráž. „Soud se odročuje na druhou hodinu odpolední. Soudní sluhu, odved'te porotu do její místnosti.“

Vypukl zmatek.

Kramer uviděl muže v brýlích, reportéra z *Chicago Tribune*, jak běží k požárnímu východu a vrhá se po madlu na dveřích a otevíraje.

Hlasitý alarm na dveřích se rozeřval právě v okamžiku, kdy do soudí síně vběhl tým zdravotníků.

Kapitola 106

Cindy byla nervózní, když soud znovu zasedl. Celá ta hrozná scéna se jí pořád honila hlavou: to, jak ten chudák křičel a klel a nakonec se zhroutil k zemi, jak její nový přítel z *Chicago Tribune* spustil požární poplach tím, že otevřel nouzový východ.

Soudce uhodil kladívkem a šepot v obecnstvu utichl.

„Tohle dejte do zápisu," řekl Bevin. „Promluvil jsem s každým porotcem zvlášť a s potěšením musím konstatovat, že jejich úsudek o případu nebyl poznamenán ranním incidentem."

Pohlédl ke stolu obhajoby. „Pane Kramere, jste připraven pokračovat?"

„Jsem, Vaše Ctihodnosti." Kramer přistoupil k pultíku a jeho vlídný úsměv se zdál být trochu nucený.

Cindy se naklonila dopředu na lavici a položila Yuki ruku na hubené rameno. „A je to tu," zašeptala.

„Dámy a pánové," řekl Kramer. „Mám zde zprávu, že pan Friedlander je pod lékařským dohledem a očekává se, že se ze srdečního záchvatu plně zotaví.

Mí klienti a já s ním upřímně cítíme. Ten muž ztratil svého syna a trpí velkou bolestí.

Ale ať je náš soucit jakýkoliv, vaším úkolem jako porotců je rozlišit mezi chybami a zanedbáním lékařské péče.

Chyba je, když sestra zamění léky na podnosu nebo doktora rozptýlí jiný naléhavý případ a zapomene udělat zápis do karty, takže pacient dostane lék znovu. To jsou chyby.

Zanedbání je hrubá nedbalost. Pro vaši představu uvedu několik skutečných případů.

Doktor nechal pacienta ležet na operačním stole a běžel uložit peníze do banky.

V těle operovaného zůstala zapomenutá rouška.

Doktor léčil pacienta opilý nebo zfetovaný nebo odmítl pacienta léčit, protože měl výhrady proti němu nebo jeho rase. Nebo vědomě

předepsal lék, který pacient nepotřeboval.

To je hrubá nedbalost. To je zanedbání péče."

Kramer se odstrčil od pultíku, došel k porotě a zatímco mluvil, přecházel před ní.

„To, co se stalo lidem uvedeným v obžalobě, je hrozné. To sami dobře víte. Ale k situacím, o nichž jste slyšeli tady v soudní síni, dochází každý den v nemocnicích v celé zemi vinou chyb lékařů, sester nebo samotných pacientů.

Lidské chyby. Neúmyslné a nevědomé.

Ano, přáli bychom si, aby lékaři byli neomylní, ale to je nereálné přání.

Doktoři a sestry jsou jen lidské bytosti, které chtějí pomáhat jiným lidem, a dělají pro to vše, co je v jejich silách.

Vloni prošlo dveřmi městské nemocnice sto padesát tisíc pacientů s nejrůznějšími zraněními a nemocemi. A dostalo se jim skvělé zdravotní péče, stejně dobré jako v jakékoliv jiné nemocnici v tomto městě.

Žádám vás, abyste zapomněli na ohnivý proslov protistrany, soustředili se na rozdíl mezi chybami a zanedbáním péče a rozhodli ve prospěch městské nemocnice.

San Francisco, naše město, tu nemocnici potřebuje."

Kapitola 107

Yuki stála s Cindy na chodbě před soudní síní 4A a opíraly se zády o mramorovou zeď, zatímco se sál pomalu vyprazdňoval.

Cindy byla rozrušená, její srdce novinářky divoce bušilo. „Tak co tomu říkáš?“ zeptala se.

Kolem prošlo několik právníků obhajoby a manažerů nemocnice zabraných do debaty o procesu. Jeden starý chytrák v šedivém tvídovém obleku říkal: „Díky bohu za Kramera. Uhrál to skvěle. Ten chlap je hvězda.“

Skoro jim v patách kráčela O'Marová a její doprovod. Tvář advokátky byla prostá jakýchkoliv emocí. Došla k výtahu a ten se otevřel, jako by na ni čekal.

„Yuki?“ zeptala se Cindy znovu. „Chci znát tvůj profesionální názor. Jak myslíš, že se porota rozhodne?“

Yuki slyšela napětí v Cindině hlase, viděla, jak sleduje právníky pohledem a věděla, že se její kamarádka chce přidat k davu reportérů na schodech před soudní budovou.

„Obě strany si vedly opravdu dobře,“ řekla Yuki. „Jak víš, v civilním případě neexistují ‚oprávněné pochybnosti‘. Porota se obvykle rozhoduje na základě ‚převahy důkazů‘. Na to má ovšem každý porotce trochu jiný názor.“

„To si nemůžeš ani tipnout?“

„To je jako hodit si mincí, Cindy. Může se dokonce stát, že se porota na verdiktu neusnese.“

Cindy jí poděkovala, řekla, že si ji pak najde, a rozběhla se ke schodům.

Yuki si počkala na další výtah, nastoupila a dívala se, jak čísla klesají od čtyřky do nuly.

Vystoupila do haly, minula kruhový pult ochranky a vyšla ven do svěžího říjnového vzduchu.

Před budovou se tísnily dvě skupinky reportérů, jedna kolem Larryho Kramera a druhá u Maureen O'Marové. Strkali jim před

obličej mikrofony, aby mohli nakrmit obrazem a zvukem televizní dodávky zaparkované v McAllister Street.

Ať už bude výsledek jakýkoliv, Kramerovi i O'Marové se dostalo reklamy, jaká se nedá koupit za peníze.

Když procházela kolem nich, zabloudila v myšlenkách několik měsíců zpátky do minulosti ke svému poslednímu případu. Tenkrát to byla ona, kdo stál na schodišti obklopen žurnalisty.

Tak se jí to tenkrát líbilo. Ale za posledních několik týdnů se tolik změnila.

Její auto stálo u parkovacích hodin tři bloky od soudní budovy.

Vytáhla zpod stěrače parkovací lístek, dala si ho do kabelky, našla klíčky a posadila se za volant.

Nastartovala a chvíli tam jen tak seděla a dívala se na projíždějící auta a chodce zabrané do svých každodenních problémů.

Byl to svět, se kterým už neměla nic společného. Ona neměla kam jít.

Zaplavila ji ohromná vlna smutku. Byla tak náhlá, že ji nedokázala ani pojmenovat. Zkřížila paže na volantu, položila na ně hlavu a rozplakala se.

Kapitola 108

Claire a já jsme přišly k Susii v době večeře a z vůně pečeného vepřového a smažených banánů se mi seběhly sliny a začalo škundat v žaludku. Zatímco jsme čekaly na ostatní, vyprávěla mi Claire o novém případu, který ji vyvedl z míry. Pracovala na něm od časných ranních hodin.

„Devatenáctiletá dívka, zjevná sebevražda, visela na prodávovačce obtočené kolem dveří koupelny -“

„Obtočené kolem *dveří*?“

„Jo. Jeden konec byl přivázaný ke klice, pak byla šňůra prostrčená pode dveřmi, odtud vedla nahoru přes horní hranu a jí okolo krku.“

„Proboha. Opravdu to udělala?“

„To je záhada,“ řekla Claire a dolila si pivo z oroseného džbánu. „Jediným svědkem byl samozřejmě její umolousaný milenec se záznamem o domácím násilí. Ohlásil její sebevraždu na devět-jedna-jedna po prudké hádce. Říkal, že ji odřízl a snažil se ji oživit. Jo, a že je těhotná.“

„Ach, to ne.“

„Jo. Nejdřív se tam dostali hasiči a snažili se udržet její tělo naživu, aby zachránili dítě. Pokoušeli se ji resuscitovat.“

Pak to od nich převzala záchranka a také ji oživovali. A nakonec jí na pohotovosti provedli císařský řez.

Takže než se ke mně dostala, vystřídala se na ní spousta zachránců. Přivezli ji otevřenou, celou modrou, s poraněními na zádech a krku, a já teď nevím, co se té chudě vlastně stalo.

Takže se ptám sama sebe: zmlátil ji její přítel, zabil a pověsil, aby zamaskoval vraždu? Nebo to byla sebevražda a všechna ta zranění způsobily pokusy ji zachránit?“

„Co to dítě?“

„Ten plod, jo. Byl moc malý, jen šestadvacet týdnů. Po pár minutách v nemocnici zemřel.“

Loretta před nás položila jídelní lístky a chipsy. Pověděla Claire, že jí pařížská modř sluší, a mně, že vypadám, jako bych potřebovala dovolenou.

Laskavě jsem jí poděkovala, řekla jí, že s objednávkou počkáme na Cindy a Yuki, a poprosila jsem ji, aby nám přinesla chleba. Pak jsem se obrátila zpátky ke Claire.

Ta si povzdechla a řekla: „Dvojnásobná vražda, nebo sebevražda? To se ještě nedá rozhodnout. Budu si muset promluvit se všemi zachránci, zjistit, co opravdu viděli -“

Claire se zarazila, já se otočila a uviděla, jak do dveří vchází Cindy.

Šedivý svetr jí kontrastoval s růžovými tvářemi a rozčuchanými světlými vlasy. Na čele jsem však spatřila ustarané vrásky.

Přemýšlela, jestli je to mezi námi v pořádku, nebo jestli budeme muset urovnat spor.

Vstala jsem, došla k ní a objala ji.

„Promiň, Cindy,“ řekla jsem. „Měla jsi plné právo zveřejnit tu reportáž o Garzovi. Děkala jsi svoji práci a já zašla příliš daleko.“

Kapitola 109

O něco později nám rozčilená a možná trochu polekaná Cindy začala podrobně popisovat proces proti městské nemocnici, když k Susii s velkým zpožděním dorazila Yuki. Vypadala hrozně, ještě hůř než já. Vklouzla do boxu vedle Cindy, která jí povzbudivě stiskla ruku.

„Přišla jsi právě včas," řekla Cindy.

„V čas na co?"

„Chystám se odpálit bombu."

Zatímco Cindy zářila, vypadala Yuki ve srovnání s ní naprosto vyčerpaně. Vlasy měla matné, oči zakalené a na hedvábné blůze jí chyběl jeden knoflík.

Když Cindy stavěla na stůl magnetofon, zeptala jsem se koutkem úst Yuki: „Jsi v pořádku?"

„Nikdy mi nebylo líp," odpověděla a slabě se usmála.

„Ty máš bombu v téhle krabičce?" zeptala se Claire.

Cindy nadšeně přikývla. „Nemůžu prozradit její jméno," řekla a přetáčela pásku. „Ale je to sestra, která pracuje v městské nemocnici. Počkejte, až to uslyšíte."

Zachvátil mě nepříjemný pocit.

Modlila jsem se, abych se mýlila.

Páska se rozběhla a z přístroje zazněl ženský hlas.

Noddie Wilkinsová promluvila znovu, tentokrát pro *Chronicle*.

„Viděla jsem je na vlastní oči," říkal Cindin zdroj. „Naprosto jasně. Přijdete do pokoje, pacient je mrtvý a na očích má ty knoflíky."

„Dovolte, abych se ujistila, že vám správně rozumím," slyšela jsem říkat Cindy s nedůvěrou v hlase. „Když pacient umře, někdo mu dá na oči knoflíky?"

„Každému pacientovi ne. Jenom některým. Viděla jsem to třikrát a jiní to viděli také."

„Mám asi milion otázek, ale začněme s tím základním. Jak

vypadají?"

„Jsou to kovové knoflíky, jako mince, s emblémem Aeskulapovy hole. A nikoho se nikdy nepodařilo přistihnout při činu."

„Kolik pacientů se našlo s těmi knoflíky na očích?"

„Nevím. Ale hodně."

„Všimla jste si mezi nimi nějaké souvislosti? Nebo někdo jiný? Měli podobný věk, rasu nebo nemoc?"

„Viděla jsem jen tři a každý byl jiný. Poslechněte, už musím jít..."

„Ještě jednu otázku. Prosím. Pověděla jste o tom někomu?"

„Svému nadřízenému. Říkal, že je to něčí hloupý nápad nebo vtip. Ale je to strašidelné, ne?"

Noddiin hlas byl náhle tlumený a nesrozumitelný, jako by zakrývala mluvítko dlaní. S někým hovořila. Když znovu promluvila do sluchátka, byla stručná a odměřená.

„Musím jít. Máme hodně práce. Je nás tu málo."

„Zavolejte mi znovu, jestli -"

Cindy vypnula magnetofon a rozhlédla se po našich šokovaných tvářích. Pak se zaměřila na mě.

„Lindsay, pověz mi prosím, kryje nemocnice mnohonásobnou vraždu?"

Zavřela jsem ústa a opřela se.

V hlavě mi hučelo.

Právě jsem se Cindy omluvila, že jsem po ní chtěla, aby si nechala pro sebe zprávu, kterou měla plné právo zveřejnit.

Jak jsem to mohla udělat znovu?

„Lindsay, tys o tom *věděla!*“ řekla Yuki, která zachytila v mém výrazu něco, o čem jsem sama nevěděla. „Tys o těch knoflících už věděla, vid’?"

„Když já o tom nemůžu mluvit."

„Lindsay?" vyhrkla Cindy nedůvěřivě. „Tys o těch knoflících *věděla?* Pověz mi, co to znamená!"

„Povím ti to já," ozvala se Yuki rozhodně. „Někdo ty pacienty *označuje*. Možná je dokonce zabíjí. Nějaký arogantní psychopat.

Komu by to bylo podobné, Lindsay?"

Povzdechla jsem si, rozhlédla se po Lorettě a objednala další džbán. Yuki se náhle natáhla přes stůl a popadla mě za paži.

„Prosím," vyhrkla. „Nedovol, aby Garzovi ty vraždy prošly."

Pohlédla jsem do Yukiiných tmavých, smutných očí. Zachránila mi krk, když jsem to potřebovala, a měla jsem ji moc ráda.

„Pracujeme na tom," řekla jsem své kamarádce. „Slibuji, že jestli Garza něco provedl, cokoliv, dostaneme ho."

Kapitola 110

Na růžovém lístku, který mi Brenda přilepila na telefon, stálo: „Velitel Tracchio s vámi chce mluvit. OKAMŽITĚ.“ Do O ve slově OKAMŽITĚ dokreslila ustaraný obličej.

Co teď?

Vyšla jsem po schodech a prokličkovala bludištěm kancelářských kójí ke Tracchiově rohové, dřevem obložené kanceláři s výhledem do Bryant Street.

Jakmile jsem vstoupila, zavěsil telefon. Pak mi strčil před oči list papíru.

„Tohle je stížnost, poručíku Boxerová. Doktor Dennis Garza vás obviňuje z obtěžování. Říká, že se bude soudit s SFPD o velké peníze. Co vy na to?“

„Nechte ho být. Ať si to užije.“

„Tak takhle ne, Lindsay. O čem to mluví?“

Z pohledu zákona je *obtěžování* výrok nebo akce, která způsobí konkrétní osobě značnou duševní újmu, aniž by k tomu existoval zákonný důvod.

Já měla zákonný důvod jako řemen.

Navíc jsem v noci spala jen čtyři hodiny a právě vypila už čtvrtou kávu.

Moje sebeovládání se utrhlo ze řetězu.

„Držíme ho pevně a on se kroutí, veliteli," vykřikla jsem. „A ten psychopat nám ještě vyhrožuje. Musíte mě podpořit a nechat mě řídit se svými instinkty.“

„Kolik milionů máte v bance, poručíku? Chcete skončit zase před soudem?“

Zmlkla jsem, zahleděla se do jeho hnědých očí a snažila se ovládnout.

„Máte na něj něco?“ zeptal se Tracchio. „Pomozte mi trochu.“

„Ani chlup. Ani drobek.“

„Zavolám tomu chlapovi," řekl, „a pokusím se ho uklidnit. Co

se od něj dozvím?"

„Jacobi a já jsme většinu noci hlídali před jeho domem. Dneska ráno jsme ho sledovali do práce.

Tracchio jen potřásl hlavou.

Zamířila jsem ke dveřím, ale cestou jsem se k němu ještě obrátila. „Mimochodem, *Chronicle* ví o těch knoflících, o kterých jsem vám povídala."

„Proboha."

„Ta reportérka to ještě prověřuje, můžete se spolehnout, že bomba brzo vybuchne."

Velitel zvedl sluchátko.

„Voláte Garzovi?"

„Zatelefonuju starostovi La Jolly a zjistím, jestli pro mě ještě má tu práci, kterou mi nabízel," zavrčel Tracchio. „Padejte odsud."

Dobře. Ano, pane. Padám.

Když jsem odcházela, slyšela jsem, jak velitel říká sekretářce, aby ho spojila s Garzou.

Kapitola 111

Yuki ležela pod dekou, když jí u ucha zazvonil telefon. Byla to Cindy a křičela jí do ucha: „Porota se vrací, dospěla k rozhodnutí. Ty spíš, Yuki? Je skoro jedenáct!"

„Jsem vzhůru. Jsem vzhůru!"

„Tak pohni svým kostnatým zadkem k soudu. Fofrem."

O dvacet minut později vstoupila Yuki do soudní síně 4A a vysloužila si mnoho pohoršených pohledů, když se prodírala mezi lavicemi na volné místo.

Yuki zkřížila paže a nohy a udělala ze sebe malý, pevný balíček.

Hleděla přímo před sebe, když soudce Bevins říkal: „Chci všechny varovat. Nedopustím, aby po vynesení rozsudku propukly nějaké výtržnosti. Ti z vás, kteří nedokážete ovládnout své emoce, máte poslední šanci odejít, nebo riskujete zatčení.

Dobře tedy. Ať předseda poroty odevzdá rozsudek do rukou soudního sluhy."

Předseda byl podsaditý muž okolo padesátky s černými obroučkami brýlí a opáleným obličejem. Na sobě měl golfové sako a nažehlenou bílou košili, záložky jeho hnědých kalhot se dotýkaly žlutohnědých semišových bot.

Yuki si pomyslela, že vypadá jako člověk vyznávající konzervativní hodnoty, takový, který nesnáší nepořádek a „chyby". Alespoň doufala, že je to opravdu tak.

Soudce Bevins list papíru dlouho studoval a pak se zeptal předsedy: „Je rozhodnutí poroty jednomyslné?"

„Ano, Vaše Ctihodnosti."

„Shledali jste v případě Jessica Falková versus Sanfranciská městská nemocnice, že se tato zachovala nedbale?"

„Ano, Vaše Ctihodnosti."

„Shledali jste, že byla žalující strana poškozena?" zeptal se soudce.

„Ano, shledali."

„Na jakou částku jste vyčíslili škodu?"

„Na dvě stě padesát tisíc dolarů, Vaše Ctihodnosti."

„Je provinění žalované strany natolik velké, že jste se rozhodli pro náhradu škody nad běžnou kompenzací?"

„Ano, Vaše Ctihodnosti."

„A jaká je výše náhrady?"

„Pět milionů dolarů, Vaše Ctihodnosti."

Všichni v soudní síni zalapali po dechu.

Soudce bušil kladívkem a mračil se, dokud opět nezavládlo ticho.

Pak četl dalších devatenáct jmen, po každém položil předsedovi stejných pět otázek a dočkal se pěti stejných odpovědí. Každému poškozenému porota přiznala čtvrt milionu dolarů jako náhradu škody a dalších pět milionů jako náhradu škody nad běžnou kompenzací.

Yuki se točila hlava a měla pocit, že omdlí.

Nemocnice hrubě zanedbala péči.

Ve všech případech.

Navzdory soudcovu varování propukl v části sálu za stolem obžaloby nadšený jásot.

Do hluku se mísily ostré údery Bevinsova kladívka, ale přesto se klienti O'Marové vyvalili z lavic, vytvořili kolem ní kruh, potřásali jí rukou, objímali ji a líbali. Mnohým přitom tekly po tvářích slzy.

Yuki cítila totéž výbušné nadšení. Když soudce poděkoval porotě a propustil ji, uslyšela, jak na ni volá Cindy.

Cindy se usmívala od ucha k uchu a mávala na ni ode dveří ze soudní síně.

„Měla bych být neutrální," řekla Yuki, když spolu procházely davem na chodbě.

„Ale je to skvělý rozsudek. O'Marová je nadšením bez sebe. Kolik asi může dělat její podíl na odškodném? Osmnáct milionů? Páni, Yuki."

Yuki se pokusila zakrýt silné emoce zakašláním, ale oči se jí zalily slzami. Pak se její drobná hrud' začala otřásat a rozplakala se.

„Taková já nejsem," vypravila ze sebe mezi vzlyky. „Tohle

nejsem já."

Kapitola 112

Jamie Sweet plakal jako o život a neutišitelné vzlykání rvalo srdce jeho rodičům Melisse a Martinovi Sweetovým. Skláněli se nad postelí svého synka a dávali mu poslední polibky před koncem návštěvní doby.

„Já tady nechci zůstat. Prosím, prosím, ne," fňukal pětiletý Jamie. Bradu měl odřenou, jeden přední zub uštípnutý a horní ret rozseknutý a oteklý.

A k tomu měl ještě zlomenou ruku.

„Proč nemůžu jít domů? Já chci jít domů. Musím."

„Miláčku. Chlapečku můj," řekla Melissa, zvedla ho z polštáře a přitiskla si ho k hrudi.

„Jamie," řekl otec, „doktoři si tě tady chtějí nechat přes noc, aby ti mohli dát medicínu na bolest. Budeme tady hned zítra ráno a vyzvedneme si tě. Jen co se probudíš, slibuju. Podívej, co tady pro tebe s maminkou máme."

Melissa si otřela z tváře slzy hřbetem ruky a zvedla pestrobarevnou nákupní tašku. Zatřásla s ní. Uvnitř bylo něco těžkého.

„Chceš se podívat?"

Jamieho vzlykání ustalo, když jeho matka vybalila dárek ze záhybů balicího papíru a odhalila plyšovou opici v puntíkových kalhotách a pruhovaném tričku.

„Jmenuje se Smíšek," řekla Melissa.

„Smíšek?"

„Je to vysmátá opice. Zmáčkni jí bříško," poradila Jamiemu.

Chlapce se okamžitě zmocnila zvědavost. Natáhl levou ruku a zářivě bílá sádra na pravačce se hned zdála být ve srovnání s ní ještě větší a nestvůrnější.

Vzal si plyšovou opici a stiskl jí břicho. „Cha, cha, chá," ozval se Smíšek legračním hlasem. „Už ses dneska pomazlil se svojí opičkou?"

Chlapeček se usmál a svaly v obličeji se mu začaly uvolňovat, jak zabíral prášek na uklidnění. Ve dveřích se objevila sestra.

„Je mi líto," řekla hlasem změkčeným západoindickým přízvukem. „Ale všichni návštěvníci už musejí odejít."

„Neee," vykřikl Jamie. „Nemůžete jít pryč."

„Jamie, prosím. Vše bude dobré. Jenom se pěkně vyspi. Už jsi přece velký kluk," řekl otec. „A nejhodnější na světě."

Martin měl pocit, že se mu hrudník rozlétne na kusy, tak ho bolelo, že musí nechat synka samotného. Svého drahého Jamieho.

Nejraději by si nafackoval za to, že mu odmontoval z kola podpurná kolečka. Chlapec na to ještě nebyl připravený, ale on chtěl vidět, jak bude Jamie nadšený, až poprvé pojede jako *velký kluk*. Stále měl před očima Jamieho, jak se ohlíží přes rameno po otci a *naráží* do poštovní schránky. Padá na zem a láme si ruku.

Bylo to od Martina sobecké. A pitomé.

„Je to jenom na jednu noc, chlapečku," ujistila ho znovu maminka, naklonila se k němu a políbila ho na zpocené čelo.

„Umím dvacet různých kousků," zavolal Smíšek.

Jamie se zasmál přes slzy a přitiskl si svou novou hračku k obličeji.

Otec se nad ním sklonil a dal mu pusu na rozloučenou. „Jsi moc statečný kluk," pochválil ho.

„Cha, cha, chá, koukněte na bracha," ozval se Smíšek.

Ale Jamiemu zmizel úsměv z tváře, když se jeho rodiče zvedli od lůžka, potichu na něj zavolali: „Dobrou noc, Jamie. Na shledanou ráno," zamávali mu ze dveří a byli pryč.

Kapitola 113

Noční chodec procházel rychle chodbou. Přítomnost policistů v nemocnici ho trochu zneklidňovala, přesto však cítil potřebu to udělat.

Ta potřeba byla silnější než cokoli jiného.

Silnější než pud sebezáchovy, strach z dopadení.

Dveře pokoje 268 byly zavřené a to dítě tam klidně spalo po lécích na uklidnění.

Přízračná postava otevřela a uviděla chlapce na posteli. Dopadalo na něj světlo z ulice a jeho opálená pleť kontrastovala s bílým povlečením. Celá postel jako by plula ve strašidelné temnotě.

Noční chodec zvedl plyšovou opici, která spadla na zem, položil hračku na nemocniční postel, opřel se o boční hrazení a pomyslel si, jak krásně to dítě voní. Vanilkovým pudinkem a spánkem.

Jamie Sweet.

To jméno se k němu hodilo. S dlouhými řasami a paží v sádře vypadal pětiletý chlapec jako sladký anděl se zlomeným křídlem.

Jeho smůla.

Tenhle chlapeček už si nezahraje baseball. Ani nespadne znovu z kola.

Nic to už nemůže změnit.

Jamie Sweet zemře. Takový je jeho osud na této zemi.

Noční chodec naplnil stříkačku, vrátil prázdnou lahvičku do kapsy, přistoupil blíž k posteli a rychle vpravil morfin do hadičky vedoucí z infuzního vaku do levé paže Jamieho Sweeta. Měl patřit metrákovému hasiči na pokoji 286 - muži s popáleninami druhého stupně, kterému se té noci nedostane úlevy od bolesti.

Ubíhaly minuty a jediným zvukem v místnosti byl hukot provozu zvenčí a chlapcův tichý dech.

Noční chodec dvěma prsty nadzvedl dítěti víčka. Zornice už byly jako špendlíkové hlavičky, chlapcův dech mělký a nepravidelný, po tvářích mu stékal pot a máčel mu tmavé kudrny.

Jako by chlapec četl vetřelcovy myšlenky. Náhle se roztřásl, prohnul v zádech a bezhlesně vykřikl. Pak mu hlava spadla dozadu, vydechl a z hrdla se mu ozvalo tiché zachrčení.

Už se nenadechl.

Vrah se dotkl Jamieho krční artérie, aby zkontroloval pulz, a pak sáhl do kapsy pro kovové knoflíky. Položil chlapci na každé oko jeden a zašeptal: „Dobrou noc, sladký princí. Dobrou noc.“

Kapitola 114

Brenda mi zavolala přes interkom.

„Poručíku, vezměte si linku tři. Volající tvrdí, že je to naléhavé a že ji znáte, ale nechtěla se představit.“

Stiskla jsem tlačítko na telefonu a vyslovila své jméno. Noddiin hlas jsem poznala i přesto, že ve sluchátku praskalo a ona mluvila přes slzy.

„Poručíku, byl to ještě malý klučina,“ řekla Noddie Wilkinsová. „Měl jenom zlomenou ruku a *zemřel*. Doslechla jsem se o tom v jídelně. Na očích měl knoflíky s Aeskulapovou holí.“

Zavolala jsem Tracchiovi a pověděla, co se stalo a co mám v úmyslu.

Pak jsem musela spolknout povinnou dávku rad, ve smyslu kryjte si záda, a dotazů, jestli opravdu vím, co dělám. Je mi jasné, jaký to bude malér, jestli se mýlím?

„Ano, pane, chápu to,“ ujistila jsem ho.

A mluvila jsem pravdu.

Šťára naslepo nemusí přinést nic než paniku: žádné důkazy něčeho nekalého, žádné podezřelé, žádné stopy. Pak budou následovat pobouřené telefonáty, stížnosti na můj špatný úsudek a hlavně na neschopnost policie chránit občany, kterým sloužíme.

Ale nebyl čas vymýšlet lepší plán.

Zemřel další člověk.

Tentokrát pětileté dítě.

Tracchio mi konečně dal zelenou a já svolala své lidi.

Posedali po místnosti mužstva jako hejno velkých ptáků: Jacobi, Conklin, Rodriguez, Lemke, Samuels, McNeil a ostatní dobří policisté, s nimiž jsem pracovala už celá léta a na kterých jsem byla teď závislá.

Snažila jsem se potlačit úzkost v hlase, ale stále jsem ji cítila v útrobách. Pověděla jsem jim, že v městské nemocnici zemřelo dítě za podezřelých okolností. Že je nutné zajistit důkazy, dokud je ještě čas,

a najít toho krutého vraha bez jakýchkoliv podstatnějších stop.

Viděla jsem v jejich tvářích obavy, ale také důvěru.

„Nějaké otázky?" zeptala jsem se.

„Ne, šéfe."

„Jdeme na to, poručíku."

Mužstvo mi tak dodalo potřebnou odvahu k tomu zoufalému kroku.

Kapitola 115

Pětačtyřicet minut po mém telefonátu Tracchiovovi už jsem měla v ruce povolení k prohlídce a za sebou karavanu inspektorů a policistů, částečně vypůjčených z organizovaného zločinu, loupeží a protidrogového, s blikajícími majáky a kvílejícími sirénami. Všichni jsme mířili na sever k nemocnici.

Nechali jsme auta na Pine Street, a jakmile jsme vstoupili do nemocnice, rozptýlili jsme se podle plánu.

Jacobi a já jsme vyjeli výtahem do patra, kde sídlilo vedení. Ukázala jsem odznak sekretářce Carla Whiteleyho; pak jsme se protlačili kolem ní a rozrazili dveře do dřevem obložené místnosti, kde právě probíhala schůze rady.

Whiteley seděl v čele stolu a vypadal, jako by se nemohl vzbudit ze špatného snu. Plet' měl šedožlutou, byl špatně oholený a oči zarudlé.

Ostatní přítomní okolo stolu také vzhledem připomínali osoby v posttraumatickém šoku.

„Dostali jsme hlášení o podezřelém úmrtí na ortopedickém oddělení. Tato povolení nás opravňují prohledat nemocnici," řekla jsem a hodila papíry na stůl ze světlého dřeva.

„Proboha," řekl Whiteley, napůl vstal a převrhl porcelánový hrnek. Trochu kávy si vyšplíchl na kalhoty. „Dělejte si tady, co chcete, poručíku. To už není můj problém."

„A kdo tomu tady velí, když ne vy?" zeptala jsem se.

Whiteley vzhlédl. „Podle všeho vy."

Kapitola 116

Sjeli jsme s Jacobim rozklepaným dopravním výtahem do suterénu, který se ukázal být labyrintem holých betonových chodeb zaplňujících městský blok pod nemocnicí.

Sledovali jsme ukazatele do márnice a drželi se za zřízencem, který tlačil tím směrem nosítka na kolečkách, jejichž kola rachotila před námi.

Zůstali jsme stát a nechali ho, aby do chladné místnosti vstoupil jako první.

Šlachovitý muž ve středních letech s pivním břichem pod pláštěm vzhlédl, když jsme vešli dovnitř. Odložil psací podložku na nejbližší tělo a zamířil k nám.

Vzájemně jsme se představili.

Doktor Raymond Paul byl vrchní patolog a už nás očekával.

„Jamese Sweeta mi přivezli sem dolů a jeho pokoj uklidili ještě předtím, než jste nám zavolali," sdělil mi.

Zklamaně jsem si povzddechla. Bláhově jsem doufala, že místo činu, pokud jím bylo, zůstalo nedotčeno.

Následovali jsme doktora Paula k chladicím boxům, kde zkontroloval seznam a vytáhl jednu zásuvku. Její kolečka tiše zavrčela. Odhrnula jsem prostěradlo a uviděla na vlastní oči to, co mi popsala Noddie Wilkinsová.

Chlapcovo nahé tělo bylo tak drobné a zranitelné. Se sádrou na paži byl ve smrti ještě politováníhodnější.

Co to dítě zabilo?

Jak se mohla zlomená paže změnit v tohle?

„Co se mu sakra stalo?" zeptal se Jacobi patologa.

„Podle karty měl jednoduchou frakturu pravého humeru a vlasovou frakturu ulny na téže paži," odpověděl doktor Paul. „Prý spadl z kola."

„A co ještě, doktore?" naléhal Jacobi. „Vždycky jsem si myslel, že na zlomenou ruku se neumírá. I když v téhle nemocnici to asi

neplatí."

„Bylo mi řečeno, abych dal od toho dítěte ruce pryč," odpověděl patolog. „Takže nemohu ani hádat."

„To je v pořádku, doktore," řekla jsem. „Soudní lékař už je na cestě. Odveze si toho chlapečka k nám na patologii."

Kapitola 117

Bylo teprve devět ráno, zhruba devět hodin poté, co Jamie Sweet zemřel ve své nemocniční posteli, kde měl být obklopen lidmi, kteří mu měli poskytnout prvotřídní péči a vyléčit ho.

Nechala jsem rozčileného Jacobiho ve druhém patře s Charliem Clapperem a jeho týmem. Zpracovávali to, co zbylo na místě činu: vyzvedli povlečení a chlapcův župan z prádelny, sejmuli ze všeho otisky prstů, zabalili odpadky a dva knoflíky s Aeskulapovou holí, které zůstaly v prázdné sklenici na vodu, když chlapce odvezli z pokoje.

Jak jsem kráčela chodbou, mójela jsem své detektivy, kteří vyslyšeli doktory a sestry z oddělení a snažili se zjistit časový sled událostí. Kdo viděl chlapce naživu a kdy? Jaké léky dostal?

Kdo měl minulou noc službu?

Kdo ho našel mrtvého?

S rodiči Jamieho Sweeta jsem se setkala v přeplněné čekárně ve druhém patře. Mladí manželé kolem třicítky se choulili v rohu místnosti, zmítali se mezi zoufalstvím a vztekem a byli ochotní uvěřit čemukoliv kromě toho, co jsem jim povídala.

„Je to svinstvo!“ zařval na mě Martin Sweet s tváří rudou hněvem. „Jamie měl zlomenou ruku. Zlomenou ruku! Nejradši bych někoho *zabil*, poručíku.“

„To chápu,“ hlesla jsem.

„Opravdu? Vy se hlavně koukejte postarat, abyste dostala toho, kdo to mému synovi udělal.“

Vedle něho se chlapcova matka kývala zepředu dozadu a sténala. Z tváří na krk se jí táhly krvavé šrámy, které si nejspíš způsobila nehty.

„Chci umřít,“ sténala manželovi na hrudi. „Prosím, bože, nech mě umřít.“

„Na Jamieho se podívá hlavní patolog,“ řekla jsem potichu a oči se mi náhle zalily slzami. „Zavolám vám, jakmile budeme vědět, co

se mu stalo. Je mi to moc líto."

Kapitola 118

Někdy fouká špatný vítr.

Ochranka mě doprovodila do kanceláře doktora Garzy v přízemí, jen kousek od pohotovosti.

Před kanceláří seděla u faxu hubená žena s obočím nakresleným tužkou a dlouhými nehty. Zamračeně si mě změřila pohledem.

Ze všech sil jsem se snažila ovládnout své dýchání a nervy. Ukázala jsem jí odznak a zeptala se, jestli mohu s doktorem mluvit.

„Doktor Garza tady ráno byl, ale už je nějakou dobu pryč," odpověděla a sklonila zrak k pistoli v mém podpažním pouzdře. „Nejspíš bude doma. Mám mu zavolat?"

Podala jsem jí papíry. „Mám povolení prohledat jeho kancelář. Potřebuju klíče."

Žena mě pozorovala koutkem oka, když odemykala kancelář a rozsvěcela. Došla ke skřínce u zadní zdi a otevřela starožitně vypadající stříbrnou krabici na cigarety, která stála na ní.

Byla prázdná.

„Vždycky nechává klíče od registratury tady," řekla. „Ale teď tu nejsou. To je divné."

Požádala jsem ochranku, aby zámky vypáčila, a začala jsem místnost metodicky obracet vzhůru nohama.

V registraturách byly karty pacientů a lékařské časopisy ještě zatavené v průhledných obalech. Prolistovala jsem stovky složek, grafů a oběžníků, ale nenašla jsem nic, co by mi poskytlo jakoukoliv stopu.

Vůbec nic.

Trhnutím jsem vytáhla zásuvku Garzova stolu, až se po koberci rozlétly tužky a sponky na papír. Prohrabala jsem se změtí kancelářských potřeb v naději, že objevím mosazné knoflíky, šperky nebo nemocniční identifikační náramky, nějaké suvenýry nebo trofeje, které by sériový vrah mohl získat od svých obětí.

Všechno bylo přísně pracovní.

Na vnitřní straně dveří visel vak s přihrádkami, v němž byly osobní věci sbalené jako na cesty.

Zatáhla jsem za zip a vyndala obsah: modrou sportovní bundu velikost 42, šedivé kalhoty, černý opasek, dvě košile, jedna růžová, jedna modrá, spodní prádlo. Našla jsem také černé pouzdro - potřeby pro diabetiky s injekčními stříkačkami a lahvičkami inzulinu.

Garza byl diabetik.

Toaletní taška obsahovala obvyklé předměty - pastu na zuby, holicí strojek, ústní vodu, několik vzorků uspávacích prášků, přípravek proti překyselení žaludku, tablety na poruchu erekce.

Proč to všechno?

Čisté šaty k soudu?

Něco na převlečení po noci strávené u přítelkyně?

Každopádně to nebyl důkaz vraždy.

Vztekle jsem prohrabávala záhyby vaku a kapsy na zip, když mi zazvonil telefon.

„Jsem dole v šatně sester," řekl Jacobi, zakašlal a pak pronesl něco, za co jsem byla ochotná pojmenovat své prvorozené dítě Warren.

„Přijď sem, Boxerová. Mám tady osobu zatčenou pro podezření z vraždy."

Kapitola 119

Zatčený podezřelý? Vypadalo to, že se nám naše usilovná práce a riziko nakonec vyplatily. Kdo je tedy ta zrůda?

U vzdálené zdi suterénních šaten se tísnila skupina sester a sanitářek. Některé mlely cosi o lidských právech, jiné se pošklebovaly policistům, kteří uřezávali zámky skříněk, ke kterým se nikdo nehlásil.

Urostlý a zachmuřený Jacobi vypadal spíš jako vyhazovač v baru než policista. Stál za ženou tmavé pleti v modré uniformě, která seděla na lavičce mezi bloky skříněk. Ruce měla spoutané za zády. Nezdálo se mi, že bych ji už někdy viděla.

Bylo jí něco přes čtyřicet, měla nevýrazný oválný obličej a krátké rovné vlasy. Na krku jí visel přívěsek v podobě modlíciho se anděla.

Když jsem k ní přistoupila, sklonila hlavu a něco zamumlala. Věděla, kdo jsem? Byla to vražedkyně?

„Požádal jsem tuhle dámu, aby s námi zajela do Baráku a odpověděla na několik otázek, a ona se rozběhla ke dveřím," řekl Jacobi.

Pak mi ukázal malý igelitový pytlík zcela naplněný knoflíky s Aeskulapovou holí. Vzala jsem ho od něj a prohlížela si mosazné kotoučky. Jak mohlo něco tak nevinného souviset s tak odpornými činy?

Pohlédla jsem na Jacobiho a dovolila si nenápadný, ale triumfální úsměv.

„Byly na horní polici ve skřínce téhle dámy, poručíku," řekl. „Poslal jsem Conklina a Samuele zpátky do Baráku pro povolení prohledat její byt."

„Jak se jmenujete?" zeptala jsem se ženy.

„Marie St. Germainová." V jejím hlase bylo znát cizí přízvuk. Západoindický, pomyslela jsem si.

Jmenovka na její uniformě ji označovala za certifikovanou

asistentku sestry. To znamenalo, že se při své práci pohybovala z oddělení na oddělení a měla možnost vcházet do pokojů pacientů.

A mohla jim podat smrtící léky.

Zabila tahle žena více než tři desítky pacientů? A možná i mnohem více?

„Přečetl vám inspektor Jacobi vaše práva?“

„Jo, udělal jsem to. Ale když už jseš tady, udělám to znova,“ odpověděl Jacobi za ni.

„Máte právo nevypovídat. Pokud se tohoto práva vzdáte, cokoliv řeknete, může být použito proti vám u soudu. Máte právo na obhájce. Jestli si ho nemůžete dovolit, bude vám přidělen. Rozumíte svým právům?“

„Nechte ji na pokoji,“ křikl někdo zezadu z místnosti. „Nic neudělala. Pusťte ji.“

K volání se připojila skupinka ošetřovatelek. „Pusťte ji, pusťte ji.“

„To by stačilo,“ zvolala jsem a uhodila dlaní do dvířek skřínky. Skandování se změnilo na temné mručení.

„Tak rozumíte svým právům?“ zeptal se Jacobi znovu.

„Ano. Rozumím.“

„Proč jste utíkala, Marie?“

„Bála jsem se.“

„Čeho?“

„Policie,“ odpověděla.

Já už myslela na to, jak je kancelář prokurátora neustále zavalena prací; pokud toho nebudeme mít dost na vznesení obvinění, povědí nám, abychom nechali podezřelou běžet.

„Našli jste kromě těch knoflíků ještě něco?“ zeptala jsem se Jacobiho.

„Tohle všechno je její,“ řekl a ukázal na zmačkané šatstvo a toaletní potřeby na lavici. Nejnebezpečnějším předmětem tam byl brožovaný výtisk knihy od Danielle Steelové. Vysypala jsem St. Germainové kabelku a našla odřenou peněženku, plastové pouzdro na kosmetiku, fialový hřeben, účet za telefon s prošlou splatností a měkkou panenku velikosti palce.

Panenka byla neuměle vyrobená z černé vlny a barevných plastových korálků.

„Co je tohle?“ zeptala jsem se.

„To je jen pro štěstí.“

Povzdechla jsem si a hodila panenku zpátky do kabelky.
„Můžeme jít, paní St. Germainová?“ řekla jsem.

„Půjdu domů?“

Když jsme jeli s Jacobim do kanceláře se St. Germainovou na zadním sedadle, začala jsem přemýšlet o nadcházejících osmačtyřiceti hodinách, uvažovala jsem, co odhalí Claire při pitvě Jamieho Sweeta, doufala, že vrah udělá chybu, a přemítala, zda je St. Germainová nějak ve spojení s doktorem Garzou.

Nejvíce ze všeho jsem doufala v přiznání.

Sakra. Konečně se nám podařil průlom.

Zatkli jsme podezřelého.

Kapitola 120

Cindina reportáž na první straně o ZÁHADNÝCH ZNAČKÁCH SMRTI byla už na novinových stáncích, když jsme vcházeli s Marií St. Germainovou předním vchodem do Budovy spravedlnosti.

Velitel měl co předhodit tisku, ale jak den pokračoval, začalo se mi dělat zle od žaludku z pocitu, že se motáme v kružích. Jacobi a já jsme strávili ve výslechové místnosti s Mary celé hodiny. Místnost za polopropustným sklem byla plná inspektorů. Dostavili se i velitel a okresní prokurátor.

Skoro hodinu tam pobyl i starosta San Franciska.

St. Germainová nám pověděla, že se narodila na Haiti, že nemá americké občanství, ale žije v USA už skoro dvacet let.

Kromě toho jsme se moc nedozvěděli. Žena se jen krčila na židli a opakovala: „Já nikoho nezabila. Neudělala jsem nic špatného. Jsem dobrý člověk.“

„Přestaňte už fňukat," houkl na ji Jacobi a uhodil pěstí do stolu. „Vysvětlíte mi nějak rozumně, proč jste tam měla ty zatracené knoflíky. Nebo se postarám, aby vás cizinecká policie posadila ještě dneska do letadla do Port-au-Prince.“ To samozřejmě nehrozilo, ale nechala jsem Warrena, aby vedl výslech po svém.

St. Germainové se roztrásla ramena. Zakryla si tvář dlaněmi a mumlala: „Už vám nic neřeknu. Stejně mi nevěříte.“

Pokud by její další slova byla, „chci právníka“, byli bychom v háji.

„Dobře, dobře, Marie," vložila jsem se do toho. „Inspektor Jacobi vás nechtěl vyděsit. Jenom potřebujeme znát pravdu. Chápete? Povězte nám, co víte.“

Žena přikývla. Sáhla po krabici kapesníků na stole a vysmrkala se.

„Proč jste měla ve skřínce ty knoflíky, Marie? Začněme s nimi.“

Zdálo se, že jsem si konečně získala její důvěru. Otočila se k

Jacobimu zády a pohlédla mi do očí. Nevypadala jako vražedkyně, ale já věděla, že se nesmím nechat oklamat vzhledem.

„Dělaly jsme to doma na zdravotní škole," řekla mi. „Dávaly jsme mince na oči mrtvým, abychom jim pomohly přejít na druhou stranu. Můžete si to v mé škole ověřit. Zavoláte tam?"

Její hlas získal na síle, když pokračovala: „Dneska ráno jsem našla toho mrtvého chlapečka. Ještě nebyl jeho čas, tak jsem ho Bohu označila, aby si ho všiml."

Přitáhla jsem si židli blíž k St. Germainové a s jistým přemáháním jí položila dlaň na ruku.

„Ale pomohla jste mu odejít, Marie? Myslela jste si, že ten chlapec trpí? To proto jste mu dala něco, co ho uspalo?"

Vytrhla mi ruku a odtáhla se ode mě. Lekla jsem se, že jsem ji ztratila.

„Zabila bych radši sebe než to dítě," řekla.

Vrhla jsem pohled k zrcadlu, uviděla v něm svou ztrhanou tvář a pomyslela si, že ti lidé na druhé straně by tu ženu roztrhli vpůli, aby z ní dostali pravdu.

Vytáhla jsem z kapsy u bundy seznam, který mi dal Carl Whiteley, a položila ho na stůl. Obrátila jsem ho tak, aby si mohla sama přečíst všech dvaatřicet jmen zesnulých.

„Podívejte se na ta jména, Marie. Dala jste knoflíky na oči těch lidí?"

Rozhostilo se dlouhé ticho, jak žena pomalu přejížděla prstem po stránce a bezhlesně si jména přeříkávala.

„Položila jsem jim knoflíky na oči, ano," pronesla nakonec, napřímila se na židli a probodla mě pevným pohledem.

„Ale přísahám samotnému Bohu, že jsem ani jednomu z nich neublížila. Ale myslím, že jim ublížil někdo jiný. Chtěla jsem se postarat, aby se o tom Bůh dozvěděl. A také někdo na tomto světě."

Jacobi za mnou nakopl židli, až odlétla na druhou stranu místnosti a narazila do zdi.

„Inspektore," napomenula jsem ho, i když jsem to nemyslela vážně.

Obrátila jsem se zpět k St. Germainové. „To nic, Marie.

Soustřed'te se na mě. Proč jste nezavolala policii?"

„Potřebuju svoji práci, madam," vyhrkla rozhorleně. „A k čemu by to taky bylo? Člověka jako já nikdo neposlouchá. Vy mi taky nevěříte. Vidím vám to na očích."

„Tak mě zkuste přesvědčit," řekla jsem. „Chci vám uvěřit."

Marie St. Germainová se ke mně naklonila a promluvila s důvěrným tónem v hlase.

„Dobře mě poslouvejte. Promluvte si s doktorkou, co má na starost nemocniční lékárnu. S doktorkou Engstromovou. Měli byste mluvit s ní, ne se mnou. Já jsem dobrý člověk. Ona ne."

Kapitola 121

Sonja Engstromová nějak dokázala, že na ní i obyčejný bílý plášť vypadal jako model od předního návrháře. Krátké, platinově světlé vlasy měla sčesané dozadu, na krku jí na platinovém řetízku visel jednoduchý platinový přívěsek a byla pečlivě nalíčená opalizujícím pudrem a růžovou rtěnkou.

Když jsme se jí s Jacobim představili, Engstromová vstala a potřásla si s námi rukama.

Sedli jsme si naproti ní ke stolu a já si všimla, že má papíry pečlivě srovnané, pera a tužky na smaltovaném tácku ukazují stejným směrem a diplomy na stěnách jsou rovnoměrně rozmístěné.

Jen nervózní těkání jejích šedých očí nám naznačilo, že se její život neomezuje jen na nemocniční stěny.

Dívala jsem se právě na Jacobiho, když mu po tváři přelétl zvláštní výraz. Stiskl rty a přivřel oči.

Pracovala jsem s ním už dost dlouho na to, abych poznala, co ten pohled znamená.

Poznal ji.

Doktorka Engstromová si toho nevšimla. Spojila si štíhlé ruce pod bradou a sama od sebe spustila.

Pověděla nám, že mezi nemocničním personálem panuje po včerejším rozsudku zmatek a ona sama že je velmi otřesena. „Nevíme, kdo bude mít práci," řekla. „Nebo jestli se nemocnice nezavře. Možné je všechno."

„Myslíte, že vás propustí?" zeptala jsem se.

„To mi dělá starosti už léta. Ta nevysvětlitelná úmrtí ze mě udělala trosku," řekla a prohrábla si rukou své zářivé vlasy.

„Zmínila jsem se o svých obavách Carlu Whiteleymu. Mluvila jsem s ním o tom několikrát," pověřila nám. „Vlastně jsem připravovala zprávu o tom, co jsem považovala za chyby související s podáváním léků.

Ale Carl a právníci mě ujistili, že za to moje oddělení nemůže.

Řekl, že někdo v nemocnici žertuje a nakonec bude dopaden.

Na jednu stranu se mi ulevilo. Samozřejmě vím, že náš počítačový systém je neomylný, takže není způsob..."

Obrátila obličej k oknu a její hlas se vytratil.

„Doktorko Engstromová," řekl Jacobi, „jsem ze staré školy, což je na mně určitě i vidět. Nejsem s počítači a podobnými věcmi moc velký kamarád."

„Je to jednoduché, inspektore. Náš počítač je naprogramovaný tak, aby vydával léky, když se do systému zadá diagnóza. Není možné předepsat špatný lék, protože přístroj ho prostě nevydá, když diagnóza neodpovídá."

„Nemůže si s programem někdo pohrát?" zeptal se Jacobi. „Chci říct, nemají někteří lidé heslo?"

„Každý člen mého týmu může zadat diagnózu, ale nemůže změnit data. To mohu jen já a já mám biometrické heslo."

„Promiňte?" řekl Jacobi.

„Mým heslem je můj otisk prstu."

„Ale nemůže doktor zadat špatnou diagnózu? To by se stát mohlo, ne?"

„Teoreticky to možné je, ale ve skutečnosti se to stát nemůže. Prvním kontrolním bodem je sám lékař. Druhým můj personál. Počítač je chráněn proti neoprávněným zásahům. A nemáte tušení, jak jsem metodická. Celý den porovnávám předpisy s kartami. Nekontroluji jen svou práci, ale i práci všech lidí na oddělení. Dělalí si ze mě legraci, že jsem sama počítač."

„Abych si to ujasnila, všechno se tedy odvíjí od diagnózy?" zeptala jsem se.

„Přesně tak."

„Takže byste mohla osobně změnit lékařskou diagnózu. Je to tak?"

Engstromová na mě vytřeštila oči a pak vyštěkla: „To je urážlivé. Ne, je to víc než urážlivé, je to naprosto šílené. Kdykoliv se podrobím testu na detektoru lži. Stačí říct."

„Možná vás později vezmeme za slovo," poznamenala jsem. „Ale teď si jenom povídáme. Znáte Marii St. Germainovou?"

„Ne. Kdo to je?"

„Jak dobře se znáte s doktorem Garzou?" zeptal se Jacobi.

„Šéfuje pohotovosti," odpověděla Engstromová. „Jsme na stejné úrovni -"

Jacobi se postavil a praštil dlaní do stolu. Propisky a sponky na papír nadskočily.

„Nechte si ty žvásty, doktorko Engstromová!" řekl. „Vy a Garza si jste takzvaně ‚blízcí‘. Je to tak? Myslím intimně."

Engstromová zbledla.

Tak jsem se lekla, že se mi zdálo, že jsem si spolkla jazyk. O čem to mluvil?

Vzpomněla jsem si, jak mi Jacobi volal té deštivé noci, když sledoval Garzu do Venticello Ristorante a zpátky k němu domů. Popsal mi atraktivní blondýnu kolem čtyřiceti. *Podle toho, co jsem zatím viděl, je doktor vinen jenom tím, že má přítelkyni.*

Engstromové se oči náhle zalily slzami.

„Ach bože," vzdychla. „Ach bože."

Kapitola 122

Engstromová před námi tála jako sníl na slunci a mně v hlavě duněl hlasitý gong. *Garza a Engstromová*. Dokonalé vražedné spiknutí, nejspíš tak pečlivě zorganizované a efektivní jako její kancelář.

Potřebovala jsem, aby mluvila dál - nechtěla jsem, aby s námi přestala komunikovat.

„Jen klid, doktorko. Teď máte šanci té hrůze uniknout. Pomůžeme vám, když nám řeknete pravdu. Možná vás Garza využíval. Má přístup k softwaru vašeho počítače?“

Uviděla jsem v jejích očích strach. Pomalu a neochotně přikývla.

Naskočila mi husí kůže. Chloupky na pažích a zátylku se mi zježily, když řekla: „Několikrát jsem ho do počítačového systému pustila.“

„Několikrát?“

„Jednou za čas. Ale není to tak, jak si myslíte! Dennis Garza je skvělý lékař. Je velmi svědomitý, stejně jako já.“

Nečekaná úmrtí pacientů nás přiváděla k šílenství. Dennis prověřoval rozpory mezi diagnózami a předpisy. Stejně jako to dělám já.“

„Objevil nějakou souvislost?“ zeptala jsem se.

„Ne. Nikdy. Došli jsme k závěru, že se jedná o chyby na oddělení. Sestry zaměňují léky na podnosech a vydávají je špatným pacientům. Tak to chodí.“

„Byla jste s doktorem Garzou pokaždé, když - jak tomu říkáte? - vstoupil do systému?“ zeptal se Jacobi.

„Jistě. Byl k tomu potřeba můj otisk prstu, ale nestála jsem nad ním, jestli to myslíte takhle.“

Spatřila jsem paniku v její tváři a pochopila, kam Jacobi míří. Na krku jí vystoupily žíly. Opřela se o desku stolu a vstala.

„Dennis by nikdy neublížil pacientovi. Je to vynikající lékař.“

Jacobi zavrčel: „No, mně to zní, jako byste do něj byla zamilovaná. Milujete doktora Garzu?”

„*Milovala* jsem ho,” řekla a v hlase jí zazněl smutný tón. „Ale skončilo to, věřte mi. Zjistila jsem, že spí s někým jiným. Dennis píchal Maureen O'Marovou. Víte, kdo to je?”

Přikývla jsem, ale byla jsem v šoku. Maureen O'Marová právě pustila městské nemocnici žilou. Jak mohli být ti dva milenci?

Chtěla jsem se podívat na Jacobiho, ale nemohla jsem odtrhnout oči od Sonji Engstromové.

„Vypadáte překvapeně, poručíku. Vy jste o tom nevěděla, že ne?” řekla doktorka. „Taky mi chvíli trvalo, než jsem na to přišla. Zvláštní dvojka, vidíte?”

„Dennis Garza a Maureen O'Marová.” Ironicky si odfrkla. „Jen si představte, jaké to skýtá možnosti.”

Kapitola 123

Když jsem odcházela s Jacobim z nemocnice, odbíhala jsem v myšlenkách do minulosti i do budoucnosti.

Garza a Engstromová.

Garza a O'Marová.

Představte si, jaké to skýtá možnosti.

Nastoupili jsme do auta a Jacobi nastartoval. Cítila jsem napětí, jako bych byla na dosah něčemu velkému. Je to jako být na koncertu a zatoužit vyskočit na pódium a zazpívat.

Jen s tím rozdílem, že tohle bylo o něco lepší.

„Cindy byla v soudní síni, když Garza vypovídal," pověděla jsem Jacobimu. „O'Marová se Garzy ptala, jestli měl s těmi úmrtími něco společného. A představ si, Jacobi, že se Garza odvolal na Pátý dodatek."

„To nedává smysl," řekl Jacobi a odbočil do Leavenworth Street. „Garza tam nebyl jako obžalovaný."

„Správně. A Cindina reakce byla: ‚Páni, ten chlap se před něčím chrání.‘ Řekla mi, že tohle jeho prohlášení zvrátilo průběh procesu. Zničil tím obhajobu nemocnice."

„Takže ho O'Marová nachytala? Nebo to udělal schválně?"

„Zajímavá myšlenka, Jacobi. Ráda bych věděla, kdo udělal co schválně. Obě Garzovy přítelkyně byly zapletené v případu proti nemocnici."

Chytila jsem se palubní desky, když Jacobi ostře zabočil do Filbert Street.

„Máme všechno pohromadě, ale nedokážu z toho složit celkový obraz. Jestli Garza všechny ty lidi zabil, jaká je v tom souvislost?"

Jacobi zaparkoval před Garzovým žlutým domem a vypnul motor.

„Tak se na to zeptáme doktora," řekl.

Kapitola 124

Jacobi se s brbláním vyhrabal ze služebního auta. Připojila jsem se k němu na chodníku. Zastínili jsme si oči proti slunci a zahleděli se na Garzův přepychový třípodlažní dům s velkou přední verandou a dokonale zastřiženým trávníkem po obou stranách vydlážděné pěšiny.

Myslela jsem na Garzu a uvažovala, jestli měl něco společného s haitskou sestrou Marií St. Germainovou, když se Jacobi přede mnou zastavil. „Podívej se sem, Boxerová.“

Ukázal na kapky krve, které se jako šňůra korálů táhly po cestě a nahoru na nalakovanou podlahu verandy. Mosazná koule na dveřích byla umazaná od krve.

„Je čerstvá," zamumlal Jacobi.

Myšlenky na Garzův výslech se mi vypařily z hlavy.

Co se to tady stalo?

Stiskla jsem zvonek a druhou rukou sáhla pro pistoli. Jacobi udělal totéž.

Zevnitř se ozvala zvonkohra a vteřiny ubíhaly, jak jsme čekali na zvuk blížících se kroků.

Nikdo nepřišel otevřít.

Zabušila jsem na dveře pěstí.

„Otevřete! Policie!“

„Tomuhle říkám mimořádné okolnosti," řekla jsem Jacobimu. Byla to riskantní akce. Do domu jsme mohli vniknout bez povolení jen v případě, že je ohrožen někčí život.

Té krve nebylo moc. Možná se někdo jen rýzl do prstu, ale já se nemohla zbavit pocitu, že něco není v pořádku. Že musíme okamžitě dovnitř.

Odepnula jsem z opasku telefon a zavolala posily.

Jacobi přikývl, rozhlédl se po verandě a vybral si betonový květináč velikosti polštáře. Vyklepal pelargonii přes zábradlí, květináč použil jako beranidlo a rozbil jednu desku dubových dveří.

Sáhla jsem dovnitř mezi roztržitým dřevem, nahmatala zámek a otevřela dveře Garzova domu.

Kapitola 125

Na prahu jsem zavolala: „Tady je policie. Jdeme dovnitř.“

Opět se nikdo neozval a zdálo se, že v domě je prázdné.

Jacobi a já jsme postupovali halou do obývacího pokoje, který už nevypadal jako z magazínu o bydlení. Přebíhala jsem pohledem po převráceném nábytku a po spouště krve, která byla po celé místnosti.

„Nech mě, ať to povím první,“ ozval se Jacobi, který si zkázu prohlížel přimhouřenýma očima. „Ať se tady stalo cokoli, nebyla to práce profíka.“

Jen jsem mlčky přikývla. V ústech jsem měla sucho.

Krev stříkající z tepny potřísnila světlé stěny a skla po nich na podlahové lišty. Cákance byly i na stropě. Velká červenohnědá skvrna se vsákla do koberce před gaučem. Podlahu křížovaly krvavé šlápoty a na krbové římse byly patrné otisky rukou.

Udělalo se mi zle od žaludku, když jsem si představila tu zuřivost a hrůzu, která místnost ještě před nedávnem naplňovala. Kdo to měl na svědomí?

Strnule jsem zírala před sebe, dokud Jacobi nezlomil mé zakletí.

„Boxerová. Musíme jít dál,“ řekl.

Prohledávali jsme pokoje v přízemí a kryli přitom jeden druhého. Šmouhy od krve na stěnách v jídelně nás vedly ke kuchyňskému dřezu, kde ležel dvacet centimetrový nůž na maso ve vodě smíšené s krví.

Vystoupali jsme po schodech do prvního a druhého patra, procházeli pokoje, otevírali šatní skříně a dveře sprchových koutů, dívali se pod postele.

„Nikde nic,“ vrčel Jacobi.

Hlavní ložnice byla zařízená těžkým mahagonovým nábytkem, tmavomodrým kobercem a závěsy. Na posteli byla světle modrá prostěradla. Deky však někdo odnesl.

Vrátili jsme pistole do pouzder a sešli dolů do obývacího

pokoje.

Tehdy jsem si všimla křišťálové vázy, která ležela v krbu.

„Jacobi, pojd' se na něco podívat."

Přešel místnost, opřel se rukama o kolena, ohnul se a zkoumal vázu.

„Nemohlo dát moc práce praštit tímhle někoho po hlavě. Muselo to udělat pořádnou díru do lebky," poznamenal.

„Koukni se sem," řekla jsem a po zádech mi přeběhl mráz, když jsem ukazovala na zakrvácený, zubatý okraj vázy. Ten pramen byl černý, asi třináct centimetrů dlouhý. Laboratoři bude trvat několik dní, než potvrdí, co já už věděla.

„Jacobi - to jsou vlasy Dennise Garzy."

Kapitola 126

Na Leavenwort Street se ozvaly sirény a jejich kvílení nabralo na síle, když kolona policejních aut odbočila do Filbert Street.

„Budu venku," řekl mi Jacobi.

Byli jsme v domě teprve několik minut, ale já cítila, jak se čas řítí kolem nás. Zaujala jsem postavení v hale, odkud jsem mohla přehlédnout celý obývací pokoj. Znovu jsem se rozhlížela kolem a snažila se pochopit význam důkazů, které mi zatím nedávaly smysl.

Nevypadalo to jako loupež, která se zvrhla ve vraždu. Dveře byly zamčené a jedinou známkou násilného vniknutí bylo to, co udeřel s hlavními dveřmi Jacobi.

Představovala jsem si, jak někdo zazvonil stejně jako my a Garza pustil dovnitř člověka, kterého znal. *Ale kdo to byl?*

Převrácená klubovka, rozbitá lampa, spousta věcí rozházených po podlaze, to všechno mě vedlo k předsvědčení, že došlo k hádce, která se vymkla kontrole.

Představila jsem si, jak neznámý útočník uhodil Garzu do hlavy vázou, roztrástil mu lebku a způsobil velké krvácení.

Viděla jsem, jak Garza padá vedle krbu a strhává s sebou ozdobné dřevorezby na římse. Útočník musel zpanikařit, když viděl, že je Garza těžce zraněný, ale stále naživu, a rychle přešel od „Proboha, takhle daleko jsem zajít nechtěl" k odhodlanému „Ten parchant musí umřít".

Cákance na stropě mohly znamenat jen to, že vrah Garzu několikrát bodl, když ještě žil.

Pak útočník napadl Garzu zezadu a podřízl mu hrdlo. To by vysvětlovalo krev na stěnách.

Kaluž krve na koberci mě přivedla na myšlenku, že Garza nezůstal ležet. Pokusil se dostat k domovním dveřím, vůle přežít ho hnala kupředu, smrtelná zranění ho brzdila. Nakonec se zhroutil před gaučem, kde vykrvácel a zemřel.

Někdo Garzu nenáviděl tolik, že na něj zaútočil s tak

neuvěřitelnou zuřivostí. Někdo, komu lékař tak důvěřoval, že ho pustil dovnitř. A tentýž člověk pak odstranil Garzovo tělo a zamkl za sebou.

Kdo to byl?

Sirény utichly, když auta zastavila před domem. Vyšla jsem na verandu a právě volala na prokuraturu kvůli povolení k zajištění místa činu, když po pěšině k domu zamířil Charlie Clapper.

Pozdravili jsme se, potřásli si rukama a za okamžik už jsem slyšela, jak říká „ztracená práce“, když z garáže vyšel Jacobi a kráčel přes trávník ke mně.

„Garza má dvě auta,“ řekl Jacobi. „Jeho SUV zůstalo v garáži, ale mercedes chybí. Místo něj tam stojí jiné auto. Černý sedan BMW s poznávací značkou, na které je napsáno *Rusovláška*.“

Kapitola 127

Asi deset policejních aut a dodávka z policejní laboratoře oddělily Garzův dům od ulice jako zeď. Ve větru se třepetala žlutá páska přivázaná k zábradlí u schodů před domem.

Stála jsem na jasném slunci a vytřeštěně zírala na Jacobiho. Moje hypotetická rekonstrukce vraždy se ve vteřině rozpadla na kusy. Proč bylo auto O'Marové v Garzově garáži? Zabila snad Garzu? Dokázala by naložit jeho tělo do mercedesu? Nebo to bylo naopak? Udeřila O'Marová Garzu tou křišťálovou vázou, on jí útok oplatil a zabil ji?

Ať už se to stalo jakkoliv, neměli jsme žádné tělo, jen auto O'Marové v garáži a jedno z nejkrvavějších míst činu, jaké jsem kdy viděla.

„Dobře," řekla jsem Jacobimu. „Kde je O'Marová? Kde je Rusovláška?"

Zatímco inspektoři a uniformovaní policisté obcházeli Garzovy sousedy, použili jsme s Jacobim naše auto jako kancelář. On vyhlásil pátrání po Garzově mercedesu, zatímco já zatelefonovala do advokátní kanceláře, kde se mi ozvala její asistentka Kathy.

Představovala jsem si ostře řezaný obličej a zářivě rudé vlasy O'Marové, zatímco mi její asistentka mluvila a obědvala do ucha.

„Maureen si vzala týden volna. Potřebovala dovolenou," řekla Kathy. „Zasloužila si ji."

„Tím jsem si jistá. Kam jela?" zeptala jsem se a všimla si napětí ve svém hlase. Potlačované paniky.

„O co jde, poručíku?"

„To je policejní záležitost, Kathy."

„Maureen mi neřekla, kam jede, ale mohu vám dát všechna její telefonní čísla."

„To by mi hodně pomohlo."

Zavolala jsem O'Marové na mobil a ozvala se mi hlasová schránka. Nechala jsem jí na operátoru své číslo. Doma měla stále

obsazeno.

Jacobi naťukal její jméno do počítače a vyhledal ji v registru obyvatel.

Přečetl údaje nahlas. „Maureen Siobhna O'Marová, běloška, svobodná, narozená patnáctého srpna sedmdesát tři, výška sto sedmdesát čtyři centimetrů, váha sedmdesát kilo. Je to velká holka," poznamenal Jacobi.

Otočil monitor ke mně, abych se mohla podívat na fotografii a adresu O'Marové.

„Za pět minut jsme tam," řekl.

„Zkusíme to za deset."

Jacobi vycouval s autem od chodníku a s kvílením pneumatik se rozjel ulicí.

Rozsvítila jsem světla v masce a zapnula sirénu, zatímco jsme se řítili Leavenwort Street směrem k domu O'Marové ve snobské čtvrti Sea Cliff.

Kapitola 128

Číslo 68 v Seaview Terrace byla vila barvy manga ve středomořském slohu, z níž byl výhled na zátoku, most Golden Gate, Sausalito a kdo ví, možná i Honolulu.

V křovinách švitořili ptáci.

Vyšli jsme s Jacobim na verandu. Hlavou se mi stále honily živé obrazy masakru v Garzově domě a smršť otázek.

No tak, Maureen. Bud' doma, prosím.

Stiskla jsem zvonek a zevnitř se ozval hlasitý bzučák. Neslyšela jsem však žádné volání ani kroky blížící se ke dveřím.

„Policie," vykřikla jsem, opět zmáčkla bzučák a ustoupila, když se Jacobi přiblížil ke dveřím a zabušil na ně pěstí.

Nic se nestalo. *No tak, Rusovlásko.*

Znovu mě zaplavil ten strašidelný pocit - hrůza smrti hrála na mé obratle jako na xylofon.

O'Marová nebyla doma a nevěděla o ní ani její sekretářka. Už jednou jsme toho dne jednali na základě mimořádných okolností. Byla jsem rozhodnutá riskovat to znovu.

„Cítím plyn," zalhala jsem.

„Jen klid, Boxerová. Jsem moc starej na to, abych šlapal ulici."

„U Garzy to vypadalo jako na jatkách, Warrene, a našli jsme tam auto O'Marové. Jestli bude průšvih, vezmu to na sebe."

Vzala jsem za kouli na dveřích a ta se mi otočila v ruce. Pomalu jsem strčila do dveří, jako by je otevřel vítr.

Tasili jsme zbraně. Opět.

„Je tu policie. Jdeme dovnitř."

Vstupní hala se otevírala do jasného obývacího pokoje s mnoha okny, nábytkem s květinovými vzory a olejomalbami na stěnách. Čekala jsem v domě O'Marové problémy, ale zatím jsem neviděla nic podezřelého.

Prošli jsme pokoje v přízemí a volali na sebe:

„Čistý vzduch!"

„Čistý vzduch!“

„Čistý vzduch!“

Nacházeli jsme jednu prosvětlenou místnost za druhou, každou prázdnou a bez poskvrnky.

Když jsme vyšli do prvního patra, vůně, kterou jsem považovala za potpourri, zesílila a dovedla nás do hlavní ložnice.

Byla vymalovaná broskvově oranžovou barvou. Na stěně před velkou postelí visela olejomalba milujícího se páru v životní velikosti. Tenhle druh „umění“ v ložnici nechápu, ale některým lidem se podle všeho líbí. A Maureen O'Marová zjevně patřila mezi ně.

Nalevo od postele bylo obrovské okno s výhledem, pro který by člověk upsal duši d'áblu.

Stěnu napravo tvořila jedna velká šatní skříň. Všech jejích osm zrcadlových dveří bylo otevřených, všude byly rozházené šaty. Co se tady stalo? A jak je to dlouho?

Boty ležely u stěn pod černými šmouhami, kam jimi někdo mrštil proti zdi.

Kosmetika byla smetená z toaletního stolku a na podlaze se válely rozbité lahvičky s parfémem.

Zelený mramorový pult v koupelně byl posetý plastovými střepy a barevnými dráty. Někdo do něj praštil bezdrátovým telefonem.

To vysvětlovalo, proč bylo stále obsazeno.

Že by Maureen někdo zavolal něco, co se jí nelíbilo?

U pasu se mi ozvala vysílačka. Volal dispečink s hlášením od posádky hlídkového vozu.

Hlídka jela na sever po silnici 101, když zahlédla Garzův mercedes ujíždět opačným směrem. Policejní auto projelo nejbližší mezerou ve svodidlech, pokusilo se ho dostihnout, ale ztratilo ho.

Věděli jsme jen tohle: před několika minutami mířil Garzův mercedes na letiště.

Kapitola 129

Dennis Garza křečovitě svíral volant a upíral oči na středovou čáru, zatímco se kolem něj míhala nudná dálniční scenerie.

Ústa měl pootevřená a reflexy otupělé. Věděl, že je v šoku, ale pod pocitem závratě a odtržení od okolního světa se skrýval vztek.

To, co se toho dne stalo, mu stále nedávalo smysl.

Po probuzení se cítil skvěle. Pak den udělal obrat o sto osmdesát stupňů a všechno se začalo řídit do pekel.

Zatracená Maureen.

Od začátku věděla, že až proces skončí, on shrábne svůj podíl a odjede ze země.

Ona měla zůstat v San Francisku, užívat si svoje miliony a stát se nejžádanější advokátkou ve městě.

O tom přece snila, ne?

Kdy sešla z cesty? Proč změnila názor?

Byla to nezapomenutelná aféra a elegantní podvod. O tom nebylo pochyb. Oba z toho vyšli jako naprostí vítězi. Copak to nestačilo?

„Nedělala jsem to pro peníze," řekla mu ráno a polykala slzy. „Peníze nejsou *nic*. Dělal jsem *to pro tebe*, Dennisi, protože jsem mohla být s *tebou*."

Potřásl by znechuceně hlavou, ale znovu se mu udělalo zle od žaludku.

Ještě pevněji sevřel volant. Pak se dotkl jazykem uvolněných zubů v dolní čelisti a cítil, jak mu v hlavě tepe ostrá bolest.

Před očima se mu míhaly neuvěřitelné a nemyslitelné obrazy.

Nejprve hádka s Maureen. Pak ty odporné události, co následovaly. Stále slyšel ten strašný křik. Viděl, jak všude kolem cáká krev, dokud řev konečně neutichl.

Garza se s vypětím všech sil vrátil do přítomnosti. Musel se sebrat. Zapomenout na to, co stalo, a zmizet ze San Franciska.

Opatrně, aby nepřekročil povolenou rychlost, odbočil z dálnice

do South Airport Road. Podle zelených ukazatelů zamířil na dlouhodobé parkoviště.

Ruce se mu třásly, když si bral z automatu parkovací lístek a zajel s vozem mezi dvě špinavá americká auta u plotu na západní straně ošklivé, zaprášené plochy.

Sbohem tomu všemu. Sbohem, USA.

Už před sebou viděl výhled na Rio z přistávacího letadla. To úžasné jihoamerické město zasazené mezi zelenými horami rostoucími přímo z moře. Ohromující sochu Krista dohlížejícího na jeho obyvatele.

Jakmile bude v Brazílii, všechno se vyřeší.

Garza vypnul motor a vrátil se z výšin zpátky na zem. Teď už nebylo třeba plýtvat na ni šarmem.

„Tak jdeme," řekl. „Pojď už. O svoje zavazadla se budeš muset postarat sama."

Garza vystoupil z auta, otevřel dveře mercedesu a vzal ze zadního sedadla svůj kufr.

Znovu na ni zavolal.

„Slyšela jsi mě, Maureen? Autobus k terminálu už čeká. Jestli propásneme let, jsme v háji."

Kapitola 130

Trvala jsem na tom, že nás na letiště odvezu, a Jacobi mě neochotně pustil za volant.

„Co se děje, Boxerová? Co máš za problém?"

„Chci řídit, jasný? Vyšší hodnost přináší určitá privilegia."

„Poslužte si, *poručíku*."

Snažila jsem se dvacetiminutovou jízdu co nejvíc zkrátit a auta uhýbala před naší kvílející sirénou. Zesílila jsem zvuk na vysílačce v naději, že se dozvím něco nového. Dělal mi starosti, že po tom jednom hlášení už Garzovo auto nikdo neviděl.

Cestou se mi hlavou honily dvě otázky.

Kdo řídil Garzův mercedes?

Kdo byl ubodán na podlaze v Garzově domě?

Odbočila jsem vpravo do pruhu k odletové hale a Jacobi zavolal z okénka na seržanta Waynea Murraye z letištní policie, který na nás mával před terminálem A.

Seržant Murray si přisedl dozadu a ukazoval nám cestu služebním vjezdem do středu terminálu. Odtamtud jsme ho následovali pěšky neoznačenými dveřmi a nahoru po schodech do místnosti mužstva a kanceláře poručíka Franka Mendeze.

Mendez byl šlachovitý, sto pětasedmdesát centimetrů vysoký, zdvořilý, ale velmi zaměstnaný. Potřásl nám rukama a nabídl židle před svým stolem.

Pak nás informoval o letadle American Airlines, které stálo už hodinu na letištní ploše asi sto metrů jižně od východu 12, dveře zavřené, odlet nepovolen.

„Jméno doktora Garzy je na seznamu cestujících," řekl nám. „Stejně tak jméno slečny O'Marové. Mají letenky do Ria s přestupem v Miami. Ale nevím, jak dlouho ještě budeme moci ten stroj držet na zemi."

Mendez ukázal na kávovar na skřínce a zmizel z kanceláře.

Na poručíkově stole neustále zvonily telefony. Hned před

kanceláři ukazovala stěna monitorů zrnité černobílé záběry pasažérů procházejících odbavením a housenkových pásů se zavazadly.

Kolem místnosti se to hemžilo lidmi v uniformách, zatímco jsme s Jacobim hlídali poručíkův fax a čekali, až vyplivne potřebná lejstra.

Přemýšlela jsem, zda Garza a O'Marová věří, že údržba odstraňuje drobný technický problém na letadle.

Popíjejí šampaňské a čtou *Financial Times*?

Vysrkla jsem zbytek kávy a odhodila prázdný kelímek do odpadkového koše.

Jacobi zakašlal, zakryl si ústa dlaní, řekl „sakra“ a zakašlal znovu.

V 18.05 přístroj zapípal a vysoukal se z něj papír s hlavičkou kanceláře prokurátora, za kterou následovalo povolení, které jsme potřebovali.

Když konečně ležela na stole poslední strana dokumentu, Mendez se vrátil. Sebral ze stolu papíry a přečetl si je.

„Dobře," usmál se. „Jdeme na věc. Teď je to legální."

Kapitola 131

Srdce mi divoce bušilo, když jsem si s dalšími patnácti lidmi oblékala černou větrovku s nápisem POLICIE vpředu i vzadu. Zkontrolovali jsme si zbraně a seběhli po schodech dolů do garáží.

Přisedla jsem si k Mendezovi do prvního auta a vyjeli jsme na letištní plochu. Mendez kontaktoval řídicí věž. Vyštěkl do vysílačky: „Uzavřete tuhle ranvej. *Okamžitě.*”

Byla jsem nervózní, ale zároveň ráda, že mohu být při tom. A těšila jsem se, jak Garzu dostanu. Chtěla jsem ho tolik, že mě pouhé pomýšlení na to bolelo.

Na letištní ploše svítila naváděcí světla a nad hlavami nám hřmělo jumbo společnosti United, které zvedalo svou nepředstavitelnou váhu k šerícímu se nebi.

Dívala jsem se dopředu k čekajícímu boeingu 777 a sledovala, jak se k boku letadla blíží pojízdné schůdky.

Kolem letadla se otevírala a zavírala dvířka policejních aut.

Pod rouškou soumraku jsme se rozběhli k letadlu.

Následována Mendezem a Jacobim jsem začala stoupat po kovových schodech. Zabušila jsem pažbou pistole na zadní dveře letadla a ty se otevřely.

Naznačila jsem stevardovi, aby mlčel a ustoupil stranou. Vstoupili jsme zezadu do kabiny první třídy.

Okamžitě jsem uviděla týl hlavy Dennise Garzy. Seděl ve třetí řadě na pravoboku, na sedadle v uličce. Mezi vlasy mu svítil ošklivý krvavý šrám.

Vedle něj se u okénka krčila rusovlasá žena.

Maureen O'Marová.

Viděla jsem problém. A velký.

Uličku zaplňoval těžký vozík s občerstvením. Spolu se dvěma letuškami stál mezi námi a Garzou.

Garza nás uslyšel přicházet, ohlédl a upřel na mě oči.

„Vy," hlesl.

O'Marová mu poklepala na rameno a řekla: „Jen klid, Dennisi. Všechno je v pořádku.“

„Dennisi Garzo. Maureen O'Marová," zvolala jsem. „Mám příkaz k vašemu zatčení.“

„Krucinál," vykřikl Garza. Zašátral v kapse saka. Pak se vztyčil a vstoupil do uličky.

„Dennisi, ne!" vykřikla O'Marová.

Rychlým pohybem útočícího hada popadl Garza bližší z obou letušek, chytil ji za vlasy a trhl jí hlavou dozadu, až byla jen několik centimetrů od jeho obličeje.

Uviděla jsem, jak se mu něco zalesklo v ruce. Byla to injekční stříkačka!

Prst měl na pístu a jehla už se zabodávala do napjaté kůže na letuščině krku.

Mladá žena vykřikla a kabinou se rozlehl zvuk její hrůzy.

„Chci, abyste nás odsud nechali odejít. Nebo do ní napumpuju inzulin. Bude mrtvá dřív, než dopadne na zem," vyhrožoval Garza.

Doktorova dříve pohledná tvář se změnila k nepoznání. Rysy měl zkřivené, cenil zuby a oči s rozšířenými zorničkami mu tékaly sem a tam.

Vypadal přesně jako ten šílenec, za kterého jsem ho považovala.

„Je to na vás," řekl. „Je mi jedno, jestli umře nebo ne.“

Konečně jsem na Garzu promluvila. „Tak to jsem už pochopila.“

Kapitola 132

Strnula jsem a zahleděla se do Garzových tmavých, naprosto šílených očí. Maureen O'Marová klečela na sedadle a vyděšeně na něho zírala, jako by ani ona nevěděla, co je ve skutečnosti zač.

Horní ret se mi orosil potem. Křičící pasažéři se prodírali kolem policistů a vyklízeli zadní polovinu kabiny.

Přede mnou se zbývající cestující tlačili dopředu a kryli si hlavy, zatímco za mnou vytvořili policejní střelci zeď a zbraně si opřeli o opěradla sedadel.

Garza stál zády ke kokpitu. Nemohl se pohnout dopředu ani dozadu, ale mohl ohrozit každého v letadle.

A na své cestě do pekel s sebou mohl strnout i tu letušku.

Doktor ještě zesílil bolestivé sevření dívčiny vlasů. Po krku jí stekla kapka krve a potřísnila límec naškrobené bílé blůzy. Tiše sténala a balancovala na špičkách.

Přečetla jsem si její jméno na jmenovce se zlatými křídly, kterou měla připnutou na vestě. „To bude dobré, Kristo," řekla jsem a pohlédla jí do očí zalitých slzami.

„Pusťte ji, Dennisi. My zbraně nesložíme," pronesla jsem vyrovnaným hlasem. „A vy nikoho nezabijete. Všichni se odsud dostanou živí."

V tom okamžiku se za Garzou s tichým zasyčením otevřely dveře kokpitu. Objevil se v nich mladý pilot s obuškem položeným na rameni jako baseballovou pálku.

Garza se ohlédl a na okamžik uvolnil sevření. Letuška se zavrtěla a pokusila se vytrhnout.

Ten zlomek vteřiny, který jsem potřebovala, nastal. Namířila jsem omračující pistoli, stiskla spoušť a pustila Garzovi do ramene padesát tisíc voltů. Taková dávka by poslala k zemi i nosorožce.

Garza vykřikl, zhroutil se na podlahu a stočil do klubíčka. Stála jsem nad ním a mířila mu na hlavu, zatímco mu Jacobi nasazoval pouta.

„Zatýkám vás pro veřejné ohrožení," řekla jsem Garzovi, který se mi svíjel u nohou. „Máte právo nevypovídat. Cokoliv řeknete bude použito u soudu proti vám." *A na to se můžeš spolehnout, ty parchante.*

Kapitola 133

Bylo už po deváté večer, když jsme s Jacobim přivedli Dennise Garzu a Maureen O'Marovou v poutech do místnosti mužstva.

„Takhle vypadá pád mocných," utrousil Jacobi.

Byla jsem k smrti unavená, vyčerpala jsem skoro všechny své zásoby energie, ale euforie mě držela na nohou. Dennis Garza byl zatčen, obviněn z veřejného ohrožení, držení smrtící zbraně, vzdorování zatčení a podezření z vraždy.

Nezabíjel lidi v městské nemocnici.

A neopaloval se na pláži v Riu.

O'Marová byla obviněna ze spoluviny, ale my jen bluftovali a ona to věděla.

Neměli jsme žádný důkaz, že byla svědkem zločinu ani že viděla krev v Garzově domě.

Dvacet minut poté, co jsme je přivezli, si už O'Marová klidně četla v cele a čekala, až za ni jeden z jejích právních partnerů přijde složit kauci.

Ale ještě jsme s ní neskončili.

Ještě pořád jsem byla roztřesená a cítila se slabá v kolenou. Odešla jsem na toaletu a opláchla si obličej ve starém porcelánovém umyvadle. Mokrýma rukama jsem si prohrábla vlasy.

Vzpomněla jsem si, kdy jsem naposledy jedla - čokoládovou tyčinku, kterou jsem do sebe nasoukala poté, co mi Noddie Wilkinsová zavolala, že zemřel Jamie Sweet.

Připadalo mi to jako před týdnem.

Připojila jsem se k Jacobimu v kanceláři a právě jsem objednala extra velkou pizzu s masovými kuličkami, když mi zavolala Sonja Engstromová.

I ona pracovala do noci ve své kanceláři v nemocnici.

„Procházíme v počítači historii výdeje léků," řekla mi svým odměřeným, sebejistým tónem. „Nemocnice je odhodlaná zjistit pravdu."

„To ráda slyším.“

„Jestli Dennis manipuloval s počítačovým systémem, je vrah a jednal sám," řekla. „Pomůžeme policii, aby dostal, co zaslouží.“

Stále jsme neměli žádný důkaz, že Garza zavraždil někoho v nemocnici. Byla bych nejraději, kdyby se mohly nemocniční počítačové záznamy prověřit u nás, ale věděla jsem, co by mi prokurátor řekl.

Vy chcete, abychom se hrabali v počítačových datech městské za poslední tři roky? A koho na to mám nasadit? Na hledání jehly v kupce sena nemáme čas, peníze ani lidi.

Ale s podporou nemocnice se možná Engstromové podaří našeho vraha usvědčit.

Řekla jsem: „Sonjo, hlavně proboha nic neměňte nebo nemažte. Zavolejte mi, jestli odhalíte nějaké souvislosti nebo *cokoliv*, co bych mohla předložit prokurátorovi. Prosím.“

Sotva jsem jí stačila popřát hodně štěstí, když přišel další hovor. Byl to Conklin. Jeho hlas překypoval nadšením.

„Poručíku," řekl, „zrovna se dívám na Garzovo auto.“

Kapitola 134

Naklonila jsem se na židli kupředu a uhodila dlaní do stolu, abych upoutala Jacobiho pozornost. Přepnula jsem Conklina na hlasitý odposlech.

„Garzův mercedes stojí na dlouhodobém parkovišti na letišti," sdělil mi Conklin. „Ještě jsme se ho nedotkli."

„Výborně. Co vidíš?"

„Auto je prázdné a čisté, poručíku, kromě novin na podlaze u spolujezdce. Dveře a kufr jsou zamčené."

„Zůstaňte, kde jste. Na nic nesahejte," řekla jsem Conklinovi. „Všechno bude stoprocentně podle pravidel."

Stále jsem měla v kanceláři okresního prokurátora přítele a podařilo se mi sehnat jednoho mladého a výřečného zaměstnance, který se nebál zavolat soudci po večeři. Za tři čtvrtě hodiny už jsem měla v ruce povolení k prohlídce.

Zavolala jsem Conklinovi.

„Otevři kufr," vybídla jsem ho. „Zůstanu na lince."

Slyšela jsem Conklina mluvit s McNeilem, pak kovové zaskřípání, jak páčidlo zdolávalo zámek, a McNeilův výkřik: „A kruci. No tohle."

„Conkline? *Conkline?*" Svírala jsem okraj stolu, až mi zbělely klouby na rukou. Konečně se ve sluchátku ozval Rich. Ztěžka dýchal.

„V kufru je tělo, Lou. Zabalený do prošívaný deky."

Pohlédla jsem na Jacobiho a nemusela ani vyslovit, na co myslím, protože jsem věděla, že myslí na totéž. Objevili jsme pohřešované tělo. Ale komu patřilo?

„Zkontroloval jsi pulz?"

„Ano, poručíku. Je mrtvý. Běloch, hnědý vlasy. Vypadá tak na třicet. Je celý od krve, poručíku."

„Všechno to tam uzavřete. Zůstaňte u auta, dokud nedojede patolog a technici," přikázala jsme mu. „Chci, aby to auto odvezli do

laboratoře. A Richie, postarej se, aby s ním zacházeli jako s novorozencem."

Kapitola 135

Bylo po jedenácté večer a mně už bylo jasné, že to bude jeden z nejdelších dnů mého života. Jacobi a já jsme byli ve výslechové místnosti s Garzou a všichni tři jsme páchli potem. Ostré světlo nad našimi hlavami způsobovalo, že na šedých kachličkách na stěnách tančily temné stíny.

Pomyslela jsem si, že se cítím podobně, jako Garza vypadá.

A on vypadal jako zrůda, vraždící monstrum. Mlčenlivé monstrum.

Nejraději bych mu stiskla pohmožděnou čelist mezi prsty, abych ho přinutila vykřiknout. Nemohla jsem se na něj ani podívat.

Místo toho jsem mu dala tylenol, kelímek vody a hrst kostek ledu v papírovém ručníku na oteklou tvář.

A on mi za to nedal nic.

Jeho arogance byla pozoruhodná. Byl jako z kamene, přestože jsme našli v jeho autě mrtvého muže.

„Měl bys pomoci sám sobě, víš, Dennisi?“ Tykala jsem mu a říkala křestním jménem, protože jsem věděla, že to nenávidí.

„Měl bych jít na rentgen.“

„No jo.“

„Jsem si jistý, že mám zlomenou čelist. Mohl bych mít i otřes mozku.“

„Jak se to stalo?“ zeptal se Jacobi. Nepřetržitě ťukal tužkou do stolu. Byl to pronikavý, nepříjemný zvuk. Výhružný. Pomyslela jsem si, že kdybych nechala Jacobiho s Garzou samotného, praštil by s ním o zeď. Možná by ho dokonce zabil. Přitáhla jsem si židli a posadila se.

„Odhaduju, že ten chlapík s tebou přišel prohodit několik slov,“ pokračoval Jacobi. „Co říkal? Zabil jste mého syna? Můj chlapeček je mrtvý kvůli vám? Možná vás praštil tou vázou. To vás rozzuřilo?“

„Chci doktora,“ zamumlal Garza nezřetelně. „Mám velké bolesti a trvám na tom, aby mě okamžitě prohlédl lékař.“

„Jistě," řekla jsem. „Není problém. Ale měl bys vědět, co jsme našli na podrážkách Maureeniných bot," zalhala jsem s pokerovým obličejem.

„Jakmile se sem dostaví prokurátor, bude Maureen mluvit o tom, co se přihodilo dneska ráno ve tvém domě. Řekne, jak tě viděla spáchat vraždu. Přizná, že se stala spoluviníkem po spáchání činu, a bude svědčit pro obžalobu, Dennisi.

Dostane rok nebo dva ve vězení s minimální ostrahou a ty smrtící injekci. Tohle chceš?

Nebo nám chceš povědět, že jsi jednal v sebeobraně? Protože když teď promluvíš, budeš spolupracovat. A to je nejlepší šance, jak si zachránit svůj mizernej život."

„Je to pravda?" zaskřehotal Garza.

„Jo. Je to pravda, ty hajzle."

Pomyslela jsem na Martina Sweeta, truchlíčího otce, který na mě v mukách křičel: *Je to svinstvo! Nejradši bych někoho zabil, poručíku!*

Dennis Garza ho ale předběhl.

„Promiňte," zahuhlal Garza. Postavil se a rozhlédl kolem sebe.

Chtěla jsem ho zrovna popadnout za límec a srazit zpátky na židli, když padl na kolena a začal zvracet do odpadkového koše.

Po chvíli dávení zvedl svou velkou hlavu.

„Chci svého právníka," řekl.

Vyměnili jsme si s Jacobim znechucené pohledy.

Výslech skončil.

Vstala jsem a odstrčila židli od stolu. Ta se zahákla za nohu stolu a já za ni vzala a lomcovala s ní, dokud jsem ji neuvolnila.

Věděla jsem, že mě začíná ovládat vztek - bylo mi jedno, kdo se na mě dívá zpoza zrcadla.

Opřela jsem se rukama o kolena, předklonila se ke Garzovu smrdutému obličejí a vysypala na něj všechno, co mi ještě zbývalo.

„*Znala jsem toho člověka, kterého jsi utloukl a ubodal k smrti, ty zrůdo.* Mluvila jsem s ním těsně po tom, co jeho synek umřel na zlomenou ruku.

Viděl jsi to dítě, když ho přijímali na pohotovost? Byl to

roztomilý chlapeček. Vážil něco přes dvacet kilo. Našli ho mrtvého s knoflíky na očích."

„Nevím, o čem mluvíte," vypravil ze sebe Garza.

„Ten nic neví," řekla jsem Jacobimu, když se Garza napřímil a s rukama spoutanýma před sebou přešel nejistým krokem k židli.

„Neví nic o těch vraždách s knoflíky. Neví nic o těle Martina Sweeta v kufru svého auta. A už vůbec neví, jak jsme vytrvalí.

Vůbec nás nezná."

„Zavolám záchranku," řekl Jacobi unaveně.

Položila jsem svůj mobil na stůl Garzovi pod nos.

„Tady máš. Zavolej svému právníkovi. Pověz mu, že jsi zatčený za vraždu Martina Sweeta. Řekni mu, že tě najde na pohotovosti Sanfranciské městské nemocnici, připoutaného k nosítkům a pod dohledem policisty. Informuj ho, že máme dost důkazů, abychom tě usvědčili nejmíň stokrát."

Navlékala jsem si bundu, zatímco Garza mačkal malá tlačítka mého telefonu, spletl se a začal znovu. Nechala jsem ho v místnosti s Jacobim.

Ale dřív, než jsem za sebou zavřela dveře, jsem uslyšela Garzu plakat.

Kapitola 136

Cestou domů jsem měla stále před očima Garzův potlučený obličej a myslela na to, jaká je škoda, že Yuki nebyla za zrcadlem a neviděla, jak Garza zvrací do kbelíku a brečí jako mimino.

Měl strach?

Litoval se?

Bylo mi to jedno.

Doufala jsem, že trpí mučivou bolestí. Ten parchant ohrozil bezpečnost letového provozu a byl obviněn z vraždy. Bude stanovena kauce ve výši milionů, ale stále hrozilo nebezpečí, že bude v pondělí ráno na svobodě.

Každopádně ho čekal dlouhý, ponižující víkend, který stráví připoutaný železky k posteli na očích svých bývalých kolegů, kteří si budou moci zblízka prohlédnout odvrácenou stranu doktora Garzy.

Jeho víkend se potáhne hodně pomalu.

Můj uteče až moc rychle.

Projela jsem Šestnáctou ulicí a zabočila do Missouri Street, míjela hezké viktoriánské domy osvětlené měsícem na Portero Hill a myslela na to, jak se pořádně osprchuji a vyspím, abych byla svěží na sobotu a neděli s Joem.

Usmála jsem se při pomyšlení na čirou rozkoš z jeho přítomnosti, na svou hlavu položenou na jeho rameni, propletené prsty a polibky, které vyvolávají touhu po dalších něžnostech.

Myslela jsem na hodiny a hodiny rozhovorů s Joem. Nemohla jsem se dočkat, až mu budu vyprávět o tomhle dni, o osmnáctihodinovém závodu, po kterém se nám podařilo dostat toho parchanta ze hry.

Zaparkovala jsem čtyři vchody od svého domu, ztěžka vystoupala do kopce a po schodech do svého bytu s kouskem výhledu na zátoku.

Povídala jsem si s Martou přes dveře sprchového koutu a říkala jí, jak je mi líto, že nemám žádný život. Odpovídala mi ňafáním a já

bych se vsadila, že si stěžuje, že ji dívka, která ji chodí věnčit, má raději než já.

Ujistila jsem ji, že to tak není.

Za dvacet minut už jsem ležela nahá pod dekou a chystala se zhasnout lampičku, když jsem si všimla blikající kontrolky na záznamníku.

Chtěla jsem to nechat být, ale pak jsem přeci jen stiskla PLAY. Věděla jsem, že kdybych to neudělala, blikalo by mi to zatracené světlo vedle hlavy celou noc do snů.

„Lindsay, to jsem já," ozval se Joeův hlas. Povzdechla jsem si, když jsem uslyšela zklamání v jeho hlase a pochopila, že vzápětí budu zklamaná i já.

„Miláčku, je mi to líto. Mám špatnou zprávu. Chytil jsem dřívější let. Chtěl jsem dorazit brzo ráno a překvapit tě, ale na letišti došlo k nějakému velkému zádrhelu a ranveje byly na pár hodin zavřené. Letěli jsme oklikou, Linds, a já dostal nový úkol. Sedím v letadle do Honkongu."

V pozadí jsem zaslechla pilotův hlas, jak říká pasažérům, aby vypnuly všechny své elektrické přístroje.

Joeův hlas se vrátil.

„Zavolám ti, jakmile se kola dotknou země. Domluvíme si nový plán, lepší. Vydrž se mnou, Lindsay. Miluju tě."

Zaznělo cvaknutí a pak oznamovací tón.

Stiskla jsem přetáčení a poslouchala vzkaz ještě jednou, poslouchala jsem Joeův hlas. Ten zádrhel na letišti - bylo by to zábavné, kdyby to nebylo tak smutné - bylo mé zatýkání Garzy.

Kapitola 137

Claire, Cindy a já jsme byly tu sobotu večer v Bixu, nádherné restauraci ukryté v Gold Street, známé skvělou kuchyní a výzdobou ve stylu art deco, připomínající slavné dny tajných nálevení z dob prohibice a obrovských parníků. Seděly jsme obklopeny závěsy v našem oblíbeném boxu v mezipatře, odkud byl výhled na dění u mahagonového baru v patře pod námi.

Vypnula jsem telefon a napila se skvělého martini. Dvacet hodin od zatčení Garzy a O'Marové jsem byla stále k smrti unavená.

A dělala jsem si starosti o Yuki, která měla přijít už před půl hodinou.

Opírala jsem se Claire o rameno a ta si ze mě utahovala.

„Jak je to dlouho, co sis naposledy vzala vitamín L, holka?"

„Ani se nepamatuju. Takže už to muselo být hodně dávno."

„Kdy přijede ten tvůj chlap, aby tě hodil na postel?"

Zasmála jsem se. „Dohodli jsme se napevno na příští víkend. Nic menšího než teroristický útok nás nemůže zastavit. Jsi jasnovidka, Motýlku?"

„Jo, skoro," řekla Claire. „Ale nedokážu si přečíst ve tvé hlavě, co se stalo s doktorem Garzou. Obě bychom to rády věděly. Prosím, nenuť nás čekat na Yuki."

Bylo mi jasné, že nemám na vybranou.

Cindy a Claire ze mě nespustily oči, tak jsem se napila martini, postavila sklenici a pověděla kamarádkám o dramatickém zatýkání na letišti, po kterém jsme obvinili Garzu ze všeho, co jsme měli.

„O'Marová přistoupila na dohodu," řekla jsem jim. „Představte si to. Spolupracovala s Garzou na té žalobě proti městské nemocnici. Všechno to bylo naplánované. Když se odvolal na Pátý dodatek -"

„Takže to bylo v plánu?" zeptala se Cindy.

„Přesně tak. Garza dokonale splnil svůj úkol obrátit porotu proti nemocnici. O'Marová shrábla svůj podíl z vysouzených milionů a rozdělila se s Garzou. A taky byla do toho chlapa zamilovaná."

„To se vzpírá logice a zdravému rozumu," poznamenala Claire.

„Taky bych řekla. Ale ta bláhová ženská si myslela, že spolu utečou a budou žít šťastně až do smrti."

„Ale on se jí zbavil," tipla si Cindy.

„Pokusil se," řekla jsem. „Byl sbalený a připravený odletět, když se u něj doma objevil rozzuřený Martin Sweet. Myslíme si, že praštil Garzu do týla křišťálovou vázou."

„Au," ozvala se Cindy.

„Jo. No a Garzovi přeskočilo a chudáka Martina Sweeta zabil. Kolik že to bylo bodných ran, Motýlku?" obrátila jsem se na Claire.

„Čtyřicet dva. Prořízl mu hrdlo až na páteř."

Přikývla jsem a mluvila dál.

„Maureen vypověděla, že když jí Garza popřál hodně štěstí, rozjela se za ním domů, aby se ho pokusila přemluvit. Místo toho ho přistihla, jak cpe do kufru auta Martina Sweeta. A tím si vysloužila letenku do Brazílie s Garzou."

„Vsadím se, že by ji zabil, hned jak by tam dorazili," usoudila Cindy.

„Taky bych řekla. Tím, že jsme ji dostali z toho letadla, jsme jí nejspíš zachránili život."

„A co ty vraždy s knoflíky?" zeptala se Cindy. „Pořád na tom případu děláš?"

„Ne oficiálně," odpověděla jsem. „Mám ale pár nápadů. Možná dokonce nadějnou stopu."

Vysvětlila jsem jim, jak s námi začala spolupracovat Sonja Engstromová. „Najala skupinu počítačových odborníků a ti teď obracejí počítačový systém nemocnice naruby."

Pro Garzu už bude jenom hůř. Co se týče O'Marové, ta bude vyloučena z advokátní komory pro podvod, spiknutí a ovlivňování svědků."

„Takže jsi ho dostala. Odvedla jsi skvělou práci," konstatovala Claire.

„Neuvěřitelné," řekla Cindy a potřásla hlavou, až jí blond'até kudrny spadly do čela. „Jsme na tebe tak pyšné, Lindsay."

„No tak, holky, pomáhala mi spousta lidí. Rozhodně jsem to

nedokázala sama."

„Sklapni. Superstar jsi ty," opáčila Claire a se Cindy pozvedly sklenice, aby mi připily. Ještě jsem se kroutila pod jejich štědrou chválou, když do boxu vedle mě vklouzla Yuki.

Skoro jsem ji nepoznala.

Kapitola 138

Yuki vypadala úžasně.

Vlasy se jí leskly, plet' zářila a na sobě měla černé šaty bez ramínek, které jí dodávaly na přitažlivosti, kterou jsem u ní nikdy neviděla.

Omluvila se, že jde pozdě, a dodala, že jí do toho něco přišlo a nemohla zavolat.

Když už byly talíře pryč a na stole se objevily káva a zákusky, moje únava ustoupila a vystřídala ji radost ze společnosti mých nejlepších kamarádek.

Zapíchla jsem vidličku do čokoládového pudinku, když Yuki pronesla skoro stydlivě: „Mám *velkou* zprávu.“

„Ven s ní," řekla Cindy. „Víš, že jsme zvědavé jako opice.“

Yuki se nadšeně usmála. Odmlčela se, aby nás ještě trochu napnula.

„Sekla jsem s tím u Duffyho a Rogerse - a mám novou práci.“

Zavalily jsme ji lavinou otázek a Yuki se rozesmála tak vesele, jak jsem ji už dlouho neslyšela.

„Přecházím na druhou stranu. Chci stíhat zločince," dodala. „Dostávat lumpy za mříže. V pondělí nastupuju do práce v kanceláři okresního prokurátora. Je to oficiální. Je ze mě prokurátorka. Chcete vidět můj průkaz?“

Tleskaly jsme a hvízdaly a pak ji jedna po druhé objaly.

Byla jsem za svou kamarádku tak šťastná. Pro Yuki to byla obrovská životní změna a já věděla, že nebude litovat, protože jí menší peníze vynahradí větší uspokojení. Pro okresní prokuraturu bude velkým přínosem.

„Na Yuki," řekla jsem, pozvedla hrnek s kávou a ostatní mě napodobily. „A na posílání lumpů za mříže.“

Ozvalo se piano a hezká mladá zpěvačka začala zpívat „Sentimental Journey“.

Opřela jsem se v boxu a vychutnávala si příjemné pocity, ale

myšlenky mi náhle přeskočily o několik drážek a já zjistila, že zase myslím na Dennise Garzu.

Přemýšlela jsem o složité povaze toho člověka.

Mohla by jeho osobnost být tak rozpolcená, že by dokázal zabít tak brutálně, jak odpravil Martina Sweeta, a na druhou stranu vraždit tak nenápadně, že jsme si ani nemohli být jistí, že ty pacienty v městské nemocnici někdo zabil?

Zapochybovala jsem, jestli se to vůbec někdy dozvím. Ale měla jsem jednu dobrou stopu. Třeba to vyjde.

„Kde jsi, Lindsay?“ zeptala se mě Claire.

„Tady, Motýlku.“

Stiskla mi ruku. „Jen nepovídej,“ řekla.

„Přemýšlela jsem o Garzovi a jeho tmavých, šílených očích,“ přiznala jsem. „Je mu padesát. Umře ve vězení. Už nikdy nikomu neublíží.“

Yuki mě objala kolem ramen a pevně mě k sobě přitiskla.

„Nemůžu ti dost poděkovat,“ řekla Yuki. „Díky, že sis vzala maminčinu smrt tak k srdci, Lindsay. Díky, že jsi dostala Garzu.“

Yuki se zhluboka nadechla a pak pomalu spustila: „Když se můj táta vrátil z války, hodně se změnil. Vyprávěl matce o čtyřech jezdcích z apokalypsy, Hladomoru, Smrti, Moru a Válce. Však to znáš. Ale prohlásil, že pátý jezdec je Člověk, a ten je nejnebezpečnější ze všech. Tys dostala Garzu, Lindsay. Dostala jsi pátého jezdce.“

Epilog

NEDOKONČENÁ PRÁCE

Kapitola 139

Ve všeobecné nemocnici Peachtree, největší nemocnici v Atlantě, začínala směna od půlnoci do osmé hodiny ranní.

Sestra vstoupila do jednolůžkového pokoje na přeplněném kardiologickém oddělení a došla k pacientce, která se neklidně vrtěla na posteli. Rozsvítila lampičku na nočním stolku.

„Jak se vám daří, drahoušku?“

„Stejně jako včera. Jsem v hrozně depresi,“ odpověděla Melinda Caneová. Byla to běloška ve středních letech se zlatými, uměle prodlouženými vlasy, která vypadala, že bude brzy potřebovat facelifting nebo botoxovou kúru. „Teď, když je Frankie po smrti a děti se odstěhovaly bůhví kam, bych mohla být klidně taky mrtvá.“ Zatočila masivním zlatým snubním prstenem na prsteníčku, jako by jí to mohlo přivést manžela zpátky.

„Rozhlédněte se kolem sebe,“ pokračovala. „Vidíte tady nějaké květiny? Nebo nafukovací balónky? Nikomu na mně nezáleží.“

„Nechci, abyste si dělala takové starosti,“ řekla sestra. „Přinesla jsem vám něco, co vám pomůže prospat celou noc.“

„Luz, dělejte mi společnost, než usnu,“ požádala paní Caneová.

„Víte co?“ řekla Luz. „Vezměte si ty léky. Zajdu se podívat na ostatní pacienty a vrátím se k vám.“

Melinda Caneová se usmála, vzala si kelímek s pilulkami a sklenici vody, a aby se Luz zavděčila, začala polykat jednu po druhé.

Noční chodec přitáhl ženě pokrývku pod bradu a pomyslel si, jak moc se mu líbí jeho nová identita, kterou si tak snadno obstaral za pouhých sto sedmdesát pět dolarů. I když minulost zdravotní sestry při nástupu nikdy nikdo moc neprověřoval.

Luz kráčela chodbou s vozíkem, zastavovala se v každém pokoji, kontrolovala pacienty, rozdávala jim léky a přála dobrou noc. Pak se vrátila k Melindě Caneové.

Zavřela za sebou dveře a došla ze stínů k posteli právě v okamžiku, kdy pacientka začala lapat po dechu.

Melinda k ní zoufale natahovala ruce. „Něco se děje, Luz," sípěla. „Pomozte mi. Nemůžu dýchat. Prosím, pomozte!"

Noční chodec vzal ženu za ruku a lehce ji stiskl. „To je v pořádku, drahoušku. Luz je tady s tebou."

Melinda Caneová bojovala o vzduch, na krku se jí napínaly šlachy a prsty zatínala do modrého flanelového povlečení, jak jí opiátý paralyzovaly centrální nervový systém.

Šokovaně zírala na sestru, snažila se jí vytrhnout ruku a sáhnout po tlačítku na telefonu vedle postele.

Noční chodec telefon odsunul z jejího dosahu, ale zůstal s paní Caneovou celou dobu a namotával si na prsty její blond'até kučery.

Pak přišly očekávané křeče, po nichž zůstala Melinda Caneová ležet bez hnutí.

Luz Santiagová byla také Marie St. Germainová a předtím Yamilde Ruizová. Ve skutečnosti se narodila a vyrostla jako LaRaine Johnsonová v Pensacole na Floridě.

Byl to skutečný dar mít takovou moc nad životem a smrtí a zároveň být pro všechny neviditelná.

Během několika minut srovnal Noční chodec ženino tělo na posteli a upravil jí povlečení.

Pak sáhla do kapsy a vyndala malou černou panenku. V ní, mezi silnými vlněnými vlákny, ukrývala mosazné knoflíky.

Vyndala dva z panenky a položila je na oči mrtvé ženy. Ve světle lampičky se zableskla Aeskulapova hůl, symbol lékařské profese.

„Dobrou noc, princezno," řekla. „Dobrou noc."

Noční chodec vyšel z pokoje - a uviděl, jak na něj venku čeká nejméně půl tuctu policistů.

Jednoho - ženu - dokonce poznala, poručíka z Kalifornie.

Někdo jí zezadu poklepal na rameno a to ji překvapilo ještě víc než policie v chodbě. Otočila se a uviděla Melindu Caneovou. Melinda byla naživu a mířila na ni pistolí.

„Zvedněte ruce nad hlavu, Luz. Nebo jak se vlastně jmenujete. Jste zatčena pro pokus o vraždu. Jsem detektivka Caneová." Pak se policistka z atlantského oddělení vražd usmála. „Nejspíš si

pamatujete na poručíka Lindsay Boxerovou ze San Franciska. To ona vás dopadla."